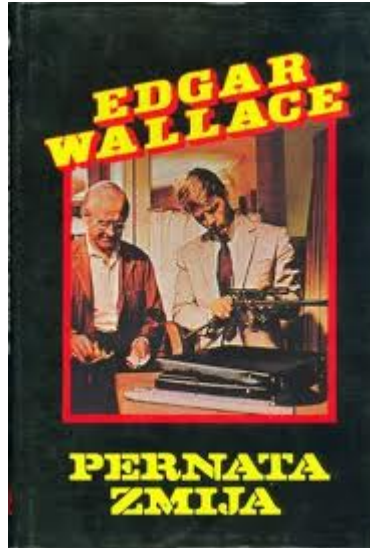

EDGAR WALLACE

PIERNATA
ZMIJA

EDGAR WALLACE — "PERNATA ZMIJA"

EDGAR WALLACE — "PERNATA ZMIJA"

Kada je prvi puta čuo za "pernatu zmiju", Peter Davin se grohotom nasmijao. — Ima stvari koje se mogu sresti samo u lošim komedijama i kriminalističkim romanima — govorio je i nije se prevario. Afera "pernate zmije" počela je baš u kazalištu, ne na pozornici, nego iza zavjesa.

Dok se poslije gromoglasnog pljeska vraćala sa pozornice, sa lica lijepe Nelly Crid nestalo je osmijeha, a kada se zaustavila na pola metra od umjetničkog direktora, pogled joj je bio pun prijetnje.

— Makni mi s očiju onu curu, Frede — reče Nelly. — Mislim na onu u prvom redu. Uvijek pokušava biti ispred mene, a znaš da to ne podnosim. Ne sviđa mi se niti to što je plavuša. Već sam ti sto puta rekla da jedina plavuša u reviji moram biti ja.

— Dobro, Nelly — uzdahnua je jedno jer zbog velike porodice nije smio riskirati da izgubi posao. — Još danas ću upozoriti Maggy.

— Upozoriti? — uzviknula je Nelly. — Isplati je unaprijed i najuri je!

Gledatelji kazališta "Orfej" divili su se Nelly Crid zbog njene posebne ljepote kao i izvanrednih pjevačkih i plesačkih sposobnosti, ali malo tko je znao da je prava gospođica kazališta i revije upravo ona. Pošto je direktoru dala svoj ultimatum, plava sirena se odlučnim koracima uputila u svoju garderobu koja se sastojala od dvije sobice i kupaonice.

Sluškinja joj je odmah krenula u susret, pomažući joj skinuti oskudni scenski kostim, a zatim obući joj crni kimono izvezen žutim zmajevima. Nelly je uzdahnula, a zatim je otišla do ogledala i počela skidati šminku. Lice joj se presijavalo od gustih naslaga kreme kada se na vratima začulo kucanje.

— Pogledaj tko je. Ne želim nikog vidjeti — progundala je glumica sobarici koja se ubrzo vratila rekavši:

— To je gospodin Crave gospođice.

— Dobro, pusti ga — reče mrzovoljno. — Pripremi mi kupaonicu — dodala je da bi je se riješila.

Na usnama Leslyja Cravea primjećivao se neodređen osmijeh. Bio je visok, mršav, jako izboranog lica, grubih crta, prorijeđene kose koja bi svakako bila sijeda da nije bila obojena u crno. Bio je u smokingu dok su mu na prstima svjetlucala dva velika briljanta.

— Zdravo, Lesli — doviknula mu je Nelly.

— Hoćeš li pričekati dok se spremim? Lesly je potvrdno kimnuo i spustio se u najbližu fotelju. Nelly je otišla u kupaonicu i on je začuo kako prekorava sobaricu, vjerojatno zbog suviše tople ili hladne vode. Lesly je uzdahnuo. Bilo je jasno da je Nelly neraspoložena, no on nije bio od onih koji bi se zbog takvih gluposti uznemiravali. Malo što je moglo narušiti mir tog spretnog poslovnog čovjeka. Ipak, toga dana se dogodilo nešto što ga je dovelo u zabunu.

Nelly se konačno pojavila i to u bijeloj večernjoj haljini protkanoj nakitom na kojem bi joj zavidio čak i neki maharadža.

— Mogla bi na sebe staviti i srebrni pribor za jelo — Lesly se ironično nasmijao.

— Ne misliš valjda da je sve ovo doista pravo — odgovorila je. — Sve je to imitacija, dragi moj. Misliš da sam toliko luda da bih okolo hodala sa pedeset tisuća funti bisera, briljanata i drugih dragocjenosti?

Lesly je odmahnuo glavom i ustao.

— A tko je žrtva, draga Nelly ?

— Jedan mladić sa Sjevera. Otac mu ima desetak predionica. Toliko je bogat da čak i ne zna kako bi potrošio novac. No, Lesly, koji je vjetar tebe ovdje donio? Mladić mi treba svakog trenutka stići i ne bih htjela...

Crave nije ništa odgovorio, nego je iz novčanika izvukao posjetnicu i pružio ju Nelly. Izgledala je kao obična posjetnica, ali umjesto imena, u sredini je crvenom bojom bio nacrtan lik zmije pokrivena perjem, a ispod lika su štampanim slovima bile ispisane riječi: DA SE SJETIŠ.

— Što je to? Rebus? — upitala je Nelly.

— Zmija sa perjem?

— Baš tako — potvrdi Crave. — Prvi takav papir mi je stigao poštom prije tjedan dana. Ovaj sam dobio jutros. Bio je na stolu u mojem uredu, zajedno sa ostalom poštom.

Nelly je bila zbunjena.

— Ali, što to znači? Možda reklama? Lesly je odmahnuo glavom.

— "Da se sjetiš" — pročitao je glasno. — To mi zvuči kao prijjetnja, Nelly. — Da li si mi ti možda ovo nekim slučajem poslala?

— Ja? — upita Nelly zbunjeno. — Misliš da sam budala? Da mi je pored svih mojih briga stalo do glupih šala? I što misliš pod tim kada kažeš "prijetnja"?

Crave je primakao ruku prema bradi i napravio je čudnu grimasu.

— Ne znam, ali sve to me je uznemirilo

— Zbog toga si došao'—odvratila je Nelly.

— Hajde, Lesly. molim te idi. Mladić mi svakog trenutka treba stići...

—Ona je zastala. Otvorila je svoju pozlaćenu torbicu da bi uzela maramicu i Lesly vidi izraz čuđenja na njenom licu.

Kada je izvukla ruku, Nelly je u njoj držala papir sličan onom kakvog je Lesly upravo spustio u džep.

— Kakvu to igru igramo, Lesly? — upitala je ona piskutavim glasom. — Nisam ovo imala u torbici kada sam došla u kazalište — dodala je i pozvala je sobaricu. Kada se sobarica pojavila, Nelly ju je upitala. — Tko je ovo stavio u moju torbicu? Ne pravi tako glupo lice, budalo! Ako mi ne kažeš kako je ova cedulja dospjela u moju torbicu, možeš još večeras pakirati svoje stvari. Međutim, niti prijjetnje nisu mogle natjerati sobaricu da kaže ono što ne zna.

— Biti će bolje da ne gubim vrijeme s time — odlučila je konačno. Možda je ovo neka reklama za film i ubrzo će grad biti izlijepljen ovakvim plakatima. Pozdravljam te, Lesly. Već me sigurno čeka onaj mladić umočen u suho zlato.

Večer sa tim mladićem protekla joj je dosadno i pored toga što su večerali u jednom od najotmjenih lokala u gradu. Kada ju je u dva ujutro mladić htio otpratiti kući, Nelly je to odlučno odbila.

Pozvala je taksi koji se nešto kasnije zaustavio pred vratima njene vile u St. John Woodu. Čim je taksi otišao, ona je otvorila željezna vrata ograde i krenula je stazom koja je vodila do ulaznih vrata. Upravo je stavljala ključ u bravu, kada ju je neki prigušen glas prikovao za vrata.

— Ako ćeš vikati, ugušit ću te!

Nelly je zastala od straha. Okrenula se i opazila je visoku i snažnu figuru muškarca. Lice mu je bilo pokriveno crnom maramom.

Nelly je osjetila kako joj koljena klecaju; htjela je vikati, ali ruka nepoznatog se spremno spustila na njena usta. Oko nje je sve odjednom postalo tamno i ona, koja se toliko puta onesvješčivala na pozornici, onesvijestila se ovoga puta stvarno, prvi puta u životu.

Kad se povratila, ležala je pred vratima svoje kuće. Čovjek je nestao, a s njim i biseri, briljanti i smaragdi. Sve bi to ličilo na običnu pljačku da Nelly nije našla na vratu, privezanu koncem, cedulju s likom pernate zmije načitane crvenom bojom.

***

"...Nelly Crid, srećom, nije nosila svoj pravi nakit, već savršenu imitaciju. Zločinac tako nije imao neke koristi od ovog napada. Cedulja s pernatom zmijom nalazi se u policiji i svakog trenutka se očekuju novi detalji..."

— Kakva senzacija — reče glavni urednik. —Pernata zmija čini od ove pljačke izuzetno zanimljiv događaj. Sve to podsjeća na neku priču strave i užasa.

— Pa, zašto onda ne pozovete nekog pisca takvih priča da, naravno, uz bogatu nagradu riješi tu zbrku? — upita Peter Davin i namršti se. — Ta priča je nedostojna stanica jednog ozbiljnog lista. Kladam se da je Nelly Crid izmislila cijelu priču radi publiciteta. Ona bi bila u stanju skočiti padobranom sa visine od deset tisuća metara samo da bi dobila besplatnu reklamu. Stvano, Parson, mogli biste ovu stvar povjeriti kazališnom kritičaru? Mogao bi je preraditi po svom mišljenju i...

Parson je podigao pogled i pokazao je rukom na vrata. Peter, novinar koji je iz iskustva znao kad je trenutak da prekine sa šalom, požurio je u redakcijsku sobu izjadati se kolegama.

Peter je bio visok mladić, toliko visok da je često hodao pognut. Odijelo mu je uvijek bilo zgužvano, a kosa neuredna. Međutim, kad bi iz profesionalnih razloga obukao večernje odijelo i pažljivo se obrijao, njegov izgled je bio jako privlačan.

Peter nije znao što bi radio sa tom pričom koja s ozbiljnom kronikom nije imala nikakve veze. Bio je siguran samo u jedno: da se ni za kakvu pernatu zmiju na svijetu neće odreći svog sastanka.

Samo jedna stvar ga je mučila. Što ako djevojka ne dođe? Međutim, njegove sumnje su bile sasvim neosnovane.

Razumije se, mislila je Dafne Ollroid tog sivog zimskog poslijepodneva dok je odmjerenim koracima išla prema hotelu "Astorija", da poznanstvo sklopljeno za stolom jednog restorana krije mnogobrojne opasnosti i da je "Mogu li vam dodati šećer?" manje prikladan način upoznavanja od onog uobičajenog. Međutim, Dafne je bila suvremena djevojka i znala je da uobičajeni način upoznavanja nikako ne garantira i pristojan odgoj dotične osobe. Bila je uvjerenjena da je Peter Davin bolje odgojen od, na primjer, Leslyja Cravea ili onog Craveovog prijatelja s crvenim licem i neuhvatljivim pogledom. Ni u jednom trenutku nije pomislila da je pogriješila prihvativši Peterov poziv.

Peter Davin je čekao djevojku na hotelskom ulazu, a njegov širok osmijeh i prijateljski stisak ruke uklonili su i posljednje tegove njene nedoumice.

— Rezervirao sam stol daleko do orkestra, gospođice — rekao je on vodeći je u već prepuni restoran. Usput je pozdravljao ljude za stolovima. Mada oni njega nisu poznavali, Peter je znao sve prisutne. Čim je pomogao djevojci sjesti, počeo joj je pokazivati osobe za susjednim stolovima.

— Vidite onog čovjeka tamo, onog s užasnom kravatom? To je jedan američki lopov. Stigao je jučer ujutro. Ona žena što slična žirafu je Lady Asthon. Onaj mladić koji...

— Oprostite — prekinula ga je Dafne. — Kako to da poznajete sve te ljude?

— Pa moja dužnost je da ih poznajem. Ja sam novinar — odgovori Peter.

— Oh! — uzviknula je djevojka za koju su svi novinari imali nečeg tajanstvenog.

— A što pišete? Možda kazališne kritike?

— Ne, djevojčice — odvrati Peter. — Radim na crnoj kronici. Zločini i slično. Kad se zločini prorijede, šef me šalje na putovanja o raspravama u parlamentu. Zna li da ste jako lijepi, gospođice? — dodao je on sa osmijehom. — Oh, ne morate odmah misliti da sam

ženskaroš. Htio bih se čak ispričati zbog sinoćnje drskosti. Ponekad sam zaista bezobziran i izgleda da mi nedostaje smisao za poštovanje, a u stvari sam samo zainteresiran za neku osobu ili za neki događaj.

— Niste uopće bili drski —odgovori Dafne, pocrvenivši.—Bili ste... neobični.

— Upravo tako. Nikad se ne udvaram djevojkama. Rekli ste mi da ste tajnica Leslyja Cravea, zar ne? Uvijek kad žele objasniti kako to da se djevojke lijepe kao vi bave tako skromnim zanimanjima, stari romantičari pričaju o promašenim očevima ili okorjelim kockarima. Pošto u posljednje vrijeme nije bilo velikih financijskih krahova, o čemu je riječ, draga gospođice?

— Moj otac nije bio kockar — osmjehnula se Dafne. — Potičem iz vrlo skromne obitelji. To je cijela priča.

— Odlično! — uzviknuo je Peter veselo kao da je dobio zgoditak na lotu. — Znaite, ja ne podnosim rizik i... Poznajete li onu ženu tamo? Promatra vas.

Dafne je pogledala u pravcu koji je pokazivao Peter i odmah je okrenula glavu.

— To je gospođa Paula Stain — reče. —Mislim da je neka rođakinja mojem šefu. Često je kod njega.

— Da li vam se sviđa raditi za Cravea? —upitao je Peter.

— Pa, ne baš previše. U stvari, tražim novi posao.

— Dobra ideja — odobrio je Peter. — Taj čovjek je živa misterija. Ne uživa naročiti ugled i ne znam odakle mu toliki novac. Znaite, Dafne, ja sam, inteligentan i maštovit novinar i to kažem bez lažne skromnosti. Imam neka svoja mišljenja o Craveu, ali niti jedno mu ne odgovara. Osim toga, jako sam ogorčen što moram pokloniti tisuću funti besplatnog publiciteta ženi koja na lažnom nakitu nije izgubila čak niti deset.

— Govorite o Nelly Crid? Glumici koja je napadnuta u svojem vrtu? —upitala je Dafne.

— Poznajete li je?

— Iz viđenja. Ponekad dolazi kod Cravea. Mislim da su veliki prijatelji, jer se ponašaju prilično neobično i često se svađaju. Moj šef je zabrinut zbog te krađe jer je i sam istog dana kada je napadnuta Nelly Crid dobio papir sa nacrtanom pernatom zmijom.

Peter je zamišljeno gledao u djevojku.

— Ne vjerujem da je to nešto ozbiljno —rekao je konačno. — Te stvari se događaju u romanima, nikako u privatnom životu. Kladio bih se da je ta prijetnja neka mistifikacija. Ne želim nasjedati takvim pričama.

Čim se oprostio od Dafne, Peter se uputio prema kazalištu "Orfej" da bi intervjuirao Nelly Crid. Začudio se kad je tu zatekao jednog svog starog poznanika.

Joe Farmer je djelovao nekako grubo, ali je bio dobro građen. U gradu je bio poznat kao organizator boksačkih susreta i vlasnik nekoliko noćnih lokala. Imao je nekoliko trkaćih konja i mada baš nije bio na dobrom glasu, bio je ipak popularan.

Joe je pozdravio Petera stiskom ruke od kojeg su mu skoro popucale kosti.

— Nelly, ovo je čovjek s kojim trebaš razgovarati — rekao je on svojim dubokim i promuklim glasom. —Sjedni, Petere. Ovo je Nelly Crid, Peter Davin, Nelly.

— Vi ste novinar, zar ne? — umiješala se Nelly. — Pretpostavljam da ste došli zbog sinoćnjeg napada. Mogu vam odmah reći da se u životu nikada nisam toliko uplašila. Srećom, nisam nosila pravi nakit.

— Da li imate onu ceduljicu?— prekinuo ju je Peter. Nelly je uzela torbicu sa stola, otvorila ju je i pružila mladiću ceduljicu na kojoj je još uvijek visio konop.

— Ovo sam našla oko vrata, gospodine Devine.

Peter je neko vrijeme razgledavao crtež pernate zmije, za zatim je upitao:

— Mislite li da se netko htio sa vama našaliti, gospođice?

— Našaliti? — ponovila je Nelly s nevjericom. — Moji prijatelji nisu toliki kreteni, gospodine Davine. Ne, taj čovjek me je htio opljačkati. Srećom da je nakit bio lažan. Platila bih sto funti samo da sam mogla vidjeti lice tog čovjeka kada je otkrio prevaru. Želite li znati još nešto? Moj prijatelj Lesly Crave je dobio istu ceduljicu.

— Ja — umiješao se Farmer. — Hej, Petere, što kažeš na to kad bebica kao ja dobije ovakvu igračku?

— Usput rečeno Petere, imam ti ispričati nešto jako škakljivo...

— Umukni! — uzviknula je Nelly. — Ne govorimo sada o tome. — Prekinula je Farmera tako grubo da je osjetila da mu je dužna objašnjenje. — Znate, Devine, Joe vjeruje da je autor ove "šale" čovjek koji ima nešto protiv mene.

— Ta osoba može biti i mrtva i živa — prekinuo ju je Joe. — Ne mogu si dozvoliti da budem izigran. Neću dozvoliti da me netko vuče za nos, draga moja.

— Hoćeš li već jednom ušutiti i — planula je Nelly i on je odjednom ušutio.

Peter ih je ostavio u svađi i otišao je u redakciju gdje ga je Parson još uvijek čekao.

— Ima nešto misteriozno u toj pernatoj zmiji, Petere — rekao je glavni urednik. — Dok sam te čekao, otišao sam u biblioteku i pogledao sam u enciklopediju. "Pernata zmija" je jedno od božanstava starih Asteka. Zašto ne potražiš Baila?

— Tko je sad to? — upitao je Peter zbunjeno.

— Gregory Bail je arheolog — počeo je Parson objašnjavati. I milijunaš. Nedavno, točnije rečeno večeras, vratio se sa iskopavanja nekih starih gradova Maya. Poslao sam jednog novinara na stanicu da ga intervjuira, ali taj idiot je dozvolio da mu umakne. Naći ćeš njegovu adresu u telefonskom imeniku i on će ti dati neke informacije o "pernatoj zmiji".

Kad već ideš tamo Petere, učini mi uslugu i pitaj ga da li ga još uvijek intresiraju stambeni problemi.

***

London nije učinio ništa da bi obilježio povratak Gregory Baila, mada je u prošlosti ukazivao počasti ljudima znatno manjim od njega. U vrijeme kada se bogati arheolog interesirao za društvene reforme, o njemu se dosta pisalo. Bail je u to vrijeme imao prilično ekscentričnu i originalnu zabavu. Mijenjao je ime, odlazio stanovati u nekoj daščari, a kad bi dobro proučio ambijent poklanjao je velike svote siromašnim i poštenim porodicama. Niti jedna od njih nije nikad saznala tko je misteriozni dobročinitelj. A onda jednog lijepog dana, vjerojatno zbog nekog pretrpljenog razočarenja, arheolog se

vratio svojim istraživanjima i kao šef ekspedicije otputovao je u Južnu Ameriku.

Sedam godina kasnije, Gregory Bail se vratio kući, a na londonskoj stanici Watherloo nije bilo nikog da ga dočeka. Nije bilo nikoga tko bi zapazio da na Gregoryjevoj glavi ima puno više sijedih vlasi nego prije sedam godina, kada je napustio London.

Uzeo je taksi i dao je vozaču adresu svoje kuće. Kada se auto zaustavio pred velikom zgradom, na vratima se pojavio stari sluga. — Dobrodošli gospodine Bail — pozdravio je.

— Hvala, Bessi — odgovorio je Bail. Sluga se poklonio u znak zahvalnosti.

— U biblioteci je jedna gospođica, gospodine. Kaže da je došla zbog oglasa objavljenog u "Tostu", ali ja sam joj rekao da ste tek stigli i da niste mogli dati nikakav oglas.

— To me čudi, Bessi — prekorio ga je Gregory. Zar nikad nisi čuo da čovjek može dati oglas u engleske novine čak i ako se nalazi u srcu Amazonije? Da, ja sam dao oglas da bih našao sekretaricu i zato ću odmah primiti tu gospođicu.

Čim je ugledala tog lijepog starijeg gospodina nježnih, plavih očiju, Dafne Ollroid se osmjehnula. Znala je da će sve biti dobro.

— Zovem se Dafne Ollroid— odgovorila je ona na Bailovo pitanje.

— Čini mi se da sam došla u krivo vrijeme, ali nisam znala da ste se upravo vratili iz Amerike.

— Vi pripadate većini — odgovorio je on s iskricom zlobe u očima. — Nisam toliko značajna ličnost da bi moji dolasci i odlasci zasluživali publicitet. Dobili ste telegram odvjetnika Holdena, zar ne? Pisao sam mu da mi odabere najpogodniju kandidatkinju. Da li ste to vi?

Dafne je spustila pogled. Što ako je Bail ne primi? Odvjetnik Holden joj je govorio o tako visokoj plaći da je djevojka ostala zapanjena. Mislim da ću moći udovoljiti vašim željama, gospodine Bail — rekla je ona sigurnim glasom. Brzo stenografiram, govorim nekoliko jezika i...

— Dobro, dobro — prekinuo ju je arheolog. — Gdje ste do sada radili?

Dafne mu je odgovorila. Bail ju je zatim pitao zašto želi promijeniti posao, a ona je nakon kraćeg oklijevanja odgovorila:

— Pa, plaća je vrlo privlačna, gospodine Bail. Osim toga, želim promijeniti posao zato što... zato što...

— Razumio sam — reče Bail. — Posao je vaš, gospođice Ollroid. Kada možete početi raditi?

Dafne je izašla presretna iz arheologove kuće. Nikada joj ne bi pala na pamet da odgovori na oglas u "Postu" da joj netko nije poslao taj isječak poštom. Mislila je da je to svakako bio Peter, ali nije bila u pravu.

Dafne se iznenada zaustavila. Otkako je izašla iz kuće imala je utisak da je netko prati. Sad je u to bila sigurna. Osjetila je neugodnost, zatim strah i konačno je napravila nekoliko koraka kao da želi prići policajcu. Sjena na njenim leđima iščeznula je.

***

Lesly Crave još uvijek nije znao da je ostao bez tajnice. Tog poslijepodneva, dan nakon što je Dafne postala tajnica Gregoryja Baila, Crave se prisjećao vremena kad je plovio u mutnim vodama, bez novaca.

A sad, dok je gledao sve te lijepe stvari oko sebe, Crave se pitao nije li ta stvar s "pernatom zmijom" upozorenje da mu sreća može okrenuti leđa?

Bilo je šest sati i Lesly je očekivao posjetu. Međutim, kad mu je njegov sluga Tomas najavio "gospodina Huga", Lesly je u nedoumici slegnuo ramenima.

— Zovem se Hugo, gospodine Crave — predstavio se on. — Henry Hugo.

Lesly je dao znak Tomasu da se udalji, a onda se primakao posjetiocu.

— Dobio sam vaše pismo, gospodine Hugo — reče Lesly. — Međutim, ne sjećam se niti jednog koji je završio u zatvoru.

— William Lain, gospodine — reče Hugo. — Osoba o kojoj sam vam pisao zvala se William Lain.

— Lain? — ponovi Crave. — Ah da, sada se sjećam! Lain, pa naravno! Što se dogodilo s Lainom? — Lain je bio osuđen na sedam godina zbog krivotvorenja novčanica — nastavio je Hugo. — Uхватili su ga na djelu i sudac Bettersby mu je dosudio sedam

godina. Miran je to neki tip, taj Lain. Četiri godine smo bili u istoj ćeliji i nikada ga nisam čuo da se žali. Izašli smo istog dana.

— Kako ste saznali da poznajem Laina? Da li vam je to on rekao?
— upitao je Crave.

— Izašli smo iz zatvora i krenuli smo prema Londonu, a onda je Lain poginuo na cesti. Njegove posljednje riječi su bile: "Hugo, ako umrem, idi Leslyju Craveu i reci mu da se sjeti pernate zmije"

— Baš tako vam je rekao? — promućao je Lesly.

— Baš tako gospodine — potvrdio je Henry Hugo. — Riječi su bile toliko neobične da sam ih upamtio i pred toga što me pamet ne služi baš najbolje.

Crave se ugrizao za usnicu. Lainova poruka mu nije govorila ništa, jer nikada nije čuo za pernatu zmiju sve dok nije dobio one tajanstvene poruke. Međutim, Hugove riječi potvrdile su Joeovu sumnju.

— A sad je mrtav? — upitao je Lesly. — Jeste li u to sigurni?

— Nego što! — uzviknuo je Henry. — Imam njegovu osmrtnicu. Ako želite mogu vam je pokazati...

Lesly mu je oteo osmrtnicu iz ruke i počeo je čitati. Ipak, sve to mu je zvučalo neuvjerljivo. U takvoj zbrci, bilo je bolje proučiti sve hipoteze. Pod pretpostavkom da je Lain još živ, kome bi se želio osvetiti? Nelly, Pauli, Joeu ili njemu samom, Leslyju?

— Da li ste sigurni da Lain prije smrti nije rekao ništa drugo? Slušajte, Hugo, ispričajte mi cijelu priču i imate od mene sto funti.

Henry se zbunio.

— Koju priču, gospodine? — zavapio je. — Sto funti bi mi dobro došlo, ali ja zaista ne znam što da vam ispričam. —

— U tom slučaju dobit ćete samo dvadeset — reče Crave. — Ostavile mi svoju adresu, osmrtnicu ću zadržati.

Henry je drhtavom rukom uzeo dvadeset funti i oprostio se.

Lesly je odahnuo. Imao je osmrtnicu, što je htio više? Pritisnuo je zvonce i zazvonio dva puta. Bio je to signal kojim je pozivao svoju tajnicu. Dafne Ollroid se odmah pojavila na pragu. Lesly je pogledao djevojku kao da je neki predmet.

— Dakle gospođice, jeste li razmislili o mojem prijedlogu? — upita Lesly. — Za tri tjedna ću napustiti London. Idemo na Capri, a onda nastavljamo za Istanbul.

— Morat ćete potražiti drugu tajnicu, gospodine Crave — odgovori Dafne.

Leslyjeve usne su napravile grimasu koja je trebala izgledati kao osmijeh.

— Baš ste prava provincijalka, gospođice! — uzviknuo je. — Danas svi poslovni ljudi putuju sa svojim tajnicama i one zbog toga ne gube ništa od svojeg dobrog glasa.

— Tako kažu — odgovori Dafne ljubazno.

— Ipak, više volim ostati vjerna svojim principima. Već sam našla novi posao.

— Žao mi je zbog vas, utoliko više što i gospođa Paula Stain također ide sa mnom i što vam je mogla praviti društvo.

— Više volim ostati ovdje, u Engleskoj — reče Dafne tiho.

— Kažete da ste našli novi posao? A tko je taj sretnik koji će vas imati pored sebe?

— Arheolog Gregory Bail — odgovorila je.

— Pa, želim vam puno sreće — reče Crave kojem to ime nije govorilo ništa i oprostio se od djevojke koja je otišla na prvi kat uzeti svoje stvari i odjenuti kaput.

Kad je ušla u salon Leslyja Cravea, Paula ga je zatekla kako nervozno korača po sobi. Imala je trideset godina, elegantna, sa lijepim licem. Primakla se kaminu i pružila je ruke prema vatri. — Srela sam tvoju tajnicu — rekla je. — Nije izgledala očarana tvojim planovima.

— Odbila je ići s nama — odgovorio je Lesly nervozno. — Ona, doduše, ne zna ništa, ali više bih volio povesti je sa sobom.

— Zašto joj nisi ponudio brak? — osmjehnula se Paula. — Ne vjerujem da je toliko luda da bi odbacila takvu priliku.

— Sasvim si poludjela — uzviknuo je Crave. — Hoćeš da me optuže za bigamiju?

Paula se glasno nasmijala.

— Otkako si promijenio kuću, stari moj, postao si pravi moralista. Još prije nekoliko godina misao, o bigamiji ne bi stvorila kod tebe niti malo grižnje savijesti. — Paula se iznenada uozbiljila. — Lesly, počnjam se bojati.

— Čega?

— Zar ti Nelly ništa nije rekla? — upitala je ona nakon kraće stanke.
— Netko je prije napada na nju izvršio premetačinu njene kuće. Otvorili su čak i sef.

— Zašto? — upita Lesly. — Što se nalazilo u Nellynom sefu?

— Ništa, zato me sve to i čudi. Napad je imao lažni cilj. Nisu htjeli nakit, već nešto drugo. I našli su.

Lesly je zastao kao ukopan i uplašeno je pogledao u Paulu.

— Što je našao taj prokletnik? — planuo je.

— Brzo mi sve ispričaj.

— Nellyn prsten s pečatom — uzdahnula je Paula.

— Zašto Nelly to nije rekla policiji? — rekao je Lesly blijed kao krpa.

— Misliš da bi to bilo pametno? — upitala je Paula. — Ne, dragi moj, Nelly je pametna djevojka. Ona je uvjerenjena da bi joj lopov vratio nakit u slučaju da je bio pravi. Vjeruj mi Lesly; Nellyn napadač, pernata zmija i William Lain su jedna te ista osoba.

— Onda to znači da se Lain vratio iz pakla! — uzviknuo je Lesly. — William Lain je umro prije mjesec dana, a njegova osmrtnica je u mojem novčaniku. — On pruži Patili osmrtnicu i ona ju je počela brzo čitati. — Donio mi ju je jedan bivši zatvorenik koji je vidio Williama kako umire. I ne vjerujem ništa u ono što kaže Nelly. Ona je lažljivica, a da su joj zaista ukrali prsten s pečatom digla bi buku da bi se čula čak do Pariza.

— Možda je tako kako ti kažeš, ali ja se ipak bojim.

Telefon na stoliću pored ulaznih vrata počeo je zvoniti i Lesly je požurio dignuti slušalicu.

— Lesly? — reče jedan poznati glas sa druge strane žice. — Zdravo, ovdje Joe. Moram te odmah vidjeti jer sam nešto pronašao. Da li je Paula kod tebe?

— Da, ali što si to našao? — upitao je Lesly.

— "Pernatu zmiju". Otkrio sam tajnu, Lesly.

— Odakle se javljaš?

— Iz luke. Došao sam ovdje malo pronjuškati i... Ne, neću ti pričati, želim te iznenaditi. Biti ću tamo za nekoliko trenutaka.

Crave je spustio slušalicu i ispričao je Pauli kratak razgovor sa Joeom Farmerom.

— Oh, joj jedan razmetljivac! — uzviknula je Paula s prezirom.

— Ne vrijeđaj Joea, Paula — rekao je Lesly s usiljenim osmijehom.

— Znaš da je uvijek bio odličan izvor informacija za naše malo društvo. Ako mi Joe kaže ono čega se bojim...

— Pobjeći ćeš? — upitala je ona hladno. —Izmijenio si se, Lesly. Nekada nisi bio tako spreman pobjeći na najmanji znak uzbune. Pogledaj, sve je tu. Lažna putovnica, dokumenti, dolari i razni čekovi. Sve je spremno, zar ne? Isplanirao si bijeg u detalje!

Lesly je prešao rukom preko oznojenog čela.

— Nisam tek sada počeo o tome razmišljati, Paula. Od dana kada sam dobio ono pismo imao sam predosjećaj da će se prije ili kasnije dogoditi nešto ružno.

— Naravno. Od dana kad si saznao da će William Lain biti pušten. Ipak, William nije čovjek koji bi se osvećivao, Lesly. Bio je previše dobar. U svakom slučaju, ako ti i odeš, ja ostajem. Moći ću vidjeti što će se dogoditi.

— Luda si! —odvratila on nervozno, ali Paula je šutila. Oboje su pratili sporo kretanje kazaljke na satu. Paulina cigareta je dogorijevala i ona odmah zapali drugu.

Lesly je požurio u zamračeni hodnik i skinuo je lanac s ulaznih vrata, no ona su se naglo otvorila kao da ih je netko izvana gurnuo. Uz tupi udar, jedno ljudsko tijelo je palo na tepih ispred ulaznih vrata.

Lesly je pogledao Joeovo tijelo, a zatim je podigao pogled i opazio je crni automobil kako nestaje u daljini.

— Što se dogodilo? — upitala je Paula.

— Upali svjetlo — povikao je Lesly.

Joe Farmer je ležao na podu. Bilo je jasno da on više nikome neće dati nikakvu obavijest; bez obzira na ono što je uspio otkriti. Okrugla i crvena rupa na leđima jasno je svjedočila da je nepoznata osoba ispalila metak koji nije promašio cilj.

Lesly se sagnuo nad mrtvim prijateljem i izvadio je iz njegove zgrčene šake bijelu ceduljicu sa crtežom pernate zmiје. Pretraživao mu je džepove sve dok nije našao ono što je tražio — plosnati i četvrtasti novčanik.

— Uvijek je bio glup — progundao je on za sebe, a zatim je dodao novčanik Pauli ne okrećući se. — Baci ovo u vatru, Paula, ali brzo,

prije nego što stigne policija.

Netko mu je uzeo novčanik iz ruke, ali to nije bila Paula. Lesly primijeti nesporazum tek kada mu je jedan uplašni glas rekao:

—Trebam li pozvati policiju, gospodine Crave? — Bila je to Dafne.

Lesly se okrenuo i ugledao je Paulu kako širom otvorenih očiju i blijedog lica leži na jednoj fotelji.

— Da, telefonirajte policiji, molim vas — šapnuo je on i Dafne je požurila prema salonu.

Obavijestila je policiju, a zatim, ne znajući ni sama zašto, Peterovu redakciju.

— Ništa se ne plašite! Odmah dolazim, Dafne — reče Peter.

Lesly Crave je pozvao djevojku da ide sa njim u biblioteku gdje su poslužitelji u međuvremenu prenijeli Paulu. — Pokušajte ju povratiti — rekao je Crave i ponovo je izašao u hodnik.

Dafne nije znala što točno treba učiniti i zato je počela tapšati Paulu po rukama i nježno joj milovati čelo. Kad je žena konačno otvorila oči, pogledala je u Dafnino lice pogledom u kojem se jasno vidio strah.

— Ubili su Joea — uzdahnula je i prasnula u histeričan plač. Njeni jecaji privukli su Leslyja koji je, mada i sam blijed i prestrašen, imao još toliko prisebnosti da udari ženi nekoliko pljuski i tako je umiri. Crave se tada obratio djevojci:

— Biti će bolje da odete, Dafne. Izađite na sporedna vrata prije nego što dođe policija. U protivnom će vas saslušavati i ostat ćete ovdje do tko zna kojeg doba noći.

— Možda bih mogla još nešto učiniti za vas — reče Dafne.

— Ne, Dafne, samo idite. Pošto ste ionako odlučili otići od mene, smatrajte se od ovog trenutka slobodnom. Bit će bolje da više ne dolazite ovamo. Plaću ću vam poslati poštom. Sve ovo radim radi vas! Ne želim da se petljate s policijom. U svakom slučaju, ako vas netko i bude nešto pitao, recite da Joe Farmer nije bio moj intimni prijatelj i da ste ga rijetko viđali. Da li ste razumjeli? Tek kad je već bila na zamagljenoj ulici, Dafne se sjetila da Peter treba doći svakog trenutka. Uputila se prema glavnom ulazu ispred kojeg je stajala manja grupa ljudi. Nekoliko trenutaka kasnije, ugledala je mali Peterov auto.

— Evo me, Dafne. Nadam se da niste izgubili strpljenje.

— Čekala sam vas — odgovorila je ona drhtavim glasom! — Sjetila sam se nečeg i sad ne znam što da radim. Kad sam sišla u hodnik, odmah nakon što je Crave otvorio vrata,— moj šef mi je dao novčanik koji je izvadio iz Farmerovog džepa i rekao mi je da ga bacim u vatru. Ja sam bila previše uzbuđena i nisam više na to mislila. Da li ćete biti toliko dobri da ga predate gospodinu Craveu ili nekom od posluge kad uđete u kuću?

Peter je spustio novčanik u džep i uzeo je djevojku za ruku.

— Da li bih vas smio sutra navečer posjetiti? — upitao je. — Ili možda i vi živite sa strogom tetkom?

— Nemam tetku — odgovori Dafne. —Potpuno sam sama, bez roditelja i rodbine. Dakle, možete doći kada hoćete.

Mladić ju je pratio pogledom sve dok se njena vitka figura nije izgubila u magli, a onda se počeo penjati stepenicama Craveove kuće. Na pragu se skoro sudario sa inspektorom Clarkom.

— Nema ništa za vas, Davine — rekao je policajac. —Ali, kako ste uspjeli saznati? Tek smo stigli.

— Njuh. — odgovorio je Peter. — Da li je mrtav?

— Dođite sutra kod mene, Davine — odvratil Clark, a njegov ton je nedvosmisleno govorio da bi bilo uzaludno inzistirati.

Uostalom, Peter je već imao dovoljno informacija. Znao je ime ubijenog, a znao je mnogo iz njegove prošlosti. Znao je gdje je stanovao, poznao je Joeovu guvernantu jer je u Joeovom stanu proveo tolike ugodne večeri.

Uletio je u svoj auto i petnaest minuta kasnije zazvonio je na vratima Joeovog stana.

— Oh, gospodine Davine, dobra večer —odgovorila je iznenađena žena. Gospodin Farmer je rekao da će se brzo vratiti. Večeras imam izlaz i idem u kino. Da li ćete ga pričekati? No, morat ćete si sami pripremiti nešto za piće, jer se meni jako žuri.

— Samo vi idite, gospođo — povikao je Peter. — Trebam porazgovarati sa Joeom o jednom nadolazećem boksačkom susretu.

Pričekao je da se žena udalji, a zatim je počeo premetačinu stana koji se sastojao od četiri sobe, kuhinje i dvije kupaonice. Zatim je uletio u blagovaonicu, ali tu je otkrio samo činjenicu da je gospodar bio dobar poznavalac vina. Guvernantina soba nije mogla biti

zanimljiva i zato je odmah krenuo u studio—salon u kojem se nalazio veliki pisaći stol. Bio je zaključan, ali kako Peter nije bio čovjek kojeg je lako obeshrabriti, uzeo je svežanj svojih ključeva i nakon nekoliko pokušaja uspio je otvoriti stol. Tu je našao mnoštvo računa i priznanica koji su sasvim nevažni za njegovu istragu.

U stolu je bila i jedna zaključana ladica, ali pukim slučajem ključ se nalazio u bravi. Peteru je tek kasnije postalo jasno da je Farmer morao otvoriti ladicu istog dana.

U ladici se nalazila metalna kutija u kojoj su bila dva presavinuta lista papira. Peter ih je pažljivo počeo proučavati. Prvi je bio plan jedne ogromne građevine. Drugi je bio zapisnik sa nekog sudskog procesa. Peter ga je pročitao sa velikim interesom.

"Gore navedeni William Lain mi je bio poznat kao distributer lažnih novčanica. Laina sam upoznao u gostionici "Ruža i kruna", čiji sam bio poslovođa. Rekao mi je da je bio mornar i pitao je da li bih bio spreman kupiti jedan dio novčanica od pet funti. Rekao mi je i to da je on proizvođač i da je već neprimjetno pustio u promet dvadesetak novčanica u West Endu. Mislio sam da se šali i rekao sam mu da mi tako nešto ne pada na pamet. Dva dana kasnije, dok sam se nalazio u centru grada, Lain je ušao u gostionicu i zatražio je od konobara da mu razmijeni novčanicu od pet funti. Konobar mu je razmijenio novčanicu, ali navečer mi je sve ispričao jer je, čuvši moj razgovor s Lainom od prije dva dana, sačuvao novčanicu. Mogao sam se zakleti da je bila prava, ali slijedećeg jutra, kad sam krenuo u banku uložiti novac, pokazao sam je blagajniku. On je odmah ustanovio krivotvorinu i rekao je da je to jedna iz serije lažnih novčanica puštenih u promet prije nekog vremena. Odnio sam tada lažnu novčanicu u policijsku stanicu i ispričao inspektoru Bradberryju razgovor. Inspektor mi je naredio da nikom ništa ne govorim i stavio je moju gostionicu pod nadzor. Međutim, Lain se više nije pojavio. Kasnije sam saznao da je policija prilikom premetačine otkrila u Lainovom stanu strojeve za izradu lažnih funti".

Tu je zapis završavao i Peter se počeo pitati gdje bi mogao biti ostatak. Na poleđini lista bilo je olovkom zapisano.

"Siguran sam da je taj čovjek William Lain, jer je na članku ruke imao ožiljak od noža, isti kakav je imao i Lain".

Pri dnu se nalazila bilješka.

"A. Boun. Umro 14. veljače 1994. Hurry, konobar, 18 Cale Rositta, B.A. teško bolestan".

Peterove oči su sjale od zadovoljstva. Bez oklijevanja je spustio zapisnik u džep a plan gradnje u jednu kutiju, no u tom trenutku na dnu papira je primijetio jedno ime i datum od prije jedanaest godina. Zašto je Joe Farmer čuvao taj plan tolike godine? Bila je to dobra polazna točka i Peter je stavio plan u džep. U tom trenutku na ulaznim vratima odjeknulo je zvonce. Peter je zatvorio stol, jednim pogledom je provjerio da li je sve u redu i otišao je otvoriti inspektoru Clarku.

Čim je ugledao novinara, lice policajca je promijenilo izraz.

— Neumoran ste radnik — progundao je on. — Tko je u kući?

— Ja — odgovorio je Peter nevino. — Guvernanta jadnog Joea otišla je u kino.

— Ne lupetajte, Petere — zavikao je Clark dok je ulazio u stan u pratnji jednog agenta. — Bolje mi recite što ste našli, kako biste mi uštedjeli trud i vrijeme.

— Doduše stigao sam tek maloprije i tek sam počeo razmišljati o jednoj maloj premetačini kad sam začuo kucanje na vratima. Dobro je što ste stigli, inspektore, jer bih inače skrenuo sa staze vrline i učinio nešto na što nikada u životu nisam pomišljao.

Clark je promrmlijao nešto što nikako nije izgledalo kao kompliment i zajedno sa inspektorom je počeo pretraživati stan. Peter ga je pratio, glumeći veliko zadovoljstvo.

— Pretpostavljam da ste ovdje već zavirivali — reče Clark otvarajući pisaći stol. — Srušili ste ovu plavu olovku.

Peter pogleda na pod ispod stola i zaista je ugledao jednu plavocrvenu olovku.

— Ne može se misliti na sve — promrmlijao je Peter, dok je razmišljao kako je Joe Farmer zabilješku na dnu zapisnika napravio tog istog dana. Jer su na tepihu još uvijek komadići drveta koji su očigledno pali dok je netko oštrio olovku. Nožić na stolu bio je prljav od grafita. Bilo je jasno da je upotrijebljen samo nekoliko sati ranije.

— U redu — reče inspektor pošto je završio pretres. — Ni traga od pernatih zmija. A sad, ako želite neke informacije Devine, mogu vam reći da je Farmer ubijen automatskim pištoljem sa prigušivačem.

Čahuru smo našli nasred ulice i ovako rekonstruirali cijeli događaj: Farmer je stigao pred Craveovu kuću taksijem. Ubojica je morao biti u autu, možda ga je on sam i vozio. Sve to možete objaviti, Petere, ali ostalo što vam budem rekao ne smijete nikako napisati. Izgleda da je Farmer telefonirao Craveu dvadesetak minuta prije ubojstva i rekao mu je da je saznao nešto o pernatoj zmiji i da će odmah doći, kako bi mu to rekao.

— Gle! — reče Davin. — Otkud to da se obojica interesiraju za pernatu zmiju?

— To je besmisleno pitanje, Petere — uzvratilo je Clark. — Dobro znate da su obojica dobili iste ceduljice. Kad smo već kod toga, što mislite vi novinari o toj "pernatostoj zmiji".

— Nismo je shvatili ozbiljno. Suviše podsjeća na izmišljotinu u nekom jeftinom romanu. I sami znate, inspektore, da se neke stari u svakodnevnom životu ne događaju.

— Međutim, ubojstvo se ipak dogodilo — odgovori inspektor. — Da li ste sigurni da niste pronašli ništa zanimljivo. Devine?

— Ništa što bi moglo biti korisno policiji — branio se Peter.

Kad je stigao u redakciju, Peter je već znao kakav će ton dati svom izvještaju o zločinu. Odlučio je da ne napiše ništa što bi se razlikovalo od onog što će objaviti i svi drugi konkurentski listovi.

Iz iskustva je znao da u zločinima nikad nema ničeg romantičnog. Ipak, ovdje je mogao naslutiti poneku romantičnu notu. U devet od deset slučajeva zločin se nije udaljavo od prljavštine i gadosti, slijediti ubojicu je značilo nešto sivo i neugodno, lišeno svih onih ugodnih bljeskova koji se sreću u kriminalističkim romanima.

Razmišljao je o tome dok se svlačio i spremao leći u krevet, kad se iznenada sjetio novčanika koji mu je dala Dafne. Izvadio ga je iz džepa i otvorio. U njemu se nalazio ključ i komadić papira. Ključ je otvorao neku specijalnu bravu i na njemu je—bio urezan broj: 7916. Na papiru su tintom bila ispisana dva reda štampanih slova: F.T.B.T.L.Z.S.Y. H.V.D.V.N.B.U.A

Bilo je jasno da je riječ o nekoj šifri. Papir je bio star, a slova izbljedjela. U novčaniku nije bilo ničeg drugog. Htio ga je staviti u džep, a onda, ni sam ne znajući zašto, promijenio je mišljenje i stavio ga je pod jastuk.

Umoran od napornog dana, odmah je utonuo u san.

***

Lak udarac u rub kreveta iznenada je probudio mladića. U sobi je bio mrak, ali Peter je ipak vidio da su vrata otvorena. Naćulio je uši i začuo je nećije prigušeno disanje. Bilo je jasno da više nije sam u sobi.

Sasvim polako, centimetar po centimetar, on je ispružio ruku i dohvatio upaljać. Munjevitom brzinom, skoćio je iz kreveta. Ugledao je ćovjeka koji se spremao skoćiti na njega. Peter je krenuo prvi, ali je dobio takav udarac u trbuh da je lupio u rub kreveta i pao na pod. Kad se povratio, napadać je već trćao prema vratima. Peter je potrćao za njim, no on mu je zalupio vrata i ćulo se zakljućavanje vrata sa vanjske strane.

Buka u Devinovm stanu probudila je neke stanare pansiona i dvije minute kasnije Peter je već bio slobodan. Od napadaća nije bilo niti traga. Mladić je, mećutim, ćuo neki auto koji se udaljavao nekoliko sekundi poslije izlaska napadaća iz njegovog stana. Ćovjek je svakako morao ući kroz prozor iz hodnika, najblići Peterovoj sobi. Prozor je gledao na sporedne stepenice i bio je otvoren.

Peter je upalio svjetlo i odmah je vidio da je napadać nešto ukrao: sako, koji je Peter objesio na vješalicu. I džepovi na hlaćama su bili isprevrtani, ali sat i zlatni prsten koje je Peter ostavio na stolu još su bili na svom mjestu.

Nije bilo ćudno što je napadać pogodio Peterovu sobu, jer je gospoća Drew, dobra i simpatićna vlasnica kuće, i mala loš obićaj da na vrata svake sobe stavi cedulju sa imenom stanara.

Slijedećeg jutra Peterov sako je pronaćen na oblićnjem gradilištu i što je bilo najćudnije, u jednom od džepova i dalje se nalazila srebrna tabakera, a u onom unutarnjem novćanik iz kojeg nije nedostajao niti novćić.

Peter se obradovao, ali rješenje male misterije mu je bljesnulo pred oćima tek kad je, podigavši slućajno jastuk na svom krevetu, ugledao novćanik naćen kod Joea Farmera. Tek tada mu je postalo jasno da je pokušaj njegovog nepoznatog noćnog napadaća

povezan sa specijalnim ključem i papirićem s tajanstvenim slovima. Mada nenamjerno, krivac za sve što se dogodilo bila je Dafne Ollroid.

***

Dafne Ollroid je stanovala u stanu koji se sastojao od sobe, kuhinje i kupaonice.

Te večeri, još uvijek pod utiskom tragedije koja se dogodila u Craveovoj kući, ona je utonula u jednu od dvije stare fotelje i počela je razmišljati o događajima koji su se odigrali prije jedan sat. Mada je znala da financijski poslovi Cravea i njegovih prijatelja nisu uvijek bili najpošteniji, nije mogla shvatiti da jedna pogrešna akcija na burzi može postati motiv ubojstva.

Pojela je nekoliko sendviča i popila je čašu mlijeka, a zatim se istuširala. Upravo kad se spremala ući u krevet, začula je zvono na ulaznim vratima.

Pomislila je da je to Peter, ali kad je otvorila vrata pred njom je, blijed i uznemiren stajao Lesly Crave.

— Mogu li ući? — Upitao je on.

— Izvolite — promrmljala je Dafne jedva čujno.

— Gdje je novčanik?— Upitao je Lesly grubo. Dafne u prvom trenutku nije ništa shvatila.

— Novčanik? — ponovi ona. — Ah, mislite na onaj koji ste mi dali večeras?

— Taj – ponovi Lesly brzo. — Da li je još kod vas? Gdje je?— Dafnin zbunjeni izraz učinio je da je Lesly izgubio i ono malo kontrole koju je mogao prikupiti. Uhvatio je djevojku za ramena i počeo ju je snažno tresti. — Gdje je? Jeste li ga dali policiji?

— Nisam policiji — promuca ona — već Peteru Davinu.

— Novinaru? Zašto baš njemu?

— Srela sam ga na izlazu — slagala je Dafne.

— Zamolila sam ga da ga preda vama ili policiji jer sam vam ga zaboravila vratiti. Zar vam ga Davin nije vratio?

Lesly je šutio. Bio je siguran da se predmet ne nalazi u Clarkovim rukama, jer bi inspektor u tom slučaju govorio o njemu .

— Ali, tko vam je rekao da dajete taj novčanik novinaru — planuo je on iznenada. Zatim je utonuo u fotelju i uhvatio je glavu među ruke. — Sjećate li se što sam vam rekao da učinite?

Dafne je htjela odgovoriti da se sjeća, ali ju je neki iznenadni instinkt natjerao da porekne i ona je odmahнула glavom dok ju je Crave sumnjičavo promatrao.

— Da li znate gdje stanuje taj Davin? — upitao je Lesly.

— Ne znam točno — odgovorila je djevojka — ali mislim da je to negdje blizu Kensingtona. Stanuje u pansionu. Telefon se vodi na njegovo ime, pa ćete lako pronaći adresu u imeniku.

— Niste mu rekli ništa od onog što sam vam naredio da učinite? — upitao je Crave, a onda je nastavio:

— Da, već ste rekli da se toga ne sjećate. Dafne je shvatila da je njen bivši šef smrtno uplašen, mada nije znala kako gubitak jednog običnog novčanika može tako uplašiti. Crave je za to vrijeme s prezirom razgledavao Dafninu sobu.

— Ne bi se baš moglo reći da stanujete u kraljevstvu, gospođice Ollroid — rekao je nakon što je završio razgledavanje. — Zar vam se ne čini da ste pogriješili što ste odbili moju ponudu? Ne? U redu, slobodni ste živjeti kako hoćete, draga moja. Nadam se da ću vas prije polaska još vidjeti.

— U tom slučaju vam želim sretan put, gospodine Crave — rekla je Dafne.

Kad se Lesly vratio kući, zatekao je Paulu kako spava u njegovom studiju i Nelly Crid, bijesnu kao divlja mačka.

— Oh, konačno! — uzviknula je Nelly. — Jesi li ga dobio?

— Dobio? Što? — upitao je Crave, tražeći cigaretu.

— Novčanik, Lesly, ne pravi se lud. Je li bio kod djevojke?

— Ne, dala ga je Davinu, novinaru.

— Davinu? — zavikala je Nelly. — Onda samo propali!

Nellyn krik probudio je Paulu, koja je počela trljati još uvijek sanjive oči.

— Što se ovdje događa? — upitala je ona. — Oh, Lesly, da li ti je Dafne vratila ključ?

Nelly je prasnula u histeričan smijeh.

— Dafne je dala novčanik Davinu, Paula, a Joe je uvijek govorio da je Davin najprepredeniji novinar Londona.

— Prestani! — uzviknuo je Lesly i dohvatio imenik. — Pogriješio sam, u redu, ali mislio sam da je iza mene Paula, a ne Dafne.

— Kladim se da je ta crknuta mačka u dogovoru s pernatom zmijom — reče Nelly. — Trebao si je otpustiti još prije nekoliko mjeseci, onda kad sam te upozorila da je se čuvaš.

Lesly nije odgovorio. Našao je Davinovu adresu.

— Evo je — rekao je, uzimajući papir i pišući: "Peter Davin. Harcot Gardens, Beistwatter 49".

— Što misliš učiniti? — upitala je Paula.

— Dobiti ključ! — uzviknuo je Lesly.

— Zar mu ne bi mogao telefonirati i zatražiti ga da ti vrati novčanik? — upitala je Nelly.

— Svakako! — rekao je Lesly ironično. — Tako bi Clark odmah saznao cijelu priču. Ne, draga moja, napraviti ću mali plan i kad se taj novinar ujutro probudi neće više naći u džepu predmet do kojeg nam je toliko stalo. Nekad sam u tome bio vješt, sjećaš se?

Dvije žene su pratile pogledom Leslyja koji je izlazio, a zatim je Nelly otišla pogledati vatru.

— S Leslyjem je uvijek ista priča — reče. — Nikad ne miruje. Čak i kad bi Clark saznao koliko ga interesira taj novčanik i ključ u njemu, kakve bi dokaze i kakve optužbe mogao imati protiv nas?

— Lesly je u pravu — reče Paula. — Iza te priče o pernatostoj zmiji krije se nešto veliko. Kad bih se bar mogla služiti mozgom kao nekad... To je čudno. Nacrtala sam toliko životinja, ali pernatu zmiju nikad.

Nelly je pogledala u prijateljicu.

— Sigurno je divno znati crtati tako lijepo kao ti, Paula. Gdje si to naučila?

— Naučio me je moj otac. Bolje da nije! Ali, reci mi, Nelly da li je Lain nekad razgovarao s tobom o pernatostoj zmiji?

— Lain? — ponovila je Nelly s prezirom. — Taj imbecil! Osim toga, sad je mrtav. Ako se Davin umiješa u stvar, nećemo imati više mira. Taj mladić je prvorazredni radoznalac, čovjek koji voli gurati nos u stvari koje ga se ne bi trebale ticati. Znaš i sama da su novinari u stanju učiniti stvari o kojima policija čak i ne sanja. Što je sad? —

upitala je pošto je zvono na ulaznim vratima zazvonilo. Na vratima se pojavio Craveov sobar.

— Gospođo — rekao je on obraćajući se Nelly — neki čovjek traži gospodina Cravea. Dolazio je već poslijepodne. Kaže da se zove Hugo. Žene su se zbunjeno pogledale.

— Uvedite ga — rekla je Nelly. Osmijeh Henryja Huga bio je stidljiv i povjerljiv istovremeno.

— Gospodina Cravea nema? — rekao je on njišući se.

— Ne, trenutno je izašao — odgovorila je Nelly. — Ali, znam da ste vi prijatelj Williama Laina, zar ne? Bili ste pored njega kad je umro.

— Baš tako, gospođo. Zbog toga sam i želio razgovarati sa gospodinom Craveom — potvrdio je Hugo. — Stvar je u tome što sam ga ponovo vidio.

— Vidjeli ste Laina? — zapanjila se Paula.

— Baš njega — potvrdio je Hugo tužno. Nelly je nekontrolirano uzviknula:

— To znači da ta životinja nije mrtva?

— Oh, naravno da je mrtav — reče Hugo. Međutim, noćas sam vidio njegov duh za volanom jednog taksija. Pošto je bila magla i automobil se kretao vrlo sporo, prišao sam i govorio s njim. Pitao sam je li to baš on, William Lain. On mi je odgovorio da je, mada nije poricao da je mrtav. Zar ne mislite da je sve to nekako čudno? Rekao sam mu: "Čudi me da ideš okolo i voziš taksij u noći kad je jedan vozač taksija ubio čovjeka pred Craveovom kućom". Međutim, on nije ništa odgovorio na ovu moju primjedbu.

— Da li ste bili u policiji? — upitala je Nelly.

— Oh, ne gospođo! — zaprepastio se Henry. — Što vi mislite o meni? Ja nisam dostavljač, a Lain mi je prijatelj. Večeras mi se također povjerio. Rekao mi je da traži čovjeka koji ga je u prošlosti uvalio u gadan sos... Ne sjećam se dobro imena, ali misli da je bio Bail ili nešto slično. Lain mi je rekao da ga je taj čovjek nasamario zbog neke zmiije.

Hugo se sada dobro njihao. U toploj sobi alkohol je djelovao brže nego na zraku.

Bit će bolje da se vratite ujutro, Henry — rekla mu je Paula, koja nije mogla podnesti pijance. — Ipak, ostavite svoju adresu u slučaju da Crave želi još večeras razgovarati sa vama.

Hugo je jedva ispisao svoju adresu na komadiću papira, a zatim izađe iz Leslyjeve kuće.

— Više ništa ne razumijem — reče Paula, a Nelly se osmjehnula.

— Zar ne shvaćaš da je taj propalica htio uzeti od Leslyja još malo novaca? Njegov mozak je pod djelovanjem alkohola uspio izmisliti priču bez glave i repa. Ne vjerujem da je neki nadareni zločinac.

Paula je slegla ramenima. Bila je suviše pametna da bi se upuštala u diskusiju sa guskicom kakva je bila Nelly, koja je u tom trenutku pristupila velikom ogledalu i počela se gledati sa svih strana.

— Jadna ja! — uzdahnula je ona na kraju.

— Zbog tog glupog Leslyja gubim dragocjeno vrijeme za spavanje, a sutra imam predstavu. Tko zna da li ću izdržati ako ne odspavam bar sedam sati.

— Lesly nije glup — rekla je Paula, a zatim su njene misli krenule drugim tokom i ona je uzdahnula: — Jadni Joe!

— Sam je to htio — planula je Nelly. — Zašto je trebao zavlačiti nos u cijelu tu priču o pernatim zmijama? Kladim se da ćemo u trenutku kad dođemo do istine uvidjeti da je Joe bio jedini koji je sa cijelom tom pričom imao nekakve veze. Svi znaju da je Joe bio umiješan u čitav niz sumnjivih poslova.

— Nemilosrdna si — prosikće Paula. — Ako postoji neka osoba koja bi morala žaliti zbog smrti tog jadnika, onda si to upravo ti.

— Ja? — ponovi Nelly. — Već ga se godinama pokušavam osloboditi. Znaš li koliko sam povoljnih prilika propustila, Paula? Prije tri godine mogla sam se udati, za čovjeka koji je imao kapital od milijun funti.

— Pa, mogla si se razvesti, zar ne?

— Naravno, tako bih svima objelodanila vijest da sam bila udana za jednog drugorazrednog lopova! — uzviknula je Nelly. — Svi znaju da je Joe Farmer u više navrata bio gost državnih zatvora.

Paula je slegla ramenima i ušutila. Ponovo se opružila na ležaju, ali nije spavala, tako da je prva čula šum ključa koji se okretao u bravi na ulaznim vratima.

Lesly je u najmanju ruku izgledao neobično. Od njegove napadne elegancije nije bilo ni traga. Bio je blatnjav, poderan i izgreben.

— Ništa me ne pitajte! — uzvikne on ženama koje su mu poletjele u susret. — Najprije ću se okupati i presvući.

Popeo se u svoju sobu i nakon četvrt sata se vratio u pidžami i sobnom ogrtaču.

— Ne drži nas više u neizvjesnosti, Lesly — reče Nelly, dok je on prilazio stolu da bi uzeo cigaretu. — Reci nam odmah sve. Da li si našao ključ?

— Nisam više onaj stari, Paula. Prije deset godina...

— Da li si bar ušao u njegovu sobu? —prekinula ga je Nelly bijesno.

— Da, imao sam vrašku sreću — priznao je Lesly. — Davinovo ime stoji čak i na vratima koja nisu bila zaključana. Pretražio sam džepove, ali nisam našao ništa. Taman sam htio pogledati u sako kad se taj kreten probudio i skočio na mene.

— A ključ? —upitala je Nelly nestrpljivo.

— Ništa — šapnuo je Lesly. — Ponio sam Davinov sako da bih ga pretražio, ali u njemu nije bilo ni novčanika, niti ključa. Da li je netko dolazio u mojem odsustvu? Htio bih mirno reći policiji, ako me budu ispitali, da se cijele večeri nisam makao iz kuće. Vas dvije bi mogle biti moj alibi.

— Dolazio je Hugo — rekla je Paula, a onda mu je ukratko ispričala čudnu Hugovu priču.

— Svašta! —zaključa Crave. — Lain je mrtav.

— Što će biti s tim ključem, Lesly?— upitala je Nelly piskutavim glasom.

— Zašto ga ti ne pokušaš pronaći'? — upitao je Lesly zlobno. — Ti si bar vješta u hvatanju mladića. Tako svi kažu...

— A ako je već predao ključ policiji? — primjeti Paula.

— On nije čovjek koji bi to učinio — umiješala se Nelly s lukavim osmijehom. — Ovo nije prvi put da čuva svoja otkrića kako bi imao "bombu" za svoj list. Kladila bih se da je ključ kod njega.

— Mrtva sam umorna — reče. — Idem kući. Da li želiš da te otpratim, Nelly? Vani mi je auto.

Izašli su u predsoblje i Lesly je otvorio ulazna vrata. Bila je već zora i hladan jutarnji zrak im je puhnuo u zagrijana lica.

— Baš me zanima... — počeo je Lesly, ali naglo je zastao. Na vratima su se nalazila tri ista papira. Osim lika pernate zmije, na papiru su bila i imena: Lesly, Nelly i Paula. To nije bilo sve, jer se na Leslyjevom papiru nalazila i mala crna traka.

***

Ujutro poslije napada, Peter se upravo brijao kad mu je sobarica pansiona rekla da ga čeka neka dama. Peter je dobro znao da je ta sobarica divna žena, ali za nju su sve žene bile "dame". Koliko mu je samo puta prijavljivala posjetu tim riječima, da bi Peter na kraju otkrio da je "dama" u stvari Mary Bridge, telefonistica u redakciji, po kojoj je direktor slao hitnu poruku koja nije mogla biti javljena telefonom.

Ne uzbuđujući se, nastavio se brijati kao da se ništa nije dogodilo. Međutim, čim je ušao u salon pansiona, on je pocrvenio do ušiju. Ovog puta, ""dama" je bila Dafne, a on ju je pustio da čeka bar pola sata.

— Zaboga! Što ćete vi ovdje? — upitao je Peter stežući djevojci ruku.

— Brinula sam zbog tog novčanika, Petere — reče ona. — Da li ste sinoć vidjeli Cravea?

— Ne — odgovorio je Davin i zaustavio je dah. — Zašto bih ga vidio?

Dafne mu je ispričala o Leslyjevoj posjeti, prošle večeri i o razgovoru koji su vodili. Peteru su mnoge stvari postale jasnije.

— Odlično — rekao je on na kraju priče. — Novčanik je još kod mene, ali još ovog jutra ću ga predati policiji.

— Htjela bih ostati još malo sa vama: Petere, jako volim sa vama pričati, ali moram ići jer u deset imam sastanak sa Gregory Bailom.

— Dakle sada radite za Baila — reče on. — Izvrsno! Čuo sam da je velikodušan prema svojim službeniciama. Napustili ste Cravea nešto ranije, zar ne?

— Tako je bilo bolje, Petere. Ta kuća mi se uopće nije sviđala.

— Ni meni — priznao je mladi novinar. — Znate li da je Bail autoritet za pernate zmije?

— Oh, zaista? — začudila se Dafne. — A tko vam je to rekao?

— Moj šef!

— Ne stvarajte mi iluziju da ste već spremni za posao — uzviknuo je on.

— Pa dobro — reče Gregory. — Morat ćemo složiti sav materijal koji sam donio iz Južne Amerike, a tu ima dosta posla. Poslije onoga što sam pročitao jutros u novinama, nestrpljiv sam da ponovo stupim u kontakt s mojim pernatim zmijama.

— Što je to, u stvari? — upitala je Dafne.

— To nisu prave životinje — objasnio je Bail s lakom ironijom. — Moji uzorci su statue prikupljene u ruševinama gradova Maya. Moje zmije su figurice u glini u kojima oko laika nikad ne bi uspjelo otkriti ni zmiju, ni pero. — Bail je bacio pogled prema vratima. a zatim je upitao: — Ovaj mladić koji je došao s vama je novinar, zar ne?

Zazvonio je i rekao slugi da uvede Davina.

Kad je Peter ušao u salon, Bail je izvadio iz jedne ladice predmet i stavi ga na stol.

— Vi ste onaj novinar koji je želio informacije o pernatim zmijama, zar ne? E, pa mladiću, pred vama se nalazi jedna od tih zmija — rekao je pokazujući kip.

Peter uzme predmet u ruku i počne ga razgledavati s očitim interesom.

— Budite pažljivi — opomene ga Bail.—Ta čudna figurica vrijedi dvije tisuće funti. To je autentični kip, jedini koja je otkriven u jednom gradu Maya. U Meksiku ih je nađeno nekoliko i ja imam neke primjerke, ali ovaj primjerak je posvećen i zato treba obratiti posebnu pažnju.

— Što je to pernata zmija, gospodine Bail?— upita Peter.

— Imate sreće što sam ja jedan od rijetkih na svijetu koji vam može dati detaljnija objašnjenja o tome, sinko — odgovori arheolog. — Za Asteke, pernata zmija predstavlja Tvorca, Prvo živo biće, ono koje je postojalo prije nego što su se bilo koje druge dvije stvari dodirnule. Drugim riječima: prije nego što je postojao ikakav materijalni život. Pernata zmija je bila simbol moći, Astečka božica osvete. Odmah ćete se uvjeriti koliko je stara kad vam kažem da Asteci koje je porobio Korteza više nisu vjerovali u nju. Međutim, vjerojatno grupa vjernika još uvijek postoji, i to sudeći po vijestima iz novina ovdje, u Engleskoj.

— Neka nova religija, gospodine Bail?

— Ne, već neka vrsta tajnog društva — odgovori Bail osmijehujući se Devinu. On zazvoni domaćici, a zatim se obrati Dafni:

— Divna žena. Reći će vam sve o održavanju kuće i pokazati sobu u kojoj ćete se popodne moći odmarati i dotjerati prije odlaska kući. Peteru se ovo opraštanje učinilo čudnom, i nije se prevario.

— Što je policija otkrila u vezi sa zločinom na Grossvennor squeru?

— Ništa više od onog što piše u jutarnjim novinama—odgovori Peter. Bail se zamisli, a onda nastavi:

— Priča me, naravno, interesira zbog koincidencije s pernatom zmijom. Nisam htio govoriti pred gospođicom, ali mislim da zaista postoji tajno društvo koje nosi ime Asteškog božanstva. Znate, u Meksiku se kult degenerirao dotle da je pernata zmija postala simbol nekih bandi zatvorenika, drže ga kao fetiš.

— Tajno društvo među zatvorenicima? —ponovo Peter.

— Zašto ne? Ljudi se zabavljaju tajnim društvima još od djetinjstva, a samo Bog zna koliko je zatvorenicima potrebna razonoda.

Peter nabra čelo, uzme u ruku pernatu zmiju i pogleda Baila.

— Priča se da ova... stvar donosi nesreću... — reče, a Gregory Bail prasne u smijeh.

— Lakovjerni ste, Devine. Uvjeravam vas da ovaj komadić gline nema toliku moć.

— A ipak vrijedi dvije tisuće funti?

— Najmanje toliko. Slušajte Devine, zadovoljio sam vašu radoznalost, ali za uzvrat tražim uslugu. Kad budete pisali članak o pernatj zmiji, nemojte pisati ovo što sam vam ja rekao. Mrzim bilo kakav publicitet.

— Žao mi je što to tražite — odgovori Peter.

— Ali vaša volja je za mene zakon.

Iz jednog izvora sam saznao i to da su vas nekad neobično interesirali društveni problemi, gospodine Baile.

Arheolog je pocrvenio.

— Istina je — priznao je.

Peter je rastreseno kimnuo glavom. Nije došao kod Baila razgovarati o društvenim problemima i zato je ponovo započeo razgovor o pernatj zmiji.

— Znači, vi smatrate da se iza tog zločina krije neka tajna sekta, gospodine Baile? — upitao je.

— U tom slučaju, svi papirići upućeni osobama koje su u međusobnom prijateljstvu mogli bi imati neko zloslutno

značenje'?

— Što znate o tom Farmeru? — reče Bail odgovarajući pitanjem. — Da li je ikad bio u zatvoru? To treba prvo provjeriti. Recite mi imena ostalih osoba koje su dobile papirić s pernatom zmijom. Treba vidjeti dali su one nekad bile kažnjavane. Da sam novinar, počeo bih baš odatle svoju istragu, Davine.

Peter je i dalje promatrao statuu.

— Da li bih mogao dobiti fotografiju ovog predmeta?

Bail mu je odobrio. Trenutak kasnije, on je ustao i otvorio jednu kutiju.

— Imam nekoliko fotografija pernatih zmija. Dati ću vam sve što želite, pod uslovom da nikome ne odate izvor informacija. Ne činim to iz skromnosti — nastavi Bail, odvezujući traku kojom je bio zavezan paket fotografija — ali prije nekoliko godina sam imao dosta neugodnosti zbog nekih kleveta.

— Ne — dodao je zatim. — Do publiciteta mi zaista nije stalo.

***

Peter više nije vidio Dafne i čim je izašao iz Bailove kuće uputio se prema autobusu koji je išao u smjeru njegove redakcije.

— Uobičajeni telefonski pozivi sa beskorisnim indicijama — rekao je glavni urednik.

— Osim toga, posjetila nas je neka stara dama koja tvrdi da je pet minuta poslije zločina primijetila na Grossvenor Square neku sumnjivu sjenku. Dolazila je i neka skitnica, ali vratar je nije htio pustiti gore. Taj čovjek vam je htio prodati neku svoju priču. Govorio je da je zločin počinio neki duh. Čovjek je rekao da se zove Lug ili Mug. — Sigurno je bio pijan — promrmljao je Feler.

— Vjerojatno. Tako bar kaže vratar. Čovjek mu je rekao da je zločin počinio duh jednog bivšeg zatvorenika...

— Što? Što? — uzviknuo je Peter. — Da li je vratar još u službi?

Glavni urednik je pogledao mladića sažaljivo.

— Da li je moguće, Davine! Ovdje si godinama, a još ne poznaješ radno vrijeme. Vrtar odlazi u deset ujutro, ali u njegovoj knjizi možeš naći zabilješku. Naravno, ukoliko znaš za taj običaj.

Peter je sišao u predvorje i zatražio je knjigu informacija. Prelistao je nekoliko stranica, a zatim je pročitao bilješku:

— Šest sati ujutro. Čovjek po imenu Lug došao je radi zločina na Grossvenor Squareu. Pijan. Kaže da je zločin počinio jedan bivši zatvorenik koji je vozio taksu i da je čovjek bio duh. Stanuje u javnoj spavaoni na King Crossu. Htio je leći na jednu klupu u predvorju, ali ja sam ga uspio udaljiti!

Peter se popeo u svoju sobu veoma zamišljen jer je bilo jasno da je taj Lug, iako pijan, nešto znao. U prvom izdanju "Post Curiera" pojavio se članak koji je opisivao zločin i iznosio je hipotezu policije po kojoj je ubojica bio neki vozač taksija, ali Lug je došao u redakciju previše rano da bi pročitao novine. Znao je što treba činiti: intervju s Lugom i to brzo.

Pola sata kasnije Peter je već bio u javnoj spavaoni gdje je stanovao Lug. Peter je čekao gotovo sat vremena prije nego što je ugledao pijanca iz prethodne noći. Bivši zatvorenik se konačno pojavio napuhnuto lice i još sanjivog pogleda.

— Ah, vi ste novinar! — uzviknuo je Hugo s vidnim olakšanjem.

— Mislili ste da sam policajac? — upitao je Peter lukavo, a Hugo je napravio grimasu.

— Ničega se ne bojim — progundao je. — Što hoćete od mene? — Bilo je jasno da se više ne sjeća svoje posjete listu, prethodne noći.

— Noćas ste rekli vrataru mog lista da znate tko je ubio Joea Farmera. Da li je to točno?

— Moram se čuvati suviše čašice — progundao je Hugo. — Puno pričam kad malo više popijem. Noćas sam bio pijan i sasvim sam uvjeren da to nije bio on, čovjek o kojem sam možda govorio, jer je taj čovjek mrtav. Osmrtnica je sve do jučer bila kod mene, kad sam je predao jednom gospodinu. Ne kažem da vozač kojeg sam vidio sinoć ne slični na mog starog zatvorski prijatelja, ali sigurno je da to nije mogao biti on.

— Kako se zvao vaš stari prijatelj? — upitao je Peter, koji je pokušavao uhvatiti neku nit u Hugovom nepovezanom govoru.

— Nemam običaj besplatno davati obavijesti — odvrati Henry. — Moj prijatelj je umro na cesti. Pogazio ga je auto.

— Ne vjerujem da je posljednjih godina u Tacheinu bilo puno saobraćajnih nesreća — reče Peter. — Stoga mogu sam pronaći ime

koje mi vi niste htjeli reći. Što ste radili u Tachemu?

— Hoću li dobiti koji novčić, šefe?— zavapi Hugo. — Ako to učinite, reći ću vam sve, od A do Ž.

— Da čujem najprije što mi imate reći — predložio je Peter. Da bi ga odobrovoljio, izvukao je iz novčanika novčanicu od pet funti i počeo ju je motati oko prsta.

— U redu, šefe — započeo je Hugo. — Prijatelj za kojeg mi se sinoć učinilo da ga poznajem zove se Lain. Bili smo zajedno u Dartmoru nekoliko godina i istog dana smo pušteni. Kako je on bio sam, poveo sam ga u Reading, ali ovi nisu htjeli imati posla sa tri... sa dva čovjeka kao mi.

— Rekli ste tri —primijetio je Peter. — Pošto ste već odlučili reći istinu, nije zgodno da se udaljavate s pravog puta. — U redu. tri — uzdahnuo je Hugo. — Ne znam što je bilo s njim poslije nesreće.

— Oh, nesreća. Recite mi nešto поблиže.

— Mogu li vam vjerovati? — upitao je Hugo zabrinuto. — Vi ste baš pravi novinar, zar ne? Niste u dogovoru s policijom?

Peter je izvukao iz džepa svoju novinarsku iskaznicu i pokazao ju je Hugu, koji ju je pažljivo počeo čitati a zatim ju je zadovoljno vratio Davinu.

— Dakle, ipak ste novinar — reče. — Ako me izdate, biti ćete prokleti. Vidite — nastavi on — kad su moji rođaci u Readingu odbili pružiti nam gostoprimstvo, krenuli smo prema Newbornu. Izvan Tachema se nalazi jedna mala kuća i ja i Chinquedita smo odlučili provaliti u nju i nabaviti nešto odjeće. Te noći je bilo jako hladno, a mi smo bili slabo obučeni. Kuća je izgledala pusta, ali William, kolega koji je kasnije poginuo, nije htio čuti za provalu i zato smo ga ostavili vani da čuva stražu. Ja i Chinquedita ušli smo kroz razvaljeni prozor, a onda vidjeli da u kući nekog ima. Uzeli smo nekoliko kaputa, kad smo čuli kako neki čovjek viče s vrha stepenica. Odmah smo pobjegli, ali William nije više bio na svom mjestu. Našli smo ga nakon pola kilometra od kuće. Cesta je bila puna zavoja i stali smo nasred puta kako bismo ga spriječili u bijegu, a onda se odjednom iza jednog zavoja pojavio automobil s ugašenim svjetlima i u velikoj brzini. Sjećam se samo da sam bio odgurnut na živicu pored puta i nisam znao više ništa dok se nisam probudio u bolnici. William je poginuo, a Chinquedita je uspio pobjeći i o njemu nikad više nisam

ništa čuo. Čovjek koji je naletio na nas autom bio je vlasnik kuće u koju smo provalili, a on je jurio obavijestiti policiju. Pretpostavljam da vam je gospodin Crave dao moju adresu. — Pošto Peter ništa nije odgovorio, Hugo je nastavio:

— Morao sam ispričati Craveu priču. Znete i sami da mu nisam mogao reći da je William Lain ubijen pošto smo pokušali izvršiti provalu. Budimo pametni!

— Kako ste upoznali Cravea?— upila Peter.

— Pa, Craveu sam rekao da mi je William, dok je umirao, rekao da se obratim njemu za pomoć. Naravno, nije bilo tako jer sam ja u trenutku Williamove smrti bio u dubokoj nesvjesti. Istina je u tome da je Lain u snu govorio o Craveu. Izgledalo je da ima nešto s njim i s nekim pernatim zmijama... u snu je uvijek govorio o pernatim zmijama.

— Ah. tako? A što je govorio?

— Ništa, jednostavno ih je spominjao. Izgovarao je i neko čudno ime koje nikad nisam uspio upamtiti. Govorio je i o nekom ključu s brojem...— drugo ništa? — Ništa.

— Što znate o tom Williamu Lainu? — upitao je Peter s velikom nadom. Dobro se sjećao onog što je našao u metalnoj kutiji u Farmerovoj kući i čega se domogao prije Clarcovog pretresa.

— Znam samo da je osuđen zbog rađenja i raspačavanja krivotvorenih novčanica — odgovorio je Hugo, sležući ramenima.

— Sve ste to rekli Craveu? — ponovo je upitao Peter! — Rekli ste mu da vas je bilo dvojica ili ubojica, kad je William umro?

— Dvojica. Nisam htio da Crave pomisli da se nalazi pred ucjenjivačem kojem će se uskoro pridružiti još jedan. Čak ne shvaćam kako to da se Chinquedita više nije pojavio. On je znao puno više o Lainu nego ja. Kad smo krenuli iz Dartmora, Chinquedita me je upozorio da Laina ne smijemo gubiti iz vida. Rekao mi je da nam se tako pruža prilika da dođemo do lijepe svotice novca. Zato nam je Lain htio pobjeći dok smo bili u onoj kućici u Tachemu; shvatio je naš cilj. Kad sam izašao iz bolnice, policija me je ponovo htjela zatvoriti, ali vlasnik kuće je povukao optužbu jer se osjećao krivim zbog toga što sam ja nastradao, a moj prijatelj poginuo.

— Kakav je čovjek bio taj Lain?

— Pa, dosta čudan, ako shvaćate što hoću reći. Rekli su mi da je u trenutku kad je ušao u zatvor bio miran kao i onda kad sam ga upoznao. Puno je čitao. Zatim se protekom vremena izmijenio, postao je grub, čak i nasilan. Sigurno sam bio jako pijan kad sam otišao vašem vrataru i rekao mu da je ubojica Joea Farmera mogao biti moj prijatelj. Mrtav je, jadnik.

Peter se vratio u redakciju pošto je Hugo obećao da će doći kod njega iste večeri.

Dok je hodao živim ulicama, razmišljao je o onome što mu je ispričao bivši zatvorski prijatelj Williama Laina.

***

U blizini Flit Streeta, ulice u kojoj se nalaze redakcije najvećih londonskih listova, nalazi se mali klub u koji novinari obično odlaze da bi predahnuli ili popili viski. Peter se zavalio u jednu fotelju pored kamina, izvadio je iz torbe neke dokumente o slučaju Farmer i počeo ih je proučavati.

S tim brojem i čudnim komadićem papira koji se nalazio uz njega, ključ ga je prilično zbunjivao. Peter počne pažljivo ispitivati slova ispisana na traci požutjelog papira. F.T.B.T.L.Z.S.Y. H.V.D.V.N.B.U.A.

Nije se morao dugo mučiti: kriptogrami su oduvijek bili njegova strast i on je skoro odmah pronašao rješenje malog problema. Ako su se slova čitala odozgo prema dolje, bilo je jasno da su parovi raspoređeni abecedom, izuzimajući zadnje slovo. F.T.B.T.L.Z.S.Y. G.U.C.U.M.A.T.Z. H.V.D.V.N.B.U.A.

Rezultat je bila riječ "Gucumatz". Što je to, do vraga, trebalo značiti. Knjižnica u toj četvrti bila je mala, ali je raspolagala velikom enciklopedijom i Peter je požurio uzeti je. Bio je dosta iznenađen kad je pročitao:

"Gucumatz. Naziv koji su stari Asteci dali božanstvu — tvorcu. "Gucumatz", poznat je u starom Meksiku kao Quetzalcatl, uvijek je bio prikazivan kao pernata zmija. Gucumatz se i dalje poštuje u nekim dijelovima srednje Amerike i možda porijeklo legende treba tražiti u davnoj pojavi jednog sijedog čovjeka duge brade, mitskog Quetzalcatl".

Peter je provukao rukom kroz kosu koja je već bila dosta raščupana. Opet pernata zmija! Bio je spreman okladiti se da Joe Farmer nije čuo za nju, mada je imao onaj komadić papira i mada je otkrio zagonetku. Bilo je nečeg fantastičnog u toj stvari i mladić se osjećao zbunjen i pomalo obeshrabren.

Tog jutra, dok su išli Bailu, pozvao je Dafne na večera, u jedan restoran u Sohou, ali je sada zbog toga žalio. Ne zato što mu sa njom nije lijepo, naprotiv, već zato što je Dafne, koja je nekoliko godina radila kod Cravea, mogla biti dragocjen izvor informacija, a on se grozio pomisli da se služi svojom malom prijateljicom kao izvorom informacija.

Navečer, kad se našao sa Dafne, odlučio je svoj problem savjesti iskreno objasniti. Odmah mu je bilo bolje.

— Dafne, htio bih iskoristiti ovu večeru da izmamim od vas sve informacije koje mi možete dati. Kako to da učinim? Strašno je imati nježne osjećaje kad čovjek traga za ubojicom.

Dafne je prasnula u smijeh. Njen smijeh je odmah zarazio mladića.

— Čini mi se da sam vam već sve rekla — pobuni se ona. — Mislim da vam nemam više ništa značajno za reći. Crave je prilično beskrupulozan tip, ali da bi se to saznalo čovjek ne mora pitati mene. Joe Farmer mu je bio intimni prijatelj i često je dolazio, mada me je Crave molio da to ne kažem policiji, ukoliko budem saslušavana. Prvi puta kad sam ga vidjela pokušao mi je priči. Međutim, to je bio i posljednji put. I Crave mi je davao izvjesne prijedloge ali je zbunjen mojom hladnoćom, ubrzo odustao.

— Što znate o gospođi Stain, Dafne? — upitao je.

— Ništa. Znam da je velika prijateljica Cravea i Nelly Crid. Međusobno si govore "ti", a Joe Farmer je bio prijatelj sa svima.

— Bogati ljudi — primijetio je Peter. — Od čega živi naša lijepa Paula?

— Ona je dama, odnosno tako je nazivaju, a dame obično ne rade ništa — osmjehnula se Dafne. — Paula je lijepa i priznajem da mi je simpatična. Crave je često govorio da je i inteligentna. Vidjela sam neke njene crteže u njenom stanu u Buckingham Gateu. Jednom sam otišla kod nje odnijeti joj Craveovo pismo i tako sam otkrila da je

osim toga što je lijepa i inteligentna, također i umjetnica, i to prava umjetnica.

— Platna? — upitao je Peter lakonski.

— Ne, nisam vidjela slike, već samo crteže: kompozicija u crno — bijeloj tehnici. Međutim, Nelly Crid mi baš nije simpatična. Ponašala se prema meni kao da sam peračica suđa, a osobe koje se prave važne živciraju me. Je li bar dobra glumica?

Peter slegnu ramenima.

— Ta žena je promašila karijeru. Opredijelila se za karijeru operne pjevačice i revijalne plesačice, a mogla je postati odlična dramska glumica. Prije pet godina sam je vidio u jednoj kazališnoj predstavi i bio sam iznenađen njenim talentom'. Na žalost, izabrala je drugi put, vjerojatno manje naporan ali neusporedivo unosniji. A sad mi recite kako je prošao vaš prvi radni dan s novim tiraninom?

— On uopće nije tiranin — pobunila se Dafne. — Bail je jako ljubazan i dobar. Napravili smo kataloge mnogih zanimljivih predmeta: statue, vaze, staro oružje... i četiri pernate zmije.

— Uskoro ćete i vi biti autoritet u pogledu nasljedstva Maya.

— Oh, nadam se da hoću! — uzviknula je djevojka. — Oduševljavaju me te stare stvari. Neki predmeti su već imali etiketu, ali gospodin Bail ih je želio sve skinuti i staviti etikete otkucane na mašini. Vidite, ova etiketa se nalazila na jednoj asteškoj lampi i ja sam je uzela kao uspomenu. — Govoreći to, Dafne je otvorila torbicu i izvadila pločicu veličine novčića koju je pružila mladiću. Na pločici je crvenom bojom bila ispisana riječ Zimm. a pored nje broj. Peter je pogledao etiketu u zaboravio je na Dafnine riječi. Njegovu pažnju zatim privukla je druga stvar: za stolom iza njihovog sjedio je čovjek sa dugom, crnom bradom i u prvi trenutak je izgledalo da je sasvim obuzet svojim novinama i svojim biftekom. Peter, koji je dobro pamtio fizionomije, mogao se zakleti da je tog čovjeka negdje već vidio, mada se nije mogao sjetiti kojom prilikom.

— Što vam je? — upitala je Dafne, uznemirena Peterovim pogledom.

— Meni? Oprostite, "Dafne, razmišljao sam... Kažete da se ova etiketa nalazila na jednoj asteškoj lampi? Razmislite malo; to znači da su i stari Mayi imali svjetlo.

— O čemu to govorite? — upitala je djevojka, pomalo iznenađena.

— O lampama — odgovori Peter. — Morate se naviknuti na moje devijacije, draga moja. Da li sam vam rekao "draga"? Oprostite mi; ne spadam u nasrtljive mladiće. Mlad sam, ali ne nasrtljiv. Jeste li za kavu?

— Hoćete li već jednom prestati biti misteriozni i reći mi zašto ste toliko uznemireni — reče Dafne odlučno.

On prasne u smijeh.

— Sad ću vam ponovo reći da ste dragi. Ja sam podlac što vam to kažem ovako iznenada, ali to sam pomislio od prvog trenutka kad sam vas vidio. Ne bih htio ispasti neodgojen, ali vi mi se strašno sviđate. Znete li da ste vi prva djevojka s kojom izlazim nakon dugih dvanaest godina? Mislim da bi vam ovo priznanje trebalo laskati. Doduše, moj odnos s tom djevojkom prije dvanaest godina bio je čisto profesionalan. Ona je poznavala neke članove bande Ricks koja je krivotvorila kreditna pisma. Ja sam u to vrijeme bio pomoćni kroničar. Bandu je otkrio stari Clark. Tada je bio je obični potporučnik i baš taj slučaj mu je donio titulu inspektora. Ricks se ubio na jednom brodiću u La Mancheu, dok je pokušavao pobjeći. Kad je vidio da je okružen policijskim motornim čamcima izgubio je glavu. Dva člana bande su uspjela pobjeći u Ameriku, jedan je bio izručen sudu, ali pravi krivac za krivotvorenje nikada nije uhvaćen. Možda je to bio sam Ricks, koji je bio dobar crtač, ali — policija nije mislila tako. U Scotland Yardu se vjerovalo da je posao obavljala Ricksova kći. Ona je bila jedna veoma lijepa i pametna djevojka. Pošto nije bilo dokaza, djevojka je puštena i nakon očeve smrti otišla je u Francusku, kod nekih rođaka.

Peter je iznenada ušutio i pogledao je iza Dafninih leđa.

— Ah, znam! — uzviknuo je odjednom. Dafne se ovog puta zaista uplašila i on je to primijetio.

— Oprostite mi, Dafne — rekao je pokajnički. — Ne znam što se odjednom dogodilo u mom mozgu, ali proradio je i sve se lijepo slaže.

— Što se slaže? — upitala je Dafne.

— Sve, mala moja, čak i ovo — odgovori Peter i pokaže joj pločicu koju je još uvijek držao u ruci. — Mogu li je zadržati?—Možda će mi donijeti sreću.

— Budite jasniji —zamoli Dafne.

— Jednom ću vam reći — obećao je svečanim glasom.

Dok su ustajali od stola, to isto je učinio i čovjek s bradom i krenuo je za njim u hol restorana, a zatim je nestao. Peter je pozvao taksi i dok je pratio djevojku kući, priznao je sebi da je prilično uznemiren.

— Čitave večeri sam vam izmamljivao povjerljive informacije — reče. — Žao mi je što to moram priznati, ali, ovo je prvi put da me zbog toga grize savjest.

— Ali, ja vam nisam ništa ispričala o Craveu — primijeti Dafne. — Da vam nisam i protiv svoje volje rekla nešto značajno? I prestanite već jednom gledati na zadnji prozor! — uzviknula je nervozno. — Mislite da nas netko prati?

— Ništa od svega toga — slagao je Peter. — Htio sam samo vidjeti da li se magla diže.

Oprostio se od Dafne dugim stiskom ruke.

Kad se ponovo našao na ulici, primijetio je mali crni auto koji je cijelim putem slijedio taksi.

Ako je taj auto predstavljao opasnost, opasnost je prijetila Dafne, a ta pomisao mu je zadavala strah. Nije bilo sumnje: crni automobil ih je pratio od restorana do ulice u kojoj je stanovala djevojka i mladić je bio gotovo siguran da njihov pratilac ne može biti nitko drugi nego čovjek sa crnom bradom koja je, izgleda, bila lažna.

U jednom trenutku zaželio se vratiti i upozoriti Dafne, no ubrzo se predomislio. Nije htio uplašiti Dafne. Osim toga, nije mogao spavati na stepenicama njene kuće i ta situacija ga je dovodila do bijesa. Dozvolio je da ga obuzme atmosfera tog ludog zločina, sugestija "pernate zmiје" i zamišljao si je svakakve atentate na svakom uglu ulice. Na koga uostalom? Na tu djevojku, čija se jedina krivnja sastojala u tome što je bila tajnica jednog financijaša čija aktivnost svakako nije bila besprijekorna? Zbog stalnog dodira sa zločincima. Peter je uvijek bio vrlo sumnjičav.

Zaustavio je taksi i dao je vozaču adresu restorana u kojem je večerao sa Dafne.

— To je jedan privatni detektiv, gospodine Davine — reče vlasnik restorana. — Mislim da se zove Stebing. Dolazio je ovdje nekoliko puta nekog uhoditi. Nama to nije baš drago, ali on uvijek dođe kao gost i mi ga ne možemo otjerati. Da li vam je možda dosađivao? U tom slučaju...

— Ne, samo sam radoznao — požurio je objasniti mladić.

Poslije ovih riječi bio je manje zabrinut. Privatni detektivi su bezopasna stvorenja i ni u kojem slučaju ne predstavljaju prijetnju za one koje uhode. Tako umiren, uputio se prema kazalištu "Orfej".

Kad je stigao, Nelly je još bila na sceni. Morao je pričekati u uskom hodniku do završetka predstave. Nellyna sobarica mu je tada rekla da je gospođa spremna primiti ga.

Nelly je izgledala umorno i znatno starije. — Njene prve riječi su bile priznanje tog umora.

— Danas sam mrtva umorna, Davine. Imala sam matineju, a prošle noći nisam niti oka sklopila zbog jasnog Farmera. Hoćete li popiti nešto sa mnom

— Rado — odgovorio je mladić.

— Mogli biste mi učiniti uslugu — nastavila je Nelly dok je točila viski u dvije visoke čaše koje je, zajedno s flašom, izvukla iz jednog udubljenja u zidu. — Kod jasnog Joea se nalazio moj ključ i sudeći po onome što mi je rekao Crave, taj ključ je sada kod vas. Hoćete li mi ga vratiti?

— Ah, mislite li možda na ključ koji se nalazio u novčaniku? Baš sam se pitao kakav bi to ključ mogao biti. Na žalost, ne mogu vam ga vratiti, gospođice. Da sam ga sinoć predao policiji, kako mi je nalagala dužnost, danas se ne bili nalazio u nevolji. U stvari, dogodilo se to da mi ga je u prvim jutarnjim satima ukrao jedan vrlo poduzimljiv lopov.

— Ukrao? — ponovi Nelly i odloži čašu tako snažno da se dio tekućine prolio po stolu.

— Baš tako — nastavi Peter mirno. — Odnijeli su mi sako i ključ. Možda je, pri pokušaju bijega, novčanik ispao iz džepa i možda ga gospodin, kao što vi vjerojatno znate, nije našao.

— Otkud bih ja to mogla znati? — promucala je Nelly.

— Mogli ste pročitati u novinama — odgovorio je Peter, mada je dobro znao da Nelly nije mogla pročitati ništa slično, jer je do krađe njegovog sakoa došlo suviše kasno, a da bi se vijest pojavila u jutarnjem izdanju.

Nelly je ostala bez riječi nekoliko minuta, a zatim reče:

— Čudno je da ste stavili taj ključ u džep sakoa.

— To je točno — prizna Peter. — Trebao sam ga staviti u cipelu. Problem je u tome što ja obično ključeve nosim u džepu.

Glumica ga pogleda, zbunjena tim šaljivim tonom.

— Vi svakako shvaćate, Devine, koliko je neugodno izgubiti ključ.

— Je li možda otvarao škrinju s vašim nakitom? — upita Peter pomalo ironično. — Ili vrata svetišta pernate zmije?

Nelly skoči na noge drhteći.

— Što želite reći? — poviče. — Kakve su to priče? Pernata zmija! — uzvikne prezrivo. — Želite li znati što ja mislim o tome? Sve je to mistifikacija vas, novinara.

— Zaboga, Nelly, nemojte tako žustro — zamoli Peter. — Novinari često imaju prilično nezgodne metode, ali ne kad su u pitanju ubojstva. Možete li me uvjeriti da prije nego što ste dobili taj karton, i prije nego što su vas napali, niste nikada čuli za pernatu zmiju?

— Nikad, kunem vam se — reče Nelly.

— Ni Farmer?.

— Ne, sigurna sam. I vi ste bili ovdje one večeri kad je Joe priznao da je i on dobio karton. Sjećate li se? Uvjeravam vas da me ta priča nije nimalo uplašila. Ako žele moj nakit, možete objaviti da ga držim u banci, u sefu, da ni novac ne držim u kući, niti ga nosim sa sobom. Kad bi obili moju čeličnu blagajnu još deset puta...

— Znači, pretresali su vam stan? — prekine ju Peter. — To niste prijavili, zar ne'? Što su vam uzeli osim lažnog nakita?

— Glupost — pokušala je lagati Nelly koja si nije mogla oprostiti što se tako glupo odala. — Uzeli su mi zlatan prsten koji ne vrijedi više od dvije funte.

— Kakav prsten? Možda burmu? — pokuša Peter.

— Kakvu burmu? — planu Nelly. — Bio je to pečat, predmet koji sam imala godinama. A sad idite, molim vas.

Peter je neko vrijeme pratio Nellynu vitku figuru koja se udaljavala hodnikom, a zatim pozove sobaricu koja je stajala na vratima garderobe.

— Gospođa je večeras neraspoločena.

— Voljela bih znati kad je ona raspoločena — osmjehne se ona gorko. — Danas je samo bila nepodnošljivija nego obično. Izbezumila se zbog krađe tog skromnog prstena.

— Je li to bio vrijedan predmet?

— Što vam pada na pamet? Ne bih ga uzela čak da mi ga poklone. Bio je to starinski prsten s grbom: tri klasa žita i orao u sredini. Gospodin Crave ju uvijek ismijava zbog škrtosti, a rekao joj je i da je prava sramota čuvati taj predmet. No, mojoj gazdarici bi se srce slomilo kad bi se morala odvojiti od bilo koje svoje stvari, pa makar ona koštala i samo dva šilinga.

Škrtost Nelly Crid bio je svima, pa i Peteru, dobro poznat.

— Jeste li dugo sa Cridovom? — upita on sobaricu.

— S njom sam otkako se obogatila. Ranije, kad je bila obična balerina, nije bila tako ohola i tražila me je zajam svaka dva dana. Sad, kad je uspjela, misli da je bog zna tko!

U međuvremenu, Nelly Crid je stigla u svoj stan. Otišla je u svoj mali atelje i uzela olovku i papir. Pisala je nekoliko minuta, a zatim uzela telefonsku slušalicu i okrenula broj.

— Halo, Lesly, ti si? ... Da, ja sam, Nelly. Čuj, možeš li mi dati adresu one tvoje tajnice... Kako se zove... Ah, da. Baš ona. Dafne Ollroid.

***

Tog jutra, tek što je završila doručak, Dafne začuje zvono na ulaznim vratima. Kad je otvorila, ugledala je nasmijano Peterovo lice.

— Vraćate mi posjetu? — upita djevojka puštajući novinara da uđe.

— Točno. Ja sam pun obzira — primijeti mladić u šali. U stvari, ni sam nije znao razlog koji ga je natjerao da dođe do Dafne, ali bilo mu je potrebno mnogo samosavladvavanja da ne ustane usred noći i dođe stražariti pred njena vrata.

Dafne je bila zbunjena. Nije imala običaj primati muškarce u svoje dvije sobice.

— Hoćete li kavu? — upita ga, tek da bi nešto rekla. Peter odmahne glavom i nastavi promatrati sliku na zidu. Dafne sjedne na rub stolice i, prije nego što je nastavila, duboko uzdahne:

— Znete li tko me poziva na večeru?

— Nelly? — upita mladić. Skinuo je pogled s crteža i prenio ga na djevojku.

— Da, Nelly Crid. — promuća Dafne. — Kako ste znali?

— Ne znam. — odgovori Peter. — Pokažite mi, molim vas, njezino pismo.

Dafne kimne i otrči u kuhinju. Pismo se nalazilo na malom stolu: ona ga uzme i odnese mladiću. Bilo je svega nekoliko redaka, ispisanih Nellynim karakterističnim rukopisom.

"Draga Dafne, htjela bih s vama razgovarati o tisuću stvari. Vrlo sam utučena zbog smrti mog dobrog prijatelja Joea Farmera i potrebno mi je društvo. Hoćete li doći večeras u kazalište? Poslije predstave mogle bismo poći zajedno na večeru. Možda biste htjeli vidjeti kako izgleda pozornica. Nazovite me ako pristajete," a ja se nadam da hoćete. Iskreno Vaša, Nelly Crid."

Nakon što je pročitao pismo, Peter ga pruži Dafni.

— Osnovnu školu je sigurno završila — reče. — Hoćete li ići?

— Ne znam — uzdahne djevojka. — Mislite li da bih trebala ići? Izgleda mi neljubazno odbiti. Što mi vi savjetujete?

— Ne znam zašto ne biste pristali — odgovori Peter.

— Razmislit ću tijekom dana — reče Dafne i ustane. — Oprostite, Petere, ali moram na posao.

— Ja sam baš došao da vas otpratim — reče mladić. Tek u tom trenutku postalo mu je jasno da govori istinu. Podsvjesno je znao da je Dafne u opasnosti, a njegov interes za ovu djevojku dobivao je zabrinjavajuće proporcije. Peter je zaista bio sretan što može ići kraj Dafne držeći je ispod ruke.

— Zašto večeras ne biste izašli sa mnom? — upita on dok su prelazili preko parka.

— Ali, zar vi niste zauzeti? — začudi se Dafne. — Izgleda da vam postajem navika.

— Prva dobra navika koju sam stekao tijekom svih ovih godina — odgovori on, a Dafne se te riječi učiniše neugodnima.

— Niste me stekli — prošaptala je.

Rastali su se pomalo zbunjeni. Dok se udaljavao od Bailove kuće, Peter se pitao nije li se možda zaljubio u tu djevojku koju nekoliko dana ranije nije niti poznao. Ova sumnja sasvim ga dotuče.

Otišao je u Scotland Yard i prijavio se inspektoru Clarku.

— Uđite, mladiću moj, — reče debeli inspektor kad se Peter pojavio na vratima ureda. Osim Clarka, u sobi su se nalazili inspektor Swini. Clarkov pomoćnik, i jedan potporučnik. —

Razgovaramo već jedan sat, ali nismo donijeli nikakav zaključak — nastavi inspektor. — Možete li nam vi nešto reći o toj proklesoj pernatoj zmiji?

— Došao sam dobiti informacije, a ne ih davati — odgovori Peter s osmjehom.

— Mi ovdje nemamo mnogo novosti — odgovori Swini. — Došli smo do mrtve točke.

— Što ste željeli, Petere — upita Clark.

— Kao prvo, što znate o Henryju Hugu.

— Podosta. Ja sam ga odveo u zatvor — reče inspektor. — Pušten je iz Daitmoorea prije nekoliko mjeseci i redovito se dva puta tjedno prijavljuje u odsjeku Kings Crossa radi kontrole. Što je opet zabrljao?

— Ništa ozbiljno — odgovori Peter. — Pokušao mi je prodati priču, ali me nije uspio prevariti. Pitao bih vas još nešto: znate li nešto o bandi Ricks?

Ovog puta odgovori Swini: — Clark i ja smo tada obavili dobar posao. Kakav pogodak! Doduše, nismo uspjeli uhvatiti cijelu bandu, ali se ona, nakon šefovog samoubojstva, potpuno razbila.

— Pravi krivac je bila jedna djevojčica. Ali kakva djevojčica! Svega nekoliko godina prije skandala ta djevojčica je dobila prvu nagradu na jednoj značajnoj nacionalnoj izložbi dekorativne umjetnosti. Naši najveći kritičari proricali su joj blistavu budućnost, bar kao crtačici u crno—bijeloj tehnici.

— Kako se zvala? — upita Peter.

— Čini mi se Paula — reče najzad. — Nismo imali dokaza i nismo ju mogli uhititi, ali nema sumnje da je falsifikator bila ona i samo ona. Novčanice francuskih franaka su bile tako dobro pogođene da je jedan funkcioner Ministarstva financija iz Pariza izjavio da su sa umjetničke strane Ricksovi klišeji bolji od originalnih. Uvjeravam vas, Devine, da sam tada bio gotovo zadovoljan što nisu nađeni dokazi protiv te djevojke. Bila je tako mlada i nisam imao želju da ju uhitim i pošaljem u popravni dom.

— Misliš li da ona crta te pernate zmije? — upita ga Clark.

Peter odlučno odmahne glavom.

— Ni u snu! Crteži tih pernatih zmija vrlo su loši, a Swini je upravo rekao da je mala bila prava umjetnica.

Mladić ustane i uputi se prema vratima. Clark pođe za njim.

— Kud ste krenuli, nezahvalniče? Zar je to vaša zahvalnost? Odgovorili smo na vaša pitanja, a sada očekujemo protuuslugu.

— Mislim da ću uspjeti riješiti problem — reče tiho. — Obećajem da ću vam dati dokaze prije nego što ih objavim, ali trenutno sam suviše zauzet traženjem rupe za jedan ključ da bih imao vremena za razgovore. Znete li što znači riječ "Gucumatz"?

Izgovorivši u slogovima ovu posljednju riječ, on definitivno za sobom zatvori vrata.

***

U staroj kamenoj zgradi u ulici Winchester nalazio se ured jednog arhitekta. Peter se popne liftom do predzadnjeg kata i tajnici koja je u predsoblju sjedila iza pisaćeg stola reče da želi vidjeti prvog od dvojice arhitekata čija su se imena nalazila na pločici pored ulaza.

— Gospodin Wilber je umro prije pet godina — odgovori djevojka. — Biro sada vodi gospodin Deni. Ako želite razgovarati s njim...

Deni je bio mršav, nevjerojatno kratkovidan tip. Nije ustao kad je tajnica uvela Petera u biro, a niti novinarska iskaznica na njega nije ostavila dubok dojam. Peteru to nije bilo drago, jer je navikao da ga primaju kao uvaženu osobu nakon izgovaranja čarobnih riječi imena novina "Post Courier". Nakon uobičajenih konvencionalnosti, mladić pruži Deniju plan koji ne našao u kući Joea Farmera i upita ga da li bi mogao pronaći osobu koja je naručila njegovu izradu.

— Ovo je jedan od Wilberovih planova — reče, — Ja o tome ne znam ništa jer se moj jadni partner često zabavljao crtajući ovakve lude projekte. Ovo bi trebala biti radnička kuća od dvanaest katova. Mislite li da bi vlasti ikada dale dozvolu za nešto takvo? Predvidio je i liftove! — nastavi on pokazujući plave kvadratiće na sredini papira. — Samo je Wilber mogao doći na ideju da u radničke kuće instalira liftove.

— Ukratko — plane Peter nestrpljivo — Znete li za koga je projektirana ova kuća, ili ne.

— Mislim da je to znao samo Wilber i nitko više — uzvikne Deni. — Moj partner je bio filantrop, a dokaz za to je došao tek poslije njegove smrti. Nasljednici nisu pronašli niti šilinga. Srećom, bio je

neženja. Vidite, ne mogu vam reći ništa o tome projektu jer je Wilber radio u svojoj kući. Plan ne nosi niti uredski pečat, a papir nije onaj kojim se mi obično služimo.

Peter je napustio Denijev ured prilično obeshrabren. Raspoloženje mu se vratilo tek kad je dobio neke informacije o pečatu koji se nalazio na prstenu Nelly Crid.

Paula je bila kod kuće i sobarica ga povede u ukusno namješten salon.

Paula je sjedila za malim stolom na kojem se nalazio veliki list crtaćeg papira koji je prekrila jednim praznim listom čim ga je ugledala na vratima. Paula Stein je bila lijepa, hladne i stroge ljepote, koja u sebi može skrivati i veliku damu i luksuznu kurtizanu. Njen šarm je bio neosporan i Peter je morao nekoliko puta zatreperiti očima prije nego što je mogao skinuti pogled s nje.

— Ovo je za mene velika čast, gospodine Devine. Jeste li me došli intervjuirati? — upitala je s prizvukom zlobe. Zatim, prije nego je Peter mogao odgovoriti, ona podigne list kojim je pokrila crtež i pokaže ga mladiću — Pokušavala sam nacrtati pernatu zmiju. Htjela sam iskoristiti bizarnu stranu ideje, nikako da napravim portret tih mitoloških životinja.

Skice su bile vrlo zanimljive. Paula je crtala skrupčane pernate zmije s mnogo spirala, zmije s trokutastom glavom, uspravne i spremne za napad. Željela je napraviti studiju pernate zmije, pokušavajući istaknuti svako pero.

— Hvala vam što ste mi olakšali zadatak — uzdahne Peter dok joj je vraćao list. — Došao sam upravo radi toga.

— Znala sam to u trenutku kad vas je sobarica najavila. Ipak, dragi Devine, niste se obratili pravoj osobi. Prije ubojstva Joea Farmera nikad nisam čula za pernate zmije. To je bilo užasno. — prošapta ona i ušuti.

Peter je dobro znao zašto je ubojica Joea Farmera bio tako užasan za Paulu i poželi joj to reći:

— Što mi možete reći o Joeu Farmeru, gospođo Stein?

— Zovite me Paula — predloži ona, a zatim nastavi: — Joe je bio moj prijatelj. Poznavala sam ga nekoliko godina, ali nikad nismo bili toliko intimni da bih znala kakav je bio njegov tajni život. Imao je

mного nedostataka, ali i poneku vrlinu... Ne vjerujem da su ova pitanja pravi razlog vaše posjete. Devine.

Bio je to izazov i Devin ga prihvati.

— Dobro, Paula, bit ću iskren. Potrebne su mi informacije o pernatoj zmiji... Rekli su mi da o tome ne znate ništa, ali ja sam uvjeren da o tome znate mnogo, mada toga niste niti svjesni. Prije dvanaest godina je otkrivena prijevara. Banda falsifikatora...

— Znate mnogo — prekine ga Paula. — U tom slučaju znate i to da ja nisam bila umiješana.

— Naravno, bili ste suviše mladi.

— Nemojte misliti da sam promijenila prezime zato što se stidim svog oca — reče žena. Stvar je u tome da sam se udala. Muž mi je umro prije sedam godina. Činjenica da se ja zovem Paula Ricks ne može vam pomoći u slučaju pernate zmije.

— A ja sam ipak uvjeren da može — odgovori Peter. — Vi ste poznavali Lanea?

Ona pruži ruku prema kutiji s cigaretama ne pokazujući niti najmanje uzbuđenje pri spomenu tog imena.

— Nikad nisam vidjela tog Lanea. — reče.

— Za njega i cijelu tu priču saznala sam tek kad je već bio uhićen. Ako mi ne vjerujete, reći ću vam nešto što bi me moglo kompromitirati, ali samo tako ćete biti sigurni u ono što vam kažem. Petere, ja sam urezivala one ploče zbog kojih je banda Ricks bila prisiljena na raspad, a moj otac na samoubojstvo. Obzirom da znam da ste u dobrim odnosima sa Scotland Yardom, moje priznanje moglo bi mi donijeti neugodnosti. Ipak, vjerujem vam. Jutros ste bili kod Clarka, zar ne? O čemu ste razgovarali?

— Otkud znate? — primijeti mladić.

— Naredila sam da vas prate — priznala je.

— Znam o vama dosta stvari. Dafne je divno stvorenje, zar ne?

Peter je osjetio kako crveni pod ispitivačkim pogledom tih sivih očiju.

— Ah, Stebing! — reče on. — Vidio sam ga.

— Da, Stebing — potvrdi Paula. — Rekla sam mu da brada nije najprikladniji način prerušavanja. Čovjek s bradom lako pada u oči. Hoćete li sa mnom popiti čaj? — upita ona jer je upravo u tom trenutku sobarica unosila tacnu. — Mlijeko ili limun. Petere? —

Mlijeko, hvala, i malo šećera. — Ja ga pijem bez šećera. Primijetila sam da se debljam — reče Paula pružajući mladiću šalicu.

— Ne bi se reklo — primijeti Peter. Hoćemo li nazdraviti, Paula? Naravno, sa čajem se ne može ozbiljno nazdravljati, ali nema veze... Slažete se?

— Vrlo rado — odgovori ona i podiže šalicu. — Čemu ćemo nazdraviti? Našem prijateljstvu?

— Tome ne treba nazdravljati — odgovori Peter ljubazno. — Pijmo u zdravlje starog Gucumatza.

Paulina šalica padne na tepih i razbije se u komadiće. Žena probljedi i skoči na noge drhteći. Peter je pogodio kud treba i pobjeda je sada bila u njegovoj ruci. Paula je bila uplašena i Peter je znao da će najzad progovoriti.

No, telefon je baš u tom trenutku zazvonio i taj predah je spasio Paulu koja podigne slušalicu i započne salonski razgovor s nekom "dragom". Kad je spustila slušalicu, ponovo je bila normalna i Peter shvati da je psihološki trenutak pobjegao i da ona više ništa neće reći.

— Zna li da ste me uznemirili? — reče Paula tiho. — Sad sam shvatila da ste našli rješenje te glupe zagonetke koju je Farmer uvijek nosio sa sobom. Vi ste pustolov i dopadaju vam se misteriozne situacije, zar ne?

— Priznajem — potvrdi Peter. — Što se tiče Gucumatza?

— Glupa riječ. Ne vjerujem da ima bilo kakvo značenje.

— Značenje ima—izjavi Devin u nadi da će otkriće imati isti efekat kao riječ "Gucumatz" — Znači: pernata zmija.

— Morat ćete otići, Petere — reče. — Vratite se sutra, u ovo isto vrijeme. Ne, uzalud je insistirati: — nastavi i hladno mu pruži ruku. — Sutra! Danas ne mogu govoriti. Molim vas. Molim vas! — povikala je histerično.

Otpratila ga je do ulaznih vrata i zatvorila ih za njim. Zatim njeno lice ponovo postane normalno. Bijesno je pozvala sobaricu i dohvatila torbicu.

— Evo ti novac, Marry — reče djevojci. — Rezerviraj odmah dva kouschetta u Orient expressu za sutra ujutro. I pazi: Nitko ne smije znati da sutra odlazimo. Čak niti vratar!

Ostatak popodneva Paula je provela derući neka pisma, potpisujući čekove za isplatu nekih računa i pakirajući se. Otac ju je naučio nečem što nikad neće zaboraviti: Uvijek pobjeći pred buru.

A bura se spuštala na one koji su je čekali prekriženih ruku.

***

Već prvih nekoliko dana rada s Gregory Bailom Dafne ga je mogla dobro upoznati jer je arheolog želio da u napornom poslu pravljenja kataloga za dragocjenosti donijete iz Amerike njegova tajnica uvijek bude kraj njega. Djevojka je saznala mnogo stvari jer Bail nije bio samo arheolog, već se interesirao i za metaluršku kemiju i posjedovao je kolekciju dragocjenih ruda. Jednog dana, dok je u knjižnici tražila knjigu koju je naručio njen šef, otkrila je neke bilješke kucane pisaćim strojem. Bilo je to jedno Bailovo sociološko djelo i većim dijelom se odnosilo na problem plaća u odnosu na troškove života. Na njeno veliko iznenađenje, on joj reče da baci rukopis u kamin. — Ovakvi radovi bi se morali čitati istog dana kad se napisu — reče Bail. — Inače, gube svaki smisao i efikasnost. Prije deset godina život je bio drukčiji i ovo iznošenje činjenica već je pređeno. Jednog dana Gregory joj je pokazao stari primjerak "Popul—Vilu", napisan na starom španjolskom.

— Ako možete pročitati — reče on — u ovoj knjizi ćete naći niz podataka o pernatim zmijama.

Tog jutra, nakon što se pozdravila s Petereom, Dafne još uvijek zbunjena uđe u arheologov ured i primijeti da se tokom noći u njemu pojavio novi komad namještaja. Taj predmet svakako bi mogao služiti kao ukras. Bila su to jedna stara hrastova vrata sa zarđalim okovom, koja su bila naslonjena na zid preko puta prozora.

— Taj Devin, Dafne, izgleda vrlo inteligentan. Je li on vaš zaručnik? Dafne pocrveni.

— Ali ne, gospodine Bail — uzviknula je. —Poznajem ga tek tjedan dana.

— Pa, to ne bi trebala biti prepreka —odgovori Gregory vrlo ozbiljno. — U životu se često događa da sretnemo osobu prema kojoj odmah osjetimo simpatiju. Uvijek sam smatrao da do nesretnih brakova dolazi zbog predugog perioda zaručništva, jer u takvim

slučajevima mladi moraju zauzimati neprirodne stavove. Tek kasnije, u braku, dolazi reakcija i... razočarenje.

Bilo je neobično slušati Baila kako izlaže moralne teorije o braku i Dafne nije mogla da se suzdrži od osmjeha.

— Gospodin Devin i ja ne razgovaramo o braku. Vi govorite kao da ste autoritet i na području odnosa među spolovima.

— Ne, svi znaju da ja to nisam — uzdahne on. — Jednom sam bio oženjen, ali to nije bilo simpatično iskustvo... Ostavite to, Dafne. Zašto da provedete noć u diskusiji sa starcem poput mene. Idite brzo kući, djevojčice, i ako možete, izađite sa svojim dečkom.

Dafne je šutjela. U stvari, te večeri nije imala sastanak s Peterom, a tokom dana je odlučila prihvatiti poziv Nelly Crid. Telefonirala je glumici prije nego što je otišla od Baila i čim je stigla kući obukla je jedinu večernju haljinu koju je imala. Međutim, kad je uzela ogrtač, primijeti kako je njen sportski kaput odličan za posao, ali ga nikako ne može obući preko večernje haljine. Nakon pretraživanja kofera našla je ono što je tražila: mali ogrtač od krzna koji je pripadao njenoj majci. Bio je vrlo kratak, taklo da joj nije potpuno pokrivao niti ruke, već su bile izložene večernjoj hladnoći.

Glumica ju je dočekala raširenih ruku.

— Mila moja, kako je lijepo od vas što ste došli! Jessy, dodaj gospođici Ollroyd onu fotelju. Ta je najudobnija, draga Dafne. Dozvoljavate mi da vas zovem imenom, zar ne? Vi nećete imati ništa protiv, mila moja, da nešto popijete dok se ja budem pripremala za scenu zar ne? Između prvog i drugog čina pokazat ću vam pozornicu i njene tajne. Vidjet ćete kako je sve to zanimljivo. Poslije ćemo otići u klub "Rapi". Zabavljat ćemo se, vidjet ćete. Vi poznajete Petera Davina, zar ne? Sinoć je bio ovdje. Simpatičan čovjek, ali za moj ukus suviše ciničan. Meni se sviđaju stidljivi i zbunjeni dečki.

Dafne je slušala i gledala. Nije razumjela zašto je pozvana i dočekana s toliko oduševljenja. Učinilo joj se da nazire odgovor kad je Nelly nastavila govoriti o Peteru.

— Peter je zaista sjajan dečko. Vi ga dobro poznajete? Ne? Šteta. Ima tako simpatično lice... Zamislite, kod njega je jedan moj ključ i on mi ga ne želi vratiti. Ispričao mi je priču o lopovu koji mu ga je ukrao, ali ništa od toga nije istina. Sjećate li se?

Dafne nije odgovorila na ovu bujicu riječi

Nelly je prestala inzistirati. Odvela je djevojku iza zavjese, na mjesto odakle je nesmetano mogla pratiti predstavu. U pauzi je Nelly održala obećanje i provela Dafne kroz sve hodnike toga čarobnog svijeta. Po završetku revije dvije žene uputile su se u Nellynu garderobu i tu je Dafne doživjela neugodno iznenađenje: u fotelji je sjedio Lesly Crave, čovjek kojeg je u tom trenutku najmanje željela vidjeti.

— Dobra večer, Dafne! — uzvikne Lesly, dok je ustajao da bi stisnuo ruku svojoj bivšoj tajnici. — Upoznajete se sa scenom? Hoćemo li uskoro vidjeti i vaše ime na reklamnim panoima?

— Kako, ti poznaješ moju prijateljicu, Lesly? — upita Nelly razrogačenih očiju, a zatim se s dječjom grimasom udari po čelu i prasne u smijeh. — Oh, baš sam luda! Bila je tvoja tajnica, zar ne? Lesly, učini mi uslugu i zabavljaj Dafne dok se ja presvučem, a zatim ćemo svi zajedno otići na večeru. Učinit ćemo ti čast da platiš račun.

— Ja sam uvijek žrtva — odgovori Lesly šireći ruke. Ali Dafne se nije nasmijala. Shvatila je da je svaka riječ i svaki gest puka komedija. Njih dvoje su bili u dogovoru. A Dafne se osjećala neugodno zbog tih riječi, a i zbog toga što su joj nedavne ponude bivšeg šefa još uvijek bile u svježem sjećanju. Crave je pričao o mnogim stvarima, dok napokon nije skrenuo razgovor na zločin.

— To je za mene bio veliki udarac — reče on tužno. — Ne samo što sam izgubio prijatelja, već sam morao izdržati pravi vatromet pitanja, kako policije, tako i novinara. A propos, moram priznati da me vaš prijatelj Davin nije uznemiravao. To me je pomalo iznenadilo jer tog dečka prati glas da je neumoljiv. Drag momak, ali suviše brz pri donošenju zaključaka. Pričinio mi je veliku neugodnost zbog ključa koji sam ja greškom dao vama. To je Nellyn ključ i možete zamisliti koliko puta me ga je već tražila. Bio sam spreman dati sto, možda i

dvjesto funti da ga dobijem natrag. Uvjeren sam da novinari nisu dovoljno plaćeni i da bi dvjesto funti vašem prijatelju dobro došlo.

— Ne vjerujem da Davinu novac nešto znači — odgovori Dafne prvi put otkako se pozdravila s Craveom. — Ali znam da je gentelman. Ako ključ pripada gospođici Crid, ne znam zašto joj ga ne bi dao.

— U svakom slučaju, bio bih vam zahvalan kad biste s njim razgovarali. Hoćete li, Dafne?

— Reći ću mu — obeća djevojka, i upravo u tom trenutku, baš kao u nekoj dobroj komediji, na vratima se pojavi Nelly. Na sebi je imala crnu jednostavnu haljinu, a stroga boja isticala je njenu platinastu ljepotu. Nije nosila nakit, možda zbog Dafnine jednostavnosti.

— Nadam se da me nisi ogovarao kod Dafne, Lesly — reče ona koketnim glasom.

— Suviše te volim da bih govorio loše o tebi, draga moja — reče Lesly poklonivši se.

— Dakle, idemo li, Dafne? — upita Nelly. — Nadam se da ne želite dobiti upalu pluća. Pa ovaj vas ogrtač uopće ne grije.

— Nisam navikla na večernje izlaske pa nemam ništa prikladnije — promuca Dafne pocrvenjevši.

— Nije važno, mila moja — odvrati glumica. — Uzmite jedan moj ogrtač, na primjer onaj od crnog samta — na njen znak, sobarica izvadi iz ormara jedan vrlo originalan ogrtač koji je Nelly često nosila i koji joj je vrlo dobro pristajao. Bio je širok, sa poludugim rukavima od crnog samta, sav podstavljen svilom, sa kapuljačom i šalom.

Crave pomogne Dafne da ga obuče. Djevojka se pogleda u ogledalo i začudi se vlastitoj dopadljivosti.

— Odlično vam stoji —reče Nelly. — Skoro bih vam ga poklonila. Molim vas, sačekajte nas vani. Pred vratima je automobil. Moram na kratko razgovarati s Leslyjem. Vi se ne ljutite, zar ne, draga moja? Ako vas neki dosadni lovac na autograme zamijeni sa mnom, slobodno mu se potpišite.

Dafne izađe prolazeći dugim hodnikom. Vani je stajalo mnogo ljudi. No, tik uz pločnik nalazio se automobil s otvorenim vratima i Dafne uđe u kola i sjedne na zadnje sjedalo.

Odmah je shvatila da nije sama. Čim je ušla, vrata se zalupe i auto krene. Čovjek koji je sjedio pored nje spusti svoju tešku ruku na

njena usta i gurne ju na naslon.

— Budite mirni — reče prigušenim glasom — ili...

Automobil je u tom trenutku prolazio ispod svjetiljke i Dafne je uspjela vidjeti čovjeka.

Za to vrijeme, Nelly je u garderobi bijesno govorila Craveu: — Zar ona glupa Paula ne namjerava doći? I ona je u istom sosu?

— Rekla mi je telefonom da ju boli glava — reče Lesly i slegne ramenima.

— Onda pođimo — odluči Nelly. — Inače će naša jadna tipkačica dobro nazepsti.

Međutim vani na ulici stajali su samo uobičajeni radoznalci. Od velikih crnih Nellynih kola nije bilo ni traga.

— Gdje je moj auto? — upita Nelly vratara.

— Zar maloprije nije izašla jedna gospođica odjevena u moj crni ogrtač?

— Jest, gospođice Crid — odgovori čovjek.

— Ušla je u kola koja su odmah krenula.

— Vozač je poludio! — uzvikne Nelly. — Odmah ću ga otpustiti. Lesly, molim te, pozovi taxi.

***

Dafne je bila užasnuta, potpuno nesposobna da se pokrene i zatraži objašnjenje. U međuvremenu je počeo padati snijeg tako da je jedva raspoznavala ulice kojima se kretao crni automobil. Neko vrijeme su se vozili pored Temze, a zatim skrenuli u City. Dafne je vidjela konture londonskog tornja, a zatim je auto počeo skretati bočnim ulicama sve do velike bolnice. Tek tada je uspjela progovoriti:

— Čemu sve ovo?

— Ne postavljajte pitanja. Ubrzo ćete saznali — odgovorio je maskirani čovjek.

Dafne je zašutila i okrenula se prema prozoru. Kuće su se počele prorjeđivati i oni su se ubrzo našli usred šume. "Šuma Eping", pomisli Dafne. Automobil je usporio vožnju i skrenuo je na jednu usku stazu koja je vijugala među drvećem. Drveća je zatim nestalo i Dafne je opazila neku dugačku radio antenu. Nešto kasnije, začula

se škripa kočnica i maskirani čovjek je pomogao djevojci da izađe iz auta.

Dafne je vidjela da se nalazi pred nekom betonskom kućicom. Vrata su bila otvorena i čovjek je gurnuo djevojku u slabo osvijetljeno predsoblje u kojem nije bilo nikakvog namještaja.

— Uđite — rekao je čovjek pokazujući jednu zamračenu sobu. — Savjetovao bih vam da budete mirni.

Dafne je ostala sama u dubokom mraku. Čula je kako se vrata zatvaraju; gotovo odmah zatim upalilo se svjetlo, smješteno iza jedne rešetke na stropu. Djevojka se osvrnula oko sebe. Nalazila se u jednoj sobici u kojoj je bio krevet, stol i stolica. Na zidu se nalazilo ogledalo, a na polici ispod ogledala češalj, dvije četke i toaletni pribor. Jedan otvor bez vrata vodio je u malu kupaonicu u kojoj su se također nalazile sve potrebne stvari.

Pošto je razgledala kupaonicu, djevojka se ponovo vratila u sobu i uzela je knjigu koja se nalazila na stolu.

Sjela je na krevet i pokušala je srediti svoje zbrkane misli. Pitala se da li su joj Nelly i Crave priredili tu neugodnu šalu, no ubrzo je shvatila da ovo dvoje s tim nemaju nikakve veze. Znala je da joj se to dogodilo zbog Nellynog crnog kaputa, da je umjesto pjevačice žrtva ove čudesne avanture postala upravo ona.

Pogledala je na sat. Bilo je nekoliko minuta do jedan. Tada se začuo ključ i vrata su se polako otvorila. Dafnino srce počelo je ubrzano lupati. Osoba koja se pojavila na pragu nije obećavala ništa dobro. Bio je to čovjek odjeven u crni kombinezon, dok su mu glava i lice bili prekriveni crnom kapuljačom. Čovjek je ostao na pragu nekoliko sekundi promatrajući djevojku, a zatim je nestao i ponovo zaključao vrata.

Dafne je ostala nepomična, prestrašena da bi se pomaknula, a onda su se vrata ponovo otvorila.

— Zna li zašto sam vas doveo ovdje, gospođice? — upitao je promukli glas. Dafne je odmahнула glavom. — Doveo sam vas ovdje jer ste suučesnica osoba koje smetaju "pernatoj zmiji". — Kad bismo to željeli, mogli bismo vas zadržati ovdje godinama, ali ako svečano obećate da nikome nećete pričati o svojoj noćasšnjoj pustolovini, vratit ćemo vas u London. "Pernata zmija" ne namjerava vam učiniti ništa nažao.

— Nikome neću ništa reći — promucala je Dafne. — Nikome, obećavam.

Čovjek je kimnuo glavom i nestao je da bi se za nekoliko minuta ponovo vratio.

— Jeste li spremni? — upitao je i ne pričekavši odgovor, uhvatio je djevojku za ruku i poveo ju je hodnikom prema vratima.

— Ako ste pametni, nećete nikome reći ništa. U svakom slučaju, policija ne bi povjerovala niti u jednu riječ vaše priče.

Dafne potvrdi. To joj je bilo savršeno jasno.

Automobil je krenuo prema Londonu drugim putem i točno u dva sata se zaustavio pred ulazom u Dafninu kuću. Kad je izašla iz auta, okrenula se ne bi li vidjela lice vozača, ali on je sagnuo glavu i bez riječi je nestao u noći.

Nikad kasnije Dafne se nije mogla sjetiti kako je uspjela doći do svoga stana. Jedan sat je obučena ležala na krevetu, a onda je ustala, svukla se i zavukla pod topli pokrivač. Mislila je da neće moći zaspati, ali čim je položila glavu na jastuk, utonula je u dubok san. Probudila se tek u jedanaest sati sljedećeg jutra i skočila je prestrašeno jer je znala da će zakasniti na posao bar dva sata. Zbog te žurbe nije se čak sjetila niti užasa prethodne noći.

***

Telefon je zazvonio upravo u trenutku kad je Dafne izlazila iz kuće. Ona se brzo vrati da bi podigla slušalicu.

— Halo?

— Halo —javi se Nelly Crid. — Što je bilo sinoć? — upitala je pjevačica.

— Ušla sam u auto koji nije bio vaš i našla sam se izvan Londona prije nego što sam shvatila što se dogodilo — slagala je Dafne. Međutim, Nelly nije povjerovala.

— Jeste li sigurni da je bilo baš tako? Znate li da je nepoznati čovjek udaljio mog vozača lažnom porukom s moje strane? Brinula sam se za vas. Mislila sam da ste postali žrtva neukusne šale.

— Ne, ne, uvjeravam vas — promucala je Dafne, uplašena Nellynom upornošću.

— U svakom slučaju, htjela bih vas danas vidjeti — nastavila je glumica. — Gdje bih vas mogla naći oko dva sata?

Dafne joj je dala adresu Gregory Baila i pitala se da li će arheolog imati nešto protiv što ona prima posjete za vrijeme radnog vremena.

Nelly je zapisala adresu i potvrdi: — U redu, u dva sam kod vas.

Dafne je zatekla Baila uznemirenog zbog njenog zakašnjenja. Međutim, kad je vidio djevojku živu i zdravu, arheolog je rekao: Nemojte se ispričavati. Samo vas molim da mi ubuduće javite ukoliko ne možete stići na vrijeme.

Stara vrata su još uvijek bila naslonjena na zid. Bilo je jasno da ih je Bail oprao.

U toku dana, prije nego što je stigla Nelly, Bail je pogledao tajnicu i reče joj:

— Izgledate umorno, mala moja. Nadam se da niste jedna od onih djevojaka koje provode noći plešući.

— Ne, nisam plesala prošle noći — odgovorila je Dafne.

Nešto prije dva sata Nelly se javila da je zbog posla spriječena doći. Međutim, Dafne je oko tri sata ipak primila jednu posjetu, i to Petera Davina.

Dafne ga je povela u salon koji je u tom trenutku bio pust. Bilo joj je jasno da je Peter odlično raspoložen.

— Nedostaje mi još pola dijelova pa da moj mozaik bude kompletiran — reče mladić. — Oh, kakva priča, Dafne! Da čovjek poludi!

— Koja priča? — upitala je djevojka tako umorno da se Peter zbunio.

— Nije vam dobro? — upitao je.

Jedino o čemu Dafne nije mogla govoriti bilo je njeno fizičko i psihičko stanje. Da bi promijenila temu, ona ga je naglo upitala:

— Došli ste posjetiti gospodina Baila?

— Ne, došao sam posjetiti vas — odgovorio je Peter. — Večeras ste moj gost u jednom otmjenom restoranu.

— Večeras idem u krevet — reče Dafne. — Jako sam umorna, a sigurna sam da mi vi nikada ne biste oprostili kad bih zaspala usred vaše briljantne konverzacije.

— Mogao bih vas zabaviti nekim pikantnim novostima.

— A ja bih vam mogla ispričati stvari od kojih bi vam se digla kosa na glavi — našali se ona. — Stvarno, Peter, radije bih otišla u krevet. — Govoreći to, ona mu je pružila ruku u znak pozdrava.

— Vraćate se svojim pernatim zmijama? — upita je mladić, ali se ubrzo pokajao zbog svojih riječi, jer je Dafne zatvorila oči i zadrhtila.

— Zaboga — promuca djevojka — dosta s tim pernatim zmijama! Do viđenja!

Prije nego što je Peter mogao išta reći, djevojka je izašla iz salona. Mladić je ostao zbunjen i odlučio je pričekati Dafne dok ne izađe s posla da bi zatražio objašnjenje zbog te njene iznenadne antipatije prema pernatim zmijama. Odlučio je u međuvremenu posjetiti Leslyja Cravea.

U toku svih tih lijepih godina provedenih sa džepovima punim novaca, Crave je rijetko mislio na čovjeka koji je njegovom krivnjom izdržavao tešku kaznu u zatvoru u Dartmoru.

Kad je stigao Davin, Crave je upravo završio sređivanje svog veoma unosnog računa. Lesly je bio dobro raspoložen i zato je dočekao Petera sa širokim osmijehom.

— Sjednite i uzmite cigaretu. Ne mogu vam pokloniti više od pet minuta. Imate li vijesti o pernatj zmiji?

Govorio je ravnodušnim glasom, u kojem se ipak nazirala zabrinutost. Izgledao je kao osuđenik na smrt koji bezbrižno govori o skorom smaknuću, iako se užasno boji.

— Nikakvih vijesti — odgovori Peter. — Doći ćete na suđenje, zar ne?

— Suđenje — ponovi Lesly zbunjeno. — Zaboravio sam da će biti suđenje. Zašto bih im ja bio potreban?

— Zato što ste glavni svjedok — objasni David nestrpljivo. — Tko zna što će reći sudac kad sazna da je drugi svjedok, gospođa Stain, tako neočekivano pobjegla.

— Paula je otputovala? Što hoćete reći.

— Samo toliko da je otputovala — odgovori Peter. — Otišla je jutros Orijent ekspresom i, istinu govoreći, ne mogu joj zamjeriti. Nadajmo se da će imati sretnije putovanje nego što je imao njen otac.

— Nisam poznavao njenog oca — uspio je progovoriti.

— Niste poznavali velikog Ricksa? — upitao je Peter naivno. Leslyevim licem prešla je sjenka užasa.

— Ne razumijem — promućao je. — Uvijek sam mislio da se Paula preziva Stain. Zašto ste toliko tajnoviti, Davine?

— Paula se zove Ricks, to je njeno djevojačko prezime. Ona je kćerka falsifikatora koji se ubio prije nekoliko godina. Nitko to ne zna bolje od vas, Crave.

Lesly je spustio glavu. Uzbuđenja proteklih dana su ga toliko dotukla da više nije mogao čak niti lagati.

— Kažete da je oputovala? — upita.

— Da, vidio sam je kad je ušla u vlak. Sumnjao sam da će otići, pa sam otišao na postaju. Oputovala je jutarnjim vlakom.

Crave se ubrzo pribrao.

— Ah, sad se sjećam!. — uzviknuo je. — Sigurno je oputovala na kontinent. Vratit će se za tjedan dana.

— Njen vratar je rekao da je otišla na godinu dana. To mu je rekla sama Paula dok je ulazila u taksi. Siguran sam da je Paula zauvijek napustila Englesku i jako me zanima zašto ju je jedna sasvim obična riječ toliko uplašila. Možda će uplašiti i vas Crave... — reče Peter.

Lesly se zagrcnuo. Za tih nekoliko dana se nevjerojatno promijenio. Od elegantnog i svjetskog čovjeka ponovo je postao ono što je bio nekad.

— Za čovjeka kao ja potrebna je jako krupna riječ — odgovori on Peteru. — Želim biti iskren, mladiću. Dosta mi je vaših tajnovitosti. Ne znam tko je ubio Joea Farmera, ali ako vaša "jednostavna riječ" ima veze sa zmijama i sa perjem, upozoravam vas da uzalud trošite vrijeme.

— Paula Stain... — počeo je Peter, ne odustajući, ali Crave ga je odmah prekinuo:

— Do vraga s Paulom! Ne tiče me se zašto je oputovala.

Peter je iz džepa izvadio jedno pismo i pažljivo ga je pogledao.

— Ovo pismo sam dobio prvom jutarnjom poštom. Pisano je na mašini i nema ni potpisa, niti adrese, a ipak je vrlo interesantno. Procijenite sami. Tu piše: "Lesly Crave" (ili Lauston). Vidi sudski zapisnik Nelly Crid, Josef Farmer. Vidjeti sudske zapisnike pod imenima Lauston i Farmster."

— Pa što? — upitao je.

— Cijelog jutra sam se mučio — odgovorio je Peter. — Došao sam vas pitati da li je vaše pravo ime Lauston ili Crave. Da li je Nelly vaša sestra i da li se udala za Joea Farmera ili Farmstera kad je imala svega sedamnaest godina. Vi ste dva puta osuđivani; prvi put zbog podvale osiguravajućem društvu, drugi put zbog neplaćenog kredita. Uspjeli ste izbjeći jednu raniju kaznu zbog falsificiranja i raspačavanja novčanica, zahvaljujući greški istrage. Vaša sestra i Farmer su bili osuđeni zbog utaje. Kako vidim, bili ste prilično poduzimljiva porodica.

— Da čujem što želite, Peter. Ako mislite iskoristiti...

— Ako je to vaš način da me pitate namjeravam li vas ucjeniti, odmah vam kažem da mi to nije ni na kraj pameti.

Crave je pogledao papir koji je Peter još držao u ruci, a onda je nastavio:

— Nije me briga da li će ljudi saznati te stare priče o meni. Kladam se da ćete podnijeti sudu ovaj papir zajedno sa ostalim dokazima samo da biste povećali svoj novinarski prestiž.

— To mi nije bila namjera — reče Peter. — Kad otkrijem zanimljivu priču, više je volim sačuvati za sebe. Izbijte si iz glave da želim ucjenjivati vas i vašu sestru. Pokušavam otkriti tajnu i nadam se da ćete mi vi pomoći.

— Koju tajnu? — upitao je Crave. — Tajnu Gucuinalz — odgovori Peter, izgovarajući slog po slog. Lesllyevo lice se nije niti pomaklo, ali ono je poslalo crveno, a onda zatim — strahovito blijedo.

— Gucumalz! — ponovio je. On zatvori oči, kao da razmišlja, a zatim ih je opet otvorio. Pogled mu je bio živ i lukav. — Što sam bio glup! — uzviknuo je. — Tu riječ ste našli u novčaniku jadnog Joea.

— Pronicljivi ste kao i Paula — primijeti Peter. — ona mi je dala isti odgovor.

— Baš zanimljivo! — našali se Crave.

— To znači da je onaj lopov još živ.

— Govorite o Williamu Lainu? — upitao je Peter naivno. — Da, Lain je još živ. U to nema sumnje.

— Trebao sam ranije shvatiti — reče Leslly.

— Možete li mi reći što Lain ima protiv vas? — upitao je mladić.

— Zašto to ne pitate njega? — odvrati Crave. — Da li policija zna da je Lain ubio Joea? Mislim da nije pošteno ići okolo i ubijati tek

tako, iz zlovolje. Paula je to najbolje riješila. Ona, koja me je uvijek ismijavala zbog moje opreznosti, pobjegla je prva.

— Crave — upitao je Peter sasvim tiho — Zašto mi se nećete povjeriti?

— Zato što nemam želju završiti u buhari — odgovori Lesly neljubazno.

— Mogli biste nas poštedjeti niza neugodnosti, Crave — navaljivao je novinar — ako mi objasnite misteriju novčanika, ključa i te neobične riječi. Da li ste ikada bili u Južnoj Americi?

— Da nemam nekoliko dionica u nekim rudnicima bakra u Argentini, ne bih čak niti znao da postoji kontinent koji se tako zove. Kad smo već kod toga, poznajete li nekoga tko bi kupio te dionice?

— Zašto se ne obratite Gregory Bailu? Prije nekoliko dana mi je rekao da je sve svoje investicije uložio u južnoameričku industriju.

— Ne poznajem tog Baila — reče Crave zainteresirano. — Da li je bogat? Da? Onda mi dajte njegovu adresu. — Zabilježio ju je, a zatim se osmjehnuo Peteru. — Ako bi vam nekoliko stotina funti moglo poslužiti, Davine...

Ali mladić je ustao i pružio mu je ruku.

— Idem! — uzviknuo je s osmjehom. Slušajte, Crave, ako vas bude grizla savjest, slobodno dođite i povjerite mi svoje nevolje.

Peter je planirao da prije večeri napravi još jednu posjetu i zato je sjeo u svoj mali auto i uputio se prema Newberryju. Čim je stigao u Tachem, zaustavio je jednog dječaka na biciklu i zamolio ga je da mu pokaže kuću u kojoj se prije mjesec dana dogodila provala.

— Ah da, sjećam se! — uzviknuo je dječak. — Dogodila se i saobraćajna nesreća, zar ne? Kuća gospodina Bonnyja je treća s lijeva.

Gospodin Bonny je bio zbunjen čovjek i prije nego što je stigao do točke koja je interesirala Petera, dosta je lutao. Međutim, novinar prije svega mora znati slušati svog sugovornika, a Davin je bio dobar novinar.

— ... i vidio sam dva čudna čovjeka na ulazu — reče konačno Bonny. — Na prvom katu sam mogao upaliti svjetlo na stepenicama i u hodniku, tako da sam ih odlično vidio. Onaj niži i ćelavi je trpao

srebrninu u jednu vreću. Drugi viši, poginuo je pod kotačima mojeg auta.

— Znači, poginuo je onaj koji je ušao u kuću? — upita Peter.

— Baš on — potvrdi Bonny. — Siguran sam u to, jer sam zapamtio njegov lik. Prijetio je da će me ubiti ako siđem s prvog kata.

Bonny je nastavio govoriti, ali Peter ga nije više slušao. Rješenje mu je sad bilo jasno. Ubijeni lopov nije bio William Lain koji je, prema Hugovom priznanju, ostao vani čuvati stažu i koji je pokušao pobjeći. Lain je bio jedini koji se spasio kotača Bonnyjevog auta. Poginuo je Chinquendita, a Lain je iskoristio odsustvo Bonnyja, koji je odmah poslije incidenta otrčao pozvati hitnu pomoć i policiju, da bi zamijenio svoje dokumente s dokumentima poginulog. Ali, zašto je William Lain izvršio tu zamjenu identiteta? Zašto je htio da svi povjeruju da je mrtav? Peter je, u stvari, to već znao.

Novinar je stigao u grad suviše kasno da bi otišao po Dafne u Bailovu kuću, pa je odmah otišao u njen stan.

Dafne otvori vrata puna sumnje, ali kad je vidjela posjetioca, zamalo mu se baci u naručje.

Peter je odmah vidio promjenu na njoj.

— Putujete?

— Sad više ne — odluči ona s osmjehom. — Da ste došli samo četvrt sata kasnije, ne biste me više našli. Namjeravala sam prenoćiti u hotelu.

— Zašto? Zar ovdje prokišnjava krov?

— Ne... ne — promuca Dafne i pocrveni.

— Izgledate uplašeni. Zašto?

Dafne nije mogla odgovoriti, jer je u tom trenutku zazvonio telefon. Drhteći, ona se obrati mladiću.

— Molim vas, javite se. To je sigurno Nelly Crid kojoj sam malo prije poslala ogrtač.

— Peter uzme slušalicu i, želeći se našaliti s Nelly, izmijeni glas i reče u falsetu:

— Halo?

Glas koji mu je odgovorio nije bio ženski.

— Gospođica Olroyd? — upita čovjek s druge strane žice.

— Da — odgovori Peter, također falsetom.

— Ne zaboravite da nikom ne smijete reći što se jučer dogodilo. Nikom! — čovjek prekine vezu ne sačekavši odgovor. Peter ostane nekoliko sekundi sa slušalicom u ruci, a zatim ju polako spusti.

— Što vam se sinoć dogodilo? — upita djevojku koja je stajala iza njega. — Morate mi reć, Dafne, jer se nešto sigurno dogodilo. Bio sam glup što to nisam shvatio danas, kad sam došao kod Baila.

— Ne mogu vam ništa reći — promuca djevojka. — Dala sam obećanje, razumijete li?

Peter ju iznenada uzme u naručje i zagleda joj se u oči. Pokušala je izbjeći njegov pogled i osloboditi se njegovog zagrljaja, ali bezuspješno.

— Ti znaš da ovo nije samo radoznalost, Dafne — reče mladić promuklim glasom. —Vraški sam zabrinut za tebe, mala moja, jer te volim.

Dafne snažno pocrveni i još jednom se pokuša osloboditi.

— Reci mi, dušo...

— Ne mogu, ne mogu. Neko me je oteo pred kazalištem i... — nesigurnim glasom djevojka mu ispriča avanturu prethodne noći. Činilo joj se da pri svakoj riječi osjeća olakšanje. — Nitko mi ništa nije učinio, Petere. Morate mi obećati da nećete odati niti riječ od ovoga što sam vam ispričala. I da nećete pokušati otkriti mjesto... — ona počne plakati i nasloni glavu na njegove grudi. — Ja nikom nikad nisam učinila ništa loše — jecala je, dok su je njegove ruke sve jače stezale.

— Naravno da ti nikom nikad nisi ništa učinila, dušo — reče Peter. — Pustili su te čim su uočili grešku, zar ne razumiješ?

— Pomislila sam to — reče ona. — Kad je pernata zmija vidjela da ja nisam Nelly Crid,... sigurna sam da su nas zamijenili zbog ogртаča.

— Baš tako. Soba je ličila na neku vrstu zatvorske ćelije, zar ne? Budi sigurna da je bila pripremljena za Nelly. "Pernata zmija" ju je namjeravala tu zadržati godinama. Već joj je pripremila život zatvorenice.

— Ali, zašto? — upita Dafne, tako da još nije primijetila da je u Peterovom zagrljaju.

— Zato što je zbog nečeg što još nisam otkrio, i sam Gucumalz bio u zatvoru.

— Tko je Gucumalz?

— To je čovjek koji je dospio u zatvor Nellynom krivnjom, ako ne i zbog njenog svjedočenja. Sada, kad je pušten na slobodu, želi se osvetiti. Cijele prošle noći čitao sam zapisnik sa i saznao da je jedini član bande koji se na procesu pojavio bio Joe Farmer.

— Zbunjena sam, Petere — prizna Dafne. — O čemu to govorite? Je li Joe Farmer optužio Gucumatza ili Leina? Čini mi se da ste spomenuli ova dva imena.

— To sada nema nikakve veze — reče Peter. — Hajdemo na večeru.

Dolje na ulici stajao je neki čovjek. Peter ga odmah prepozna i, nakon što je smjestio Dafne u auto, priđe mu:

— Mene tražite, Hugo?

— Da. — odgovori Henry uplašenim glasom. — Sinoć sam ga opet vidio.

— Williama Laina?

— Da.

— Otkud ste znali da sam ovdje? — upita Peter.

— Bio sam u vašem stanu, ali tamo vas nije bilo. Tad sam otišao kod gospodina Cravea, ali nije bilo ni njega. Pitao sam poslužitelja gdje stanuje Craveova tajnica i on mi je dao ovu adresu. Došao sam ovamo pitati tajnicu gdje je Crave, a našao sam vas.

Peteru se ovo objašnjenje nije svidjelo, ali prihvatio ga je.

— Gdje ste vidjeli Williama Lanea?

— U jednom prihvatilištu. Bolestan je, jadnik. Polumrtav. Tražio je da mu posudim pet šilinga kako bi otišao u Birmingham do nekih rođaka...

Hugo je bio nervozan. Nije mogao mirovati i premještao se s noge na nogu. Peter se mogao zakleti da mu i zubi cvokoću. Nije inzistirao, jer mu je bilo jasno da Hugo priča samo laži.

— U redu. Hugo. Dođite kod mene u ured, sutra u jedanaest.

— Da, gospodine Davine — požuri Henry.

Za vrijeme večere Peter nije progovorio gotovo ni riječ. Prije nego što je stigla kava, otišao je telefonirati Craveu.

— Jeste li stupiti u vezu s osobom čiju sam vam adresu dao? — upitao je.

— Da, hvala vam. Davine.— odgovori Lesly ravnodušnim glasom.
— Mislim da ćemo sklopiti posao.

U ponoć je Peter još uvijek lutao gradom. Otišao je u siromašnu lučku četvrt i prolazio ulicom Viktorija, kad je sreo policijskog agenta kojeg je poznavao i koji je obavljao ovdje službu već godinama.

— Tražite neki lokal? — pita policajac.

— Ni govora — nasmije se Peter. — Interesira me afera Farmer.

— A, Farmer je bio vlasnik jedne rupe u ovom kraju: "Ruža i kruna". Bio je gadan tip prije nego što se obogatio. Oduvijek sam sumnjao, iako to nisam uspio dokazati, da se Farmer služi lokalom kao paravanom za svoju ucjenjivačku aktivnost.

— Je li u to vrijeme već bio oženjen? — upita Peter, a policajac odmahne glavom.

— Mislim da nije. Oko njega su se uvijek vrtjele dvije ili tri djevojke, ali ne i žena.

— Čuo sam da se oženio djevojkom koja se zvala Lauston.

— Nemam pojma — reče agent. — Ovo je "Ruža i kruna" — doda, dok su prolazili kraj jednog neuglednog lokala, čija su stakla bila prljava i zamagljena. — Farmer je živio tu, gore. Uostalom, u ovoj četvrti se sve odvijalo. U onoj kući na uglu otkrivena je tvornica krivotvorina...

— William Lein? — prekine ga Peter.

— On osobno — potvrdi agent. — Sjećate li ga se? Uхватili smo ga sa svim njegovim uređajima za pravljenje novčanica i sa tisuću banknota od po pet funti, spremnih za puštanje u promet. Netko je doveo policiju na pravi trag. Swini iz Scotland Yarda uhvatio je Laina gotovo na djelu. Na procesu je Farmer bio glavni svjedok optužbe. — Jeste li poznavali Lainea?

— Ne mnogo. Nastanio se ovdje samo tri četiri tjedna prije uhićenja. Nitko od susjeda nije ga poznavao, možda zato što je izlazio samo noću i što je strojeve unio u kuću kradom, kroz sporedna vrata iz ulice Menting. Prisustvovao sam Leinovom uhićenju i jedino što je rekao bilo je "Ja sam jedini odgovoran". Na procesu se nije niti potrudio angažirati odvjetnika, pa mu je sudac imenovao službenog branitelja.

— Znete li nešto o Craveu? Policajac odmahne glavom.

— Teško je poznavati sve te ljude.

Peterova istraga potrajala je sve do tri ujutro. Kad je novinar ušao u svoju sobu, već je svitalo. On utone u tako dubok san, da ga ni zemljotres nije mogao probuditi. Mada je tisak samo djelomično objavljivao novosti o aferi pernate zmije, javno mnijenje je bilo ogorčeno i zbunjeno istovremeno.

— Ah, tu si, Devine — reče glavni urednik. — Ovaj čovjek umire od želje da ti ispriča nešto o pernatoj zmiji.

— Da, rekao mi je nešto sinoć — odgovori Peter bezvoljno. — Dakle, Hugo, jeste li sasvim sigurni da je čovjek kojega ste vidjeli u taksiju one noći kad se dogodio zločin bio baš Lain?

— Ne, gospodine Devine, nije bio on — odgovori Hugo. — Leina sam vidio sinoć i posudio mu pet šil...

—...pet šilinga da bi otišao u Birmingham. — završi Peter umjesto njega. — Nemojte me nasmijavati, Hugo. Bolje mi ispričajte sve. Jednom zauvijek — odgovori Peter suho. — Našli ste me u kući gospođice Olroid jer vam je Lain rekao da sam tamo. Sigurno vam je dobro platilo da mi dođete ispričati onu priču o odlasku u Birmingham. Zar zaista mislite da sam toliki kreten?

— Pa — pokušao se opravdati — kad čovjek malo više popije, više ne zna što je vidio, a što nije. Onu večer u taksiju nije bio Lain, dok je sinoć bio baš on. Siguran sam. Uostalom, ostavimo tog jadnika na mira. Dobio je što je zaslužio i ja nemam nikakvu namjenu da ga odajem.

— Mi nismo policajci — primijeti Peter. — Jeste li ga sinoć zaista ponovo vidjeli?

Henry učini nesiguran pokret, zatetura se na svojim kratkim nogama i prije nego što je odgovorio ode do vrata i pogleda u hodnik. Kad se vratio, počeo je objašnjavati.

— S tim tipom čovjek nikad nije na čisto. Mislim da je opasan. Ja ga, u stvari, sinoć nisam vidio, samo sam govorio s njim. Poslao mi je cedulju, zakazujući sastanak navečer, u jednoj ulici blizu Berneta. Stigao je autom i razgovarao sa mnom. Bio je to njegov glas, ali mu nisam vidio lice. Naredio mi je da dođem kod vas, gospodine Devine, i kažem vam da sam one večeri kad se dogodio zločin, pogriješio

rekavši da je Lain vozio taksi. Zatim mi je dao novac i rekao da se malo sredim, jer mu mogu opet zatrebati.

— Ovo je najveće približavanje istini koje možete od mene dobiti, gospodine Davine — odgovori Hugo ponizno, zatim se okrene i ode iz ureda.

Nešto kasnije, vratar reče novinaru da je Hugo podigao kofer koji je ostavio kod njega na čuvanje prije ulaska u redakciju i odvezao se taksijem.

U međuvremenu, Dafne se poslije noći mirnog sna vratila na posao. Svakim danom je osjećala sve veću simpatiju prema svom šefu i toj staroj kući koju su stari sluga, jedna guvernanta i još dva člana posluge održavali u besprijekornom redu. Tog dana je bila srijeda i Dafne je sva bila obuzela svojim radom na klasifikaciji. U tom trenutku, veliki salon je bio pretvoren u neku vrstu muzeja.

Dafne je bila sposobna djevojka i već je mogla raditi služeći se samo jednom knjižicom koju joj je dao Bail. Rijetko je odlazila u studio svog šefa s nekom čudnom vazom da bi zatražila objašnjenje.

— Otkriveno je 75 različitih pernatih zmija— reče Bail tog jutra promatrajući pola paketa kipića položenih na jednom stoliću.

— Mogla bi se napisati čitava knjiga sa svim legendama koje su izmislili primitivni narodi na račun pernate zmije. Znete, Dafne — nastavi on, bez ikakve veze s objašnjenjima koja joj je davao — ja mislim da taj Farmer nije bio dobar čovjek kad su ga tek tako ubili. Jutros sam čitao novine koje govore o posljednjim događajima i upitao sam se nije li Farmer ubijen iz osvete.

— Čudno je to što kažete — reče djevojka. — I Peter... hoću reći gospodin Davin misli isto.

— Dobar mladić — priznao je Bail, a onda se vratio u svoju sobu.

Dafne je odgurala veliki stol za kojim je radila bliže prozoru da bi vidjela stazu koja je dolazila do kuće. Htjela je uštedjeti gospodinu Bailu trud da ustaje i otvara vrata ukoliko se netko pojavi. Pokazalo se da je u pravu, jer upravo u tom trenutku opazila je Nelly Crid.

Dafne je otrčala do vrata još prije nego što je glumica stigla zazvoniti na vrata i povela ju je u salon.

Nelly je, kao i obično, bila jako elegantna i neobično lijepa zahvaljujući šminki. S nešto malo ženske pakosti, Dafne se upitala da li je slavna gospođica isto tako lijepa i ujutro, čim se probudi.

— Vidim da radite s tim starim stvarima — reče Nelly glasom punim prezira. — Ja bih sve to stavila u kantu za smeće. Gdje ste bili sinoć? — upitala je zatim iznenada.

Dafne je pocrvenila.

— Vidite, gospođice Crid... — počela je zbunjeno, ali je Nelly odmah prekine.

— Molim vas, ne pričajte mi priče — reče grubim glasom. — Trebala bih biti luda pa da vam povjerujem u to. Netko vas je zamijenio za mene. zar ne? Vidim po vašem licu da je tako. Zašto mi ne ispričate što vam se dogodilo.

— Žalim, ali ne mogu... Dala sam riječ.

— A policiji ste ispričali svoju pustolovnu? — upita Nelly otvoreno. — Ne, nikome je niste ispričali, uvjerena sam. Previše ste glupi, ljepotice. Sve ovo skupa ide mi strašno na živce, Dafne. Što o tome misli Peter Davin? Znam da ste vas dvoje jako intimni.

Dafne je čitavo vrijeme šutila. U jednom trenutku žena je ustala s fotelje i primakla se stolu sa kojeg je dohvatila statuu jedne pernate zmije. — Vašem šefu, gospodinu...

— Bailu — pomogla joj je Dafne.

— Da, Bailu. Gospodinu Bailu se sviđaju ove stvari? Što je to, Dafne?

— To što imate u ruci je pernata zmija, gospođice Crid — odgovorila je djevojka i Nelly je skoro ispustila predmet na pod.

— Zaista? — prošaptala je.

U tom trenutku Dafne je ugledala čovjeka koji se približavao kući i ispriča se Nelly. Nije niti stigla do vrata salona, kada je začula Bailov korak koji je išao hodnikom da otvori vrata. Dafne pritvori vrata i Gregoryjev glas dopre do nje. Odmah je zatvorila vrata i okrenula se prema svojoj gošći. Nelly je teturala; bila je blijeda kao smrt čak i pod slojem pudera koji joj je pokrивao lice. Jedva je uspjela primaknuti se fotelji sa koje je ustala, a zatim je izgubila svijest. Dafne je otrčala po Baila koji je u međuvremenu zatvarao vrata za nepoznatim.

— Dođite, gospodine Baile! — povikala je Dafne. — Gospođica Crid se onesvijestila ili joj je pozlilo, ne znam.

— Neily Crid? Glumica — upitao je arheolog, naboravši čelo.

— Pomozite mi, brzo — zamoli Dafne.

Gregory je ušao u salon, pogledao je onesviještenu ženu, a zatim ju je, bez napora, podigao na ruke.

— Odnijet ću je u moj studio, Dafne. Donesite mi čašu vode, molim vas. Zatim otiđite gore u moju kupaoonicu. U ormariću s lijekovima sigurno se nalazi jedna boca. Donesite mi je. Dafne je otrčala u kuhinju, uzela je vodu i odnesla ju je u studio gdje je arheolog u međuvremenu prenio onesviještenu ženu. Zatim je otrčala gore na kat.

— U ormariću s lijekovima nema nikakve boce.

— Oh, oprostite. Zaboravio sam da sam bocu donio ovdje, u studio. Od čega je pozlilo gospođici Crid?

— Ne znam, gospodine Baile, jer sam u tom trenutku bila zauzeta drugim stvarima. Vi ste otišli otvoriti vrata, a ja sam krenula prema hodniku. Nelly je držala u ruci statuu pernate zmije i nešto je govorila, a kad sam se okrenula vidjela sam da tetura. Da pozovem liječnika?

— Nije potrebno. I ja sam pomalo liječnik — osmjehnuo se Bail. — Zaspala je. Žene poslije nesvjestice uvijek spavaju.

— Bila je sigurno lijepa djevojka prije nego što je ovako namazala lice.

— Još uvijek joj se mnogi dive — primijetila je Dafne.

— Možda, ali ja se u žene baš ne razumijem — osmjehnuo se Bail.

— Bit će bolje da sada odemo u salon i ostavimo je da spava: — Dafne, zar mi nećete reći zašto me je ta žena došla posjetiti?

Dafne nije voljela lagati i stoga je odlučila reći poluistinu.

— Došla je jer smo sinoć trebale zajedno večerati, a ja sam otišla iz kazališta prije nje i nisam je pričekala.

— I Cridova je došla saznati razlog tolike žurbe? — upitao je Bail, a zatim je počeo šetati između stolova. — Glumica... Hm, čudno da se onesvijestila baš u trenutku kad je držala u ruci pernatu zmiju.

— Mislite da je nešto vidjela na toj figurici? — upitala je Dafne. — Nešto, što mi nismo vidjeli?

Gregory slegne ramenima.

— Žene imaju bujnu maštu kad se tiče neugodnih stvari. Jeste li to ikada zapazili?

— Ne, možda zato što sam i ja žena — osmjehnula se Dafne,

U međuvremenu je pao mrak. Djevojka je odmakla zavjese jer nije voljela raditi pri električnom osvjetljenju i ponovo je sjela za svoj stol. Bail je tada otišao u studio.

Dok je pisala bilješke, Dafne je začula glasove koji su dopirali iz studija i odmah zatim Baila kako zatvara vrata koja su povezivala studio sa salonom. Nakon četvrt sata, Bail uđe u studio sav ozaren.

— Vaša mlada prijateljica se osvijestila — reče. — Hoćete li biti ljubazni da pozovete taksi, Dafne.

Djevojka se nije pokušala poslužiti telefonom. U to vrijeme sve su taksi stanice bile prazne. Požurila je na ulicu i nakon nekoliko minuta uspjela zaustaviti taksi iz kojeg je izašao neki čovjek i uputio se prema kući na uglu. Primijetila je da čovjek blijedog lica koji je prije nekog vremena bio kod Baila stoji kraj jednog stupa električne rasvjete, blizu kuće. Vidjevši da ga Dafne promatra, on okrene glavu na drugu stranu, kao da ne želi biti prepoznat. Međutim, taj napor mu je bio uzaludan, jer ga Dafne nikad u životu nije vidjela.

Kad je Dafne stigla u kuću. Nelly je već stajala u predsoblju i navlačila rukavice. Bila je vrlo blijeda, a usne su joj drhtale. Bail ju je pridržavao za ruku.

— Hvala, Dafne — reče žena jedva čujno. — Hvala i vama, gospodine Bail.

Arheolog ju otprati do kola koja su čekala. a zatim se polako vrati do kuće, gledajući prema ulici.

— Zaboga — uzvikne on čim je stigao do stepenica — Onaj tip je još uvijek tu! — Pokazao je Dafne nepoznatog koji je još uvijek stajao naslonjen na stup. — Znete li da je vaša prijateljica, gospođica Crid čudna žena? U snu je neprestano ponavljala ime Williama Lanea. Znete li tko je to?

Dafne je odmahнула glavom, jer se više nije sjećala nepovezanih riječi koje je čula od Petera prethodne večeri.

— Po onom što ja znam, taj William Lane je neki zatvorenik — nastavi Gregory — Zatvor je sigurno užasna stvar. Kao ogromni laboratorij u kojem se dobro pretvara u zlo, u kojem dobri ljudi postaju zli, u kojoj se uzvišeni osjećaju pretvaraju u vulgarnost i grubost... Oh, oprostite mi, Dafne. Nisam vam namjeravao davati

lekciju iz morala. — On pogleda na sat. — Vrijeme je da idete kući, draga moja. Ah, da! Večeras očekujem posjetu vašeg bivšeg šefa, Leslyja Cravea. Možete li mi reći kakav je on čovjek?

— Ne poznajem ga dobro, gospodine Bail — prizna djevojka. — Bila sam kod njega dvije godine, ali mislim da bolje poznajem vas, iako sam tu svega nekoliko dana.

Bail se nasmije i oprosti od Dafne.

Dok se vraćala kući, Dafne primijeti da ju netko prati. Ubrzala je korak i zaustavila se tek na autobusnoj stanici koja je bila prepuna. Međutim, čim je stala u red, osjetila je dodir na ramenu: — Oprostite, gospođice...

Naglo se okrenula. Pred njom je stajao čovjek koji je prije bio naslonjen na stup.

— Što hoćete — upita Dafne, ohrabrena prisustvom ostalih ljudi.

— Vi ste tajnica gospodina Baila, zar ne? — reče čovjek. — Pratio sam vas kad ste izišli iz kuće da bih razgovarao sa vama. — Čovjek je dobio strahovit napad kašlja i u jednom trenutku se osloni na zid da ne bi pao. — Nemojte se bojati — reče — bolestan sam na pluća.

Dafne nije niti opazila da je autobus stigao i otišao. Izgledalo joj je nemoguće da je Bail, uvijek tako dobar i blag, učinio nešto takvo. Ovaj čovjek je zaista izazivao sažaljenje.

— Možda ste rekli gospodinu Bailu nešto što mu nije bilo po volji. Obično je vrlo dobar.

— Ne znam da li sam rekao nešto što nisam smio — odgovori čovjek. — Ako sam to i učinio, nije bilo namjerno. Budite dobri, gospođice, pa razgovarajte s njim u moje ime. Rekao sam mu gdje stanujem i ako mi želi pomoći, dovoljno je da mi telefonira i ja ću dotrčati. Zovem se Henry Merstem, a nadimak mi je Henry barmen. To mjesto mi je našao Lesly Lauston. Poznajete li Laustona, gospođice? — Dafne odmahne glavom. — Dobro je. — nastavi čovjek. — Lesly mi je našao posao u Buenos Airesu, ali ja sam se ukrcao na brod. Bio sam vrlo bolestan i mislio sam da gospodin Bail to zna.

Kad se napokon uspjela riješiti tog jadnika, Dafne sjedne na autobus i vrati se u hotel. Odavde je nazvala Petera telefonom, ali on

nije bio kod kuće. Htjela mu je ispričati o Nelly Crid i njejoj nesvjestici. Pomislila je i da mu ispriča o svom Susretu s Henryjem Barmenom, ali onda se sjetila da ju je taj jadnik molio da razgovara s Bailom, a ne s drugima. Nije joj padalo na pamet da je pojava Henryja Barmena najzanimljiviji događaj posljednjih dana. Razgovor od pet minuta s tim čovjekom pružio bi Peteru sve elemente koji su mu još nedostajali.

Izašla je iz telefonske govornice i pošla na recepciju po ključ.

Peter se za to vrijeme pokušavao izvući iz prilično neugodnog razgovora s inspektorom Clarkom.

— Da, da, Petere — govorio je Clark. — Dobro znate da ste postali najčitaniji novinar djelomično i mojom zaslugom. Zašto mi sada odbijate dati informacije koje su mi potrebne?

— Nije stvar u tome što vam ih ne želim dati, inspektore. — odgovori Peter. — Radi se o tome da sam otkrio toliko stvari da ne znam odakle da počnem. Na primjer, postoji ta kućica u šumi Epping, postoji Nellyn prsten s pečatom, pa gospodin Boun, čest posjetitelj bara prije nego što ga je smrt zauvijek riješila te rasonode, zatim Henry Barmen, tip koji je nestao iz Engleske dva tjedna prije nego što se William Lane vratio. Zatim sam William Lane, umro u Tachemu, a uskrsnuo na Grossvennor Squareu...

— O Laneu ste mi već govorili — prekine ga Clark — i ja sam provjerio. Poginuo je u automobilskoj nesreći, dva dana nakon što je pušten iz Dartmoorea.

— Ne, nije poginuo — odvrati Peter. — Te večeri ih je bilo trojica, William Lane, zatim neki čovjek po imenu Chinquedita i Henry Hugo. Chinquedita je vjerovao da bi William Lane mogao biti neka vrsta vodiča pri pronalaženju zlatne niti, i možda je bio u pravu. Ja mislim da se je Lane, nakon što je s dvojicom prijatelja izašao iz Dartmoorea, htio osloboditi tog neugodnog društva, ali to mu je pošlo za rukom tek nakon saobraćajne nesreće. William Lane je živ, inspektore i nalazi se u Londonu. Već je ubio čovjeka koji je bio glavni svjedok optužbe na suđenju protiv njega.

— Dobro, prihvaćam vašu teoriju — potvrdi Clark. — No, sad mi morate objasniti tko su taj Boun kojeg ste spomenuli i Henry Barmen.

— Pa, dobro — prizna Peter. — Svi ti ljudi predstavljaju koristan trag za otkrivanje glavne tajne.

Napustio je inspektora i otišao u redakciju. Tajnica mu je rekla da je gospođica Olroyd zvala dva puta i on odmah požuri javiti joj se. Dok je išao prema telefonu, on zazvoni i Peter, nadajući se da je to Dafne, podigne slušalicu.

— Halo!

Ali, to nije bila Dafne, nego Gregory Bail.

— Oprostite što smetam, ali maloprije sam telefonirao i inspektoru Clarku — reče arheolog. Malo sam nervozan jer sam i ja dobio jedan od onih vražjih kartona. Hoćete li doći k meni oko devet? Clark je obećao da će doći.

— Svakako — odgovori Peter i pogleda na sat. — Točno u devet, gospodine Bail.

Bio je toliko uzbuđen, da je potpuno zaboravio na Dafne.

Na stepenicama Bailove kuće Peter naleti na jednog vrlo elegantno odjevenog gospodina. Bail; koji je upravo stigao do vrata, predstavi ga Peteru:

— Moj odvjetnik, gospodin Holden — a zatim povede svoje posjetitelje prema salonu u kojem je Dafne radila cijeloga dana. — Možda bi bilo bolje da pričekamo Clarka — nastavi Gregory, ali upravo u tom trenutku začuje se zvono koje je najavilo inspektora.

Dok je Bail išao prema vratima, Peteru padne na um misao da je Bail neobično nervozan.

Kad je arheolog uveo Clarka u salon, on ga predstavi najprije odvjetniku, a zatim i Devinu, mada mu je nešto ranije mladić telefonom rekao da dobro poznaje inspektora.

— Pretpostavljam da mislite kako dižem veliku buku ni zbog čega — reče Bail, vadeći karton sa crtežom pernate zmije. — Ali, uplašio sam se jer se na poledini nalazi i neka vrsta poruke.

Clark stavi naočale i uzme karton. Peter stane iza njegovih leđa i počne čitati:

VEČERAS OKO 9.30 SATI POSJETIT ĆE VAS LESLY CRAVE. ČIJE JE PRAVO IME LAUSTON. NE ZABORAVITE DA SE, AKO GA PRIMATE, IZLAŽETE DVOSTRUKOM RIZIKU: ZA VAS ĆE TO BITI GUBITAK, A ZA NJEGA SMRT.

— Našao sam ovaj karton u poštanskom sandučiću — počne objašnjavati Bail. — To je bilo oko osam. Prvo sam ga namjeravao spaliti, a onda sam se sjetio da nitko, osim Cravea i mene nije mogao znati za sastanak zakazan poslije devet. Zato sam vas pozvao da dođete. Ja sam, naime, želio kupiti neke dionice od Cravea, a ako to učinim, želim da se to obavi pravilno, pred ozbiljnim svjedocima.

— S vremenom ste postali oprezni — nasmiješi se Holden.

— To je točno — prizna Bail. — Ranije sam brže obavljao poslove. Ako prihvaćate, gospodo, molim vas da ostanete ovdje, u salonu. Uvest ću Cravea u svoj studio gdje ćemo razgovarati, ali vrata će biti otvorena i ako primijetim da u svemu tom ima nečeg sumnjivog, pozvat ću vas. Kladam se da mislite da sam lud, ali ova pernata zmija me je potpuno onespokojila.

Nakon što su ga sva trojica uvjerala da zbog toga ne treba brinuti, Gregory ode u svoj studio da bi sredio neke papire, a Holden se obrati ostaloj dvojici:

— Nikad nisam vidio Baila ovako nervoznog. Sjećam se vremena kad ga ništa nije moglo uznemiriti i kad ga nitko nije mogao uvjeriti da zaboravi ideju koju je htio provesti u djelo. Prije nekoliko godina htio je podići nekoliko blokova s uglednim radničkim kućama... — Peter jedva zadrži uzvik. —... to nikad nitko nije saznao, ali dom mladih na East Sideu je upravo on podigao i u to uložio petnaest tisuća funti.

— Je li imao nekog prijatelja arhitektu? — upita Peter promuklim glasom.

— Da, arhitektu Wilbera, ekscentričnog kao i on — potvrdi Holden. — Prije nego što je otputovao u Južnu Ameriku potrošio je čitav imetak da bi pomogao siromašnima.

Odvjetnikove riječi su Petera neobično zanimale, ali Bail ponovo uđe u salon i odvjetnik zašuti. Tada se začuje zvono na ulaznim vratima.

Gregory brzim koracima izađe iz salona i nešto kasnije začuje se u predsoblju Craveov glas.

— Žao mi je što sam vas morao uznemiriti u ovo tako neobično vrijeme — rekao je — ali prisiljen sam odmah otputovati i možda se tako skoro neću vratiti... — Glas ušuti dok je Bail vodio gosta u

studio i gotovo odmah, još prije nego je arheolog mogao otvoriti vrata koja su povezivala studio sa salonom, začuje se prigušen uzvik i pucanj. Bail počne dozivati u pomoć i tri čovjeka požure u susjednu sobu.

Bail je stajao ispred kamina i promatrao tijelo Leslyja Cravea, sklupčano pored zida.

— Ne znam — promrmlja Bail dok su mu ruke drhtale — Crave je viknuo, a zatim pao, upravo u trenutku dok smo ulazili u studio.

— Upalite sve lampe, Petere — naredi inspektor. Kad se soba osvijetlila, on okrene Craveovo tijelo. — Ubili su ga. — Šapne i pokaže crnu rupu na Leslyjevom sakou, u visini srca.

— Mrtav? — upita Holden, a Clark potvrdi.

— Pozovite Hitnu pomoć.

Peter požuri k telefonu, a kad se vratio, zatekao je Clarka kraj prozora. Promatrao je rupu na sredini jednog okna, koje je bilo naprslo, ali se nije rasulo.

— Ovo je nesalomivo staklo, zar ne? — upita inspektor Baila.

— Da — odgovori arheolog. — Stavio sam nesalomiva stakla, jer su me neki huligani neki dan gađali kamenjem.

— Jeste li čuli eksploziju? — Bail odmahne glavom, a Clark otvori prozor i izađe u vrt, tražeći veliku džepnu bateriju. Peter pođe za njim.

Na stazi koja je vodila do zadnjeg zida kuće nije bilo nikakvih tragova. Jedino mjesto koje je moglo poslužiti kao zaklon bila je kućica. Na bočnoj stazi koja se odvajala od glavne, Peter vidje da nešto svjetluca i pozove Clarka koji utvrdi da se radi o čahuri metka automatskog pištolja.

— Sigurno je to. — promrmlja inspektor. — Ali, moramo sačekati službeni izvještaj. A sad, Petere, molim vas da nestanete, prije nego dođu oni iz istražnog.

— Ako ja odem, nikad nećete uhvatiti čovjeka koji je ubio Cravea — odgovori Peter.

— Mislite li to ozbiljno, momče? — zagrmi Clark.

— Najozbiljnije — izjavi mladić. — Ne znam da li mi možete pomoći, Clark, ali ako mi dozvolite da se vratim ovamo nakon što

procunjam po nekim zanimljivim mjestima, obećajem vam senzacionalno hapšenje.

Inspektor je oklijevao. Znao je da će se, ako dozvoli Devinu da se vrati, ostali gradski tisak postaviti protiv njega, ali Peter je bio pametan dečko i bio je siguran da njegove riječi nisu samo obično hvalisanje. On s uzdahom da svoj pristanak.

— Neka bude tako. Ali, prije nego što odete, pozovite Scotland Yard.

Kad je izašao iz Bailove kuće. Peter pozove taksi i vozaču da adresu Dafninog hotela. Djevojka je već bila u krevetu, ali kad joj je hotelski dečko donio Peterovu poruku, ona se brzo obuće i siđe u prizemlje. Peter joj je u nekoliko riječi ispričao događaje koji su se dogodili te večeri.

— Žao mi je što se moram poslužiti tobom, srce — reče on na kraju — ali važno je da se pokušaš sjetiti što se danas sve događalo u Bailovoj kući. Je li netko dolazio? Da li je neki radnik nešto popravljao ili je možda bilo nekih neobičnih posjetitelja?

— Dolazila je Nelly — reče djevojka. — Htjela sam ti to odmah javiti i zato sam te nazivala i u redakciju i kući.

— Otkud ona kod Baila? — zapanji se Peter.

— Nije došla kod Baila. — objasni Dafne — već k meni. — Zatim ispriča Peteru sve detalje Nallyne čudne nesvjesticе.

Mladić je slušao šuteći.

— Kad se onesvjestila. Nelly je imala u rukama kipić pernate zmiје? Čudno.

— Gospodin Bail je rekao to isto. — odgovori Dafne. — U tom trenutku moj šef je razgovarao u predsoblju s nekim čovjekom.

— Kakvim čovjekom? Možeš li mi ga opisati?

— Svakako. To je bilo slijedeće što sam ti htjela reći — kaže Dafne. — Sad znam i ime tog tipa. Pratio me je kad sam izišla s posla i zaustavio me je. Izgleda da već dugo poznaje gospodina Baila i da je došao k njemu da zatraži pomoć. Htio bi se vratiti u Argentinu. Zove se Marsthein, a nadimak mu je Henry Barmen.

— Što? — uzvikne Peter i skoči. — Brzo reci znaš li gdje stanuje?

— Čekaj malo, negdje sam zapisala. — Dafne otvori torbicu i izvadi adresu koju joj je dao Mersthem. — Je li to nešto važno?

— Još pitaš! — uzvikne Peter ozarena lica. — Čak kad mi više ništa ne bi imala reći, ta vijest vrijedi zlata. Čekaj, reci mi nešto. Osjetio sam u Bailovom studiju miris laka. Otkud to?

— Sigurno vrata — reče Dawne.

— Koja vrata'?

— Vrata koja su ranije stajala na zidu u dvorištu, ali sad ih više nema. Bail je uvertio u glavu da ih oslika Astečkim ornamentima, koji su po mom mišljenju prilično ružni, Zar ih nisi vidio? Popodne su bila u studiju.

— Večeras nisu. Kuda ih je Bail mogao staviti?

— Možda u malom paviljonu — reče Dafne. — Ispunjavala su kuću neugodnim mirisom.

Peter iz džepa izvadi papir i olovku. Brzo je povukao nekoliko linija a zatim je djevojci pružio skicu.

— Ovo je Bailov studio. Možeš li mi reći u kojem su se položaju vrata nalazila danas, kad je Bail slikao?

Dafne uzme olovku i povuče crtu na jednom od zidova. Peter sine od zadovoljstva i vrati papir u džep.

— Još jedna stvar, dušo. Jesi li sigurna da je Nelly Crid stigla kući živa i zdrava?

— Kako bih to mogla znati? Ako nisi siguran, nazovi kazalište!

— To upravo namjeravam. A sad, idi u krevet.

Dafne napravi grimasu a Peter ju, nakon što je nekoliko puta pogledao niz prazan hodnik, toplo poljubi u obraz.

Dvije minute kasnije, ušao je u jedan bar i telefonom nazvao kazalište "Orfej".

— Ne, gospodine Devine — odgovori direktor scene na njegovo pitanje. — Gospođica Crid večeras nije imala predstavu. Nazvala je i rekla da se ne osjeća dobro i da odmah putuje na odmor.

Peteru se ovo objašnjenje učinilo sasvim prihvatljivim, ali da bi bio siguran, on uzme i drugi žeton i okrene broj Nellyne kuće. Javila se sobarica.

— Ništa više ne razumijem, gospodine Devine — reče žena. — Maloprije su zvali iz kazališta da pitaju kako je gospođica, ali koliko ja znam, ona je izvrsno, mada je bila pomalo zabrinuta zbog

današnje nesvjestice. Izašla je kao i obično i krenula u kazalište. To je sve što znam.

Peter spusti slušalicu i ugrize se za usnicu.

Pernata zmija je te večeri imala puno posla.

Kad je Peter ponovo stigao u Bailovu kuću, tu je zatekao veliku gužvu. Uzbuđen i umoran, arheolog se već bio povukao u svoju sobu. U kući, osvjetljenom sa nekoliko jakih reflektora, radilo je desetak agenata koji ga, nimalo oduševljeni Peterovom novinarskom iskaznicom, nisu htjeli pustiti. Peter je nekako ipak uspio poslati Clarku jednu ceduljicu i to je pomoglo. Pored zida od cigala koji je ograđivao kuću zatekao je inspektora Swinija.

— Ubojica je ovuda ušao — reče Swini. — Vidite li ove vreće? — Pokazao je na tri komada jute razapeta po malom zidu.

— Kakav divan potez! — uzviknuo je Peter ironično, a Swini ga je pogledao tupo.

— Nema tu ničeg divnog — progundao je. — Ove vreće su donesene ovdje da bi se bez opasnosti prešlo preko stakla. Mislim da su bila dvojica. Odmah ću vam reći zašto. Zid je prilično visok i nema oslonca. Da bi se prilikom dolaženja preskočio, potrebna je pomoć suučesnika, ali nije neophodna. Međutim, što se tiče povratka, ta pomoć je apsolutno neminovna. Izgleda da je suučesnik držao konop, duž kojeg se ubojica popeo.

— Prihvaćate li ovu teoriju, Clark? — upita Peter.

— Trenutno da — izjavi inspektor. — Možda ću je sutra morati mijenjati, ali trenutno ona zvuči sasvim logično. Sigurno je da je ubojica pucao iz vrta. Rolete na francuskom prozoru studija nisu bile spuštene, a na prozorima nema zavjesa. Stoga nije bilo teško nanišaniti i pucati, Dave je ušao prvi...

— Hodnik nije bio osvjetljen — primijeti novinar.

— Kakve to ima veze? — progundā Swini. — Htio sam vam samo skrenuti pažnju na to da je hodnik bio u mraku dok je studio bio osvjetljen. Clark, kad ste mi rekli da upalim sva svjetla, preostalo mi je da upalim samo dvije lampe na zidu, jer je veliki luster već bio upaljen.

— Ne razumijem na što ciljate, Davine — reče Swini. — Ako kažete da je studio bio osvjetljen, to znači da je ubojica mogao dobro vidjeti

na koga nišani.

Peter slegnu ramenima, a onda sasvim iznenada, zatraži ključ od malog paviljona.

— Već smo ga otvarali, ali nismo našli ništa — odgovori Swini.

— Samo alat za održavanje vrta i jedna vrata koja mirišu na svježi lak.

— Baš njih želim vidjeti — izjavi Peter. Vrata paviljona nisu bila zatvorena lancem i Peter se sagnuo da bi se provukao ispod njih. Odmah je opazio vrata obojena živim bojama, oslonjena na zid u dnu prostorije. U sredini se nalazila neka vrsta grotesknog lica, odakle su se širili nepravilni crteži sastavljeni od životinjskih figura, ptica, cvijeća i insekata. Lak je bio svježi ili gotovo suh.

Poslije desetak minuta Swini se pridružio Peteru. Zastao je na pragu i zbunjeno je gledao tog pomalo luckastog novinara koji je laganim pokretima milovao obojena vrata i nožićem polako skidao malo boje.

— Što to, do vraga, radite? — planuo je inspektor i Davin je naglo poskočio.

— Oh, ništa — odgovorio je stavljajući nožić nazad u džep. — Ovi primitivni crteži me neobično interesiraju.

— Nije vam dovoljan zločin? — uzviknuo je Swini. — Želite da uđemo i u povijest umjetnosti?

Peter slegne ramenima, a onda je krenuo za Swinijein, zaključao vrata i pružio mu ključ.

Vrativši se u redakciju, Peter je tu ostao cijelu noć sve dok prvi primjerci nisu počeli izlaziti iz stroja. "Glavni" članak koji je napisao morao je izazvati zavist najsposobnijeg londonskog reportera.

— Jedino za čim žalim — priznao je mladić glavnom uredniku koji ga je obasipao pohvalama — je moja nesposobnost da istovremeno budem na dva ili tri mjesta. Ovo je već treći put u mojoj karijeri da mi se javlja želja da budem rođen u dva primjerka.

Kad je izašao iz redakcije, vani je već svitalo. Zaustavio je taksi i dao je vozaču adresu barmena Henryja.

— Htio bih razgovarati sa Henryjem Marsthemom — reče Peter pošto se ispričao.

— Otišao je — progundala je žena. — Oko devet je dolazio neki čovjek s pismom i Henry je odmah spremio kofer i otputovao.

— Je li platio račun? — upita Peter. Debela gazdarica se osmjehnula. Očigledno je smatrala ovo pitanje nepristojnim.

— Da, čak mi je dao i nešto više. Dao mi je pet funti. Nadajmo se da je taj novac pošteno zaradio. Vi ste iz policije?

— Zar sličim na policajca? — upitao je Peter. — Ipak, kad biste bili tako ljubazni da mi pokažete pet funti koje vam je dao, ja bih rado zabilježio broj serije...

Žena nije htjela više slušati. Zalupila je vrata i Peter je uzdahnuo.— Već je htio otići, a ona se ponovo pojavila na bočnom prozoru s komadićem novina u ruci.

— Ovdje sam zapisala broj serije, ako vas interesira — reče. — Mislite da sam toliko glupa da ću vam dati u ruku pet funti? Zatvorila je prozor, pošto je gundajući bacila komad novina na ulicu.

Peter je prasnuo u smijeh. Nitko do tog jutra, nije pomislio za njega da je lopov. Na novinama su bili našvrljani brojevi serije. Peter je ponovo zazvonio i žena se pojavila na prozoru.

— Što još hoćete? — upitala je osorno.

— Volio bih znati da li je Mersthem nešto ostavio kod vas. Pisma, dokumente ili nešto drugo.

— Samo pismo koje je večeras primio — odgovori žena. — Hoćete li ga'?

— Učinili biste mi uslugu koja vrijedi pet funti, gospođo — reče Peter vadeći novčanicu. Žena se ispriča kroz prozor i dohvati taj neočekivani plijen. Zatim zatvori prozor koji se ponovo otvori. Pružila je Peteru jedno izgužvano pismo.

Recite mi, mladiću, zar vi mislite da je taj novac ukraden?

— Ni u snu! — uzviknu Peter. — Možete biti sigurni da je taj novac stigao Henryju na najpošteniji način.

U taksiju koji ga je ponovo vozio prema Bailovoj kući Peter je počeo pregledavati pismo. Na njemu je mašinom bilo ispisano ime i adresa Henryja Mersthema. "U njemu je sigurno bila poveća svota" — pomisli Peter. Pismo je bilo poslano preko jedne agencije, ali da bi to provjerio morao je pričekati vrijeme otvaranja.

Sada je imao u ruci sve elemente, osim dva. Riječ "Gucumatz" i ključ.

Taksi se zaustavio ispred Bailove vile.

— Inspektor Clark i inspektor Swini su otišli kući, Davine. Naredili su vam da ništa ne dirate.

— Kakvi su mi to prijatelji! — ljutio se mladić. — Je li gospodin Bail već ustao?

— Da. Želite li ga vidjeti?

— Ako me primi.

Bail ga je primio. Izgledao je potišteno poslije besane noći i prve riječi koje je izgovorio potvrdile su Peterov utisak.

— Veselim se što ste došli, Davine. Sjedio sam ovdje sasvim sam i pred očima mi se stalno javlja slika Cravea koji pada uz zid. U nekim trenucima sam čak sumnjao da je metak bio namijenjen meni.

— Ne razumijem otkud vam takva ideja — začudi se Peter. — Vjerujem da poslije svega što se dogodilo žalite što ste napustili Ameriku.

— Ne znam ni sam, Davine — reče Bail tiho. — Možda bi bilo bolje da sam ostao tamo, ali nova iskustva daju vrijednost životu. Oh, neću vam sada filozofirati.

Peter je popio kavu s velikim zadovoljstvom. Osjećao se svježije i spreman uputiti arheologu pitanja zbog čaga je i došao.

— Recite mi, gospodine Baile, poznajete li čovjeka po imenu Henry Mersthem, zvani Barmen?

— Poznajem, Davine. Čudno da me to pitate. Dolazio je kod mene sinoć i ja sam bio toliko grub da me je kasnije grizla savjest. Poslao sam mu trideset funti, ali to nije ublažilo moju grižnju savijesti. Bio sam grub prema njemu, razumijete li, a to je nešto što mi se nikad prije nije dogodilo.

— Da li ga dobro poznajete?

— Pa, ne baš naročito dobro. To je neka vrsta vjetropira, naviknutog da se vucara od bara do bara. Međutim, on je nesretnik koji ima bolesna pluća, a od mene je želio samo novac, ili bar dio svote, da se vrati u Argentinu. Nikada nije bio baš zabavan i zato sam prema njemu postupio loše. I filantropi imaju neke svoje interese, Davine. Na primjer, puno je ljepše pokloniti automobil lijepoj djevojci nego ružnoj konobarici. Vidite, ja već nekoliko godina ne

radim dobra djela i potpuno sam odbacio svoje socijalne teorije. Zato mi se sinoć, kad sam ponovo vidio Henryja, učinilo da preda mnogom oživljavaju strahote mojih ludih godina.

— Zna li gdje bih mogao naći tog čovjeka? — upitao je Peter.

— Imam njegovu adresu — reče Bail i počeo je prekapali po pisaćem stolu. — Evo je!

Peter nije pogledao adresu čak niti jednim pogledom.

— Već sam odlazio na tu adresu, ali gazdarica mi je rekla da je Henry otputovao.

Izgledalo je da se Bailu ta vijest svidjela.

— Dobro je učinio — reče on i osmjehne se.

— Ako me sjećanje ne vara, Poplar nije najidealnije mjesto za stanovanje.

— Točno — potvrdi Peter. — A sad bih vam htio nešto priznati, Baile. Uopće ne osjećam žaljenje zbog načina na koji su umrli Farmer i Crave.

— Ali, Davine! — pobuni se on. — Vjerovao sam da ste vi na strani zakona i reda.

— Prošle noći sam i ja tako mislio — reče Peter. — ali, noćas sam vidio ona obojana vrata u paviljonu.

— Kakve veze imaju moja vrata? — reče Bail i prasnu u smijeh. — Ah, sad mi je jasno! Dafne vam je pričala o mojoj slikarskoj maniji. Kad smo već kod toga, jeste li zaista zaljubljeni u Dafne?

— Izgledate mi kao uzvišeni otac — odgovori Peter veoma raspoloženo. — Odgovorit ću vam, Baile. Da, ludo sam zaljubljen u Dafne i moje namjere prema njoj su sasvim ozbiljne.

— To me veseli — uzdahnu Bail i ustane. — Ne izgledate najbolje, Davine! Savjetujem vam da odete kući i da se dobro ispavate, mladiću. — Bailov glas je bio pun simpatije.

Peter je shvatio pravo značenje ovih riječi i oprostio se. Međutim, nije otišao spavati.

Otišao je kod Dafne i s njom je doručkovao. Djevojka je bila pomalo uznemirena jer je od Baila dobila poruku u kojoj joj je arheolog poručio da neko vrijeme ne dolazi na posao. On će je obavijestiti "kad miris tragedije nestane iz kuće".

— Izgledaš užasno — reče djevojka Peteru. — Kladam se da nisi ni oka sklopio.

— Od spavanja postajem melankoličan — odgovori mladić.
— Jesi li bar uspio otkriti ono što si tražio?
— Uglavnom, da. Nedostaje mi još nekoliko stvari.
— Čini mi se da je meni u međuvremenu pošlo za rukom da otkrijem značenje ključa i one čudne riječi koju si mi rekao. "Gucumatz", mislim — reče Dafne, a Peter skoči.
— Ako si zaista otkrila to što kažeš, onda sam ja na konju, mala moja! — uzviknu on pobjednički. Ali Dafne odmahnu glavom.
— Neću ti reći ništa sve dok ne završiš doručak.
— Učini tako ako želiš... — reče Peter, ali Dafne je bila neumoljiva.
— Što si ti otkrio? — Dafne je promijenila temu.
Peter joj je ispričao svoj razgovor s Bailom i na kraju je rekao:
— Zamisli, pitao me je kakve su moje namjere prema tebi. To je jako lijepo od njega. A sad, kad sam već popio i drugu šalicu kave, hoćeš li mi reći nešto o svom velikom otkriću, ili želiš da i dalje budem na usijanoj žeravici?
Dafne se osmjehnula i onda reče:
— Gucumatz je riječ koja služi za otvaranje sefa. Ključ služi za kompletiranje djela.
— Kakav sam ja kreten! — uzviknu Peter. — Kako se toga nisam odmah sjetio? Otkud ti ta fantastična ideja?
— Do nje sam došla sinoć, pukim slučajem. Čekala sam portira da mi da ključ moje sobe kad sam čula njegov razgovor s jednom gošćom. Ona je htjela položiti svoj nakit u hotelski sef, a portir joj je savjetovao da, u slučaju da duže ostaje u Londonu uzme sef u banci. Zatim joj je rekao da banka daje svakom klijentu ključ i neku konvencionalnu riječ, kojom klijent može dokazati čuvaru sefova da je baš on vlasnik. Kad klijent hoće nešto uzeti iz svog sefa, on treba samo otići u banku, reći službeniku lozinku i ovaj mu odmah izvlači odgovarajući sef. Klijent ga otvara svojim ključem i sve je gotovo. Ako osoba koja dođe u banku nije vlasnik sefa, ona mora pokazati punomoć potpisanu od strane klijenta koji je ovlašćuje da otvori sef, a službenik mora poznavati lozinku i imati ključ.
— Ti si divna djevojka! — reče Peter. Vjeruj da sam već pomišljao da te zaprosim, ali poslije ovog dokaza inteligencije, moraš mi obećati da ćeš se u što skorijem vremenu udati za mene. Nikada nisam imao nešto toliko vrijedno da bih to položio u sef u banci. Zato

mi ta procedura nije bila poznata. Kao što vidiš, čovjek nikad ne može dovoljno naučiti. — Peter zatim ustane. — Znaš li gdje sad idem?

— Kad bi imao imalo razuma... — počela je Dafne, ali on ju je odmah prekinuo.

— Vrlo dobro znaš koliko sam razuman. Zato idem ravno u krevet, spavati i spavati sve do... — pogledao je na sat i završio: — sve do pet poslije podne.

Peter je održao riječ. Prije nego što je legao u krevet isključio je telefon. Kad je sobarica došla probuditi ga i donijeti mu čaj.

— Inspektor Clark je — reče žena.

— Hvala na obavijesti — odgovori mladić. — Odmah ću ga nazvati.

Clark je bio jako nervozan.

— Ako odmah ne dođete — viknuo je inspektor — izgubit ćete najzanimljivije novosti o ovom prokletom slučaju. Ponekad zaista ne shvaćam zašto se toliko brinem zbog mangupa kao što ste vi.

— Zato što bez mene ne biste mogli riješiti probleme — odgovori Peter i spusti slušalicu.

Istuširao se bez žurbe, obrijao i obukao, a onda je izašao iz kuće potpuno odmoran.

Kad je stigao u Scotland Yard, odmah su ga pustili u Clarkov ured. — Zatvorite vrata! — zavikao je inspektor.

— Tražim vas cijelo poslijepodne. Vi ne zaslužujete prijatelja kao što sam ja!

— Spavao sam kao top — priznao je Peter.

— Što se to tako zanimljivo dogodilo?

— Bar nekoliko stvari — progundao je Clark. — Prva i najsenzacionalnija je ta da je metak izvađen iz Craveovog tijela bio...

— Zlatan — završi Peter mirno.

Clark poskoči sa stolice. — Tko vam je to rekao? Swini?

— Ni govora! — pohvali se novinar. Znam to još od jučer navečer, a znam i to da se zlatni metak uopće ne slaže sa čahurom.

— Ne izigravajte pametnjakovića! — povikao je Clark. — Sreli ste Swinija i taj kreten mi je upropastio iznenađenje koje sam imao za vas.

— Inspektore, vi dobro znate da ja nikad ne bih sebi dozvolio da vas uznemirim — odgovori Peter mirnim glasom. —Ponavljam vam da Swinija uopće nisam vidio. Koja je druga senzacionalna vijest, Clark? O čemu se radi? Nadam se da će bar ona biti za mene iznenađenje, inače ćete biti jako tužni.

— Nelly Crid je nestala, Petere — uzdahnio je debeli inspektor. — Ne znam što da mislim, možda je to samo reklamni trik.

Mladić prasnu u smijeh, a Clark ga je pogledao sumnjičavo.

— Smirite se, inspektore, popio sam samo čaj — objasni Peter, kad je uspio pribрати se.

— Danas zaista nemate sreće. Saznao sam još jučer navečer da je Nelly nestala. Najljepše je to što znam i gdje se nalazi. Uvjeravam vas da reklama s tim nema nikakve veze, nadam se da ću vam dovesti Nelly još prije noći.

Inspektor pogleda novinara s nevjericom.

— Dakle, Petere, kažite mi sve što znate!

— Ne vjerujem da vam mogu reći išta bez dozvole Gregory Baila — odgovori Davin.

— Ali Baila nema — izjavi Clark. — Otputovao je u svoj ljetnikovac, u Devonshair.

— Zaista? — začudi se mladić. — Je li otputovao sam ili je poveo i poslugu?

Clark slegnu ramenima. — Ne shvaćam kakve to ima veze, ali zaista je otputovao sa jednim slugom.

— Nije pogriješio — potvrdi Peter. — Taj sluga je najvjerniji od svih koji se danas mogu naći u Engleskoj. Jeste li zapazili da je puno stariji od gospodara? Saznao sam da radi kod porodice Bail još od vremena kad je Gregory bio dječčić od nekoliko godina. Gdje ste ono rekli da su otišli?

— Bail ima kuću u Devonshairu — ponovi Clark na granici strpljenja.

— Da li biste bili tako ljubazni da pođete sa mnom u Bailovu kuću, inspektore? Htio bih vam pokazati nešto zaista zanimljivo.

— Pouzdajem se u vas, Petere — reče Clark i pozvoni. Naredio je da pozovu Swinija, a kad se ovaj pojavio na vratima, upitao ga je:

— Davin i ja idemo do Bailove kuće, Swini. Hoćete li s nama? Znam da ste željni znanja, a naš mladi prijatelj izgleda spreman da

nam da dobra lekciju iz tehnike istraživanja.

— Ali inspektore! — pobuni se Peter reda radi. — Nikada sebi ne bih dozvolio...

— Umuknite, lažljivče! — uzviknu Swini i sva trojica prasnuli su u smijeh.

Dok su malim Peterovim autom vozili kroz gustu maglu, Swini prvi prekine tišinu.

— Ima nešto što nikada ne mogu shvatiti. Kako to da nitko od vas, iako ste bili prisutni, nije čuo pucanj? Čak i da je ubojica upotrijebio prigušivač, barem je Bail morao čuti hitac. Zar i vi ne mislite tako, Clark?

— Lesly Crave nije ubijen automatskim pištoljem — umiješao se Peter mirno.

— Zar me sada hoćete i o tome učiti? — pobuni se Swini ljutito.

— Zašto mi ne dozvolite da završim? — upita mladić. — Crave je ubijen Delorenom.

— Što je to, do vraga, Deloren? — upita Clark, iznenađen.

— Ne bih vam znao objasniti zašto se zove Deloren — reče Davin. — Mogu vam reći da je to zračni pištolj njemačke proizvodnje. Upotrebljavale su ga neke njemačke divizije za vrijeme noćnih napada, baš zato što ne stvara nikakav šum. Kasnije je odbačen, jer je bio efikasan samo u određenom krugu koji su njemačke vlasti proglasile suviše suženim. I bile su u pravu. Međutim, na nekoliko metara udaljenosti njegova efikasnost je neosporna.

Mladić je prestao govoriti jer su u međuvremenu stigli do arheologove vile.

— Ali, Crave je ubijen hicem koji je došao izvana. "Zar se ne sjećate razbijenog stakla?"

— Čudim vam se — uzvikne Peter izazivački. — Zlatan metak, dragi Swini, je vrlo osjetljiv i zalijepio bi se o nesalomivo staklo. On ga ne bi mogao ni probiti. Međutim, rupu u staklu napravio je snažan čelični metak. Hajde da pogledamo vrata.

— Onu naslikanu dasku koja se nalazi u paviljonu? — upita Swini. — Što mislite tamo pronaći?

— Metak koji je probio staklo prozora — odgovori Devin. — Otpor stakla je spustio putanju i zato sinoć nisam uspio pronaći metak.

Mladić povede dvojicu inspektora u paviljon, dok je Swini osvjetljavao put snažnom svjetiljkom. Onda počne pretraživati vrata.

— Evo ga! — uzvikne napokon. — Tu je. — Vrhom nožića dotakao je neki metalni predmet.

— To je čavao — reče Clark.

Ne odgovarajući, Peter je nožićem pokušavao izbušiti rupu. Napokon je uspio izvaditi sjajnu čeličnu kuglicu.

Swini ju je neko vrijeme okretao među prstima, a zatim ju je dodao Clarku.

— Slaže se s čahurom pronađenom u vrtu — reče. — A sad, Peter, morate nam još samo reći tko je Craveov ubojica i gdje je čahura zlatnog metka. I zašto baš zlatan metak'?

— To je bar jednostavno, inspektore — odvrati Devin. — Crave je više od svega na svijetu volio zlato, u stvari novac. Zlatni metak je simbol.

— Bojim se da je ubojica neurastenik — reče Swini.

— Nije, prijatelju — odgovori Peter. — U stvari, to je jedini inteligentni, gotovo genijalni ubojica na kojeg sam naišao tokom svoje dvanaestgodišnje karijere.

— Znate li tko je? — začudi se Clark.

— Naravno da znam — potvrdi Peter. — Tko je jedina osoba koja je mogla ispaliti hitac? Jedina osoba koja je bila tako blizu Cravea da ga je mogla ubiti takvim pištoljem?

— Ali, vi ste ljudi! — uzvikne Swini. — Jeste li svjesni da okrivljujete Baila? — Na putu ste napraviti skandal koji bi vam mogao uništiti karijeru! Budite oprezni.

— Što mislite, tko bi mi mogao uništiti karijeru? — odgovori Peter. — Bail? Ah da, vi još uvijek vjerujete da je oputovao u Devonshire? Zaboravite to. U ovom trenutku Bail leti prema dalekim zemljama i siguran sam da je već izvan Engleske. Kažete da je oputovao u podne? Dobro. Znači da je sigurno izvan granica. U neku ruku, drago mi je što je oputovao. Razgovor s njim bio je vrlo zanimljiv.

Uobičajenom vještinom, Peter se uspio osloboditi inspektora prije nego što su ga uspjeli odvući u Scotland Yard, kako bi im objasnio i ostale detalje ovog neobičnog slučaja.

Svojim malim automobilom uputio se prema šumi Epping. Nije morao zapitkivati prolaznike, jer mu je Dalhe dobro objasnila put. Kad je opazio radio antenu, on uzvikne od zadovoljstva. Očito, Dafnini otmičari su bili toliko uvjereni da su oteli Nelly da se nisu pobrinuli ukloniti ni taj očiti orijentir.

Kuća je bila u potpunom mraku. Kroz spuštene rolete nije dopirala nikakva svjetlost. Peter ugasi motor i oprezno pođe stazom. Na vratima nije bilo zvona. Vrata su bila otvorena i Peter, plašeći se klopke, stane u stranu i rukom ih pažljivo gurne. Ništa se nije dogodilo.

Pričekao je nekoliko sekundi, ali obzirom da do njega nije dopro niti najmanji šum, on skupi hrabrost i izvadi iz džepa električnu svjetiljku i svoj vjerni "brauning".

S pištoljem u desnoj i svjetiljkom i lijevoj ruci ušao je u hodnik i ponovo zastao. Svuda oko njega vladala je potpuna tišina. On skrene lijevo i zastane pred vratima koja mu je Dafne opisala, vratima sobe u kojoj je djevojka bila zatvorena. Na vratima se nalazio mali špijun, a unutra je vladao mrak kao i u ostalom dijelu kuće. Svjetlost baterije obasja klin na kojem je visio ključ. Na zidu, s lijeve strane vrata nalazio se prekidač, a kraj njega cedulja na kojoj je pisalo:

"Nelly Crid, osuđena na pet godina zatvora, pod olakšavajućim okolnostima, nastalim uslijed vrlo važnih motiva."

Kad je Peter okrenuo prekidač, sobu ispuni svjetlost i on začuje neke neartikulirane zvukove. Otvorio je vrata ključem koji je visio na klinu.

Nelly Crid je ležala na kauču. Bila je odjevena u grubu košulju od sivog platna. kosa joj je bila u neredu, a lice uplakano. S neljudskim krikom ona se baci novinaru u naručje i izgubi svijest.

Peter ju je jedva uspio povratiti i smiriti. U svom prevelikom uzbuđenju Nelly mu ispriča tako pikantne pojedinosti da se Peter nije nimalo ustručavao da ih objavi sutradan u svom članku. Informacije koje mu je dala Nelly ispunile su sve praznine koje nisu dozvoljavale da se slučaj "pernate zmije" smatra okončanim.

***

IZ ČLANKA PETERA DAVINA OBJAVLJENOG U LISTU "POST COURIER".

"U pronalazaženju Nelly Crid, opisanom na slijedećoj strani našeg lista, krije se rješenje nevjerovatne drame za koju se posljednjih dana zanimala cijela Engleska. Naš je zadatak da kronološkim redom iznesemo čudne i tragične motive koji su doveli do otmice jedne od najpoznatijih vedeta engleskog revijskog kazališta i bijega Gregory Baila, filantropa, znanstvenika, sociologa, istraživača. Bijega na koji se odlučio da bi izbjegao pravdi.

Prije nekoliko godina, Gregory Bail je u Londonu bio poznat kao strastveni poklonik socijalnih reformi. Jedino što je želio bilo je potrošiti bogatstvo koje su mu ostavili roditelji na maksimalno uklanjanje patnji i bijede u najnižim slojevima stanovništva. Osim toga, on je bio vrlo poznat predavač i pisac, kako socioloških problema, tako i arheologije.

Gregory Bail bio je idealista, čovjek koji je vjerovao da će, zahvaljujući svom novcu, uspjeti sanirati sve nepravde društva. Htio je pretvoriti kolibe u vile, zločince u poštene ljude. Bail je bio sretan samo kad je, pod drugim imenom, mogao živjeti u najsiromašnijim četvrtima grada pomažući, a da pri tom nikad nije odao svoju osobu, svoje siromašne bližnje i pokušavajući na svoj način riješiti užasni problem bijede, i nezaposlenosti.

Izgleda nevjerovatno, ali Bail je zaista potrošio nevjerovatne svote, ne otkrivajući onima kojima je činio dobra djela, svoj identitet. Zajedno s arhitektom Wilberom, sada pokojnim, filantrop je podizao kuće, dječje vrtiće, dvorane za rekreaciju i planirao podizanje čitavog bloka uzornih radničkih kuća kad ga je zadesila strašna sudbina.

Uvijek u potrazi za senzacijama, tisak je dugo vodio istragu želeći identificirati tog nepoznatog dobročinitelja, ali njihovo traganje nije uspjelo, jer je Gregory Bail, poučen ranijim iskustvom, kad je izgradnja jednog sirotišta zahvaljujući bankovnom čeku bila pripisana njemu, počeo dijeliti milostinju u gotovom novcu i podiže velike svote iz banke, kako bi ih položio u jedan sef.

Kao što je poznato, novac se može položiti u sef banke ako se pokaže ključ i izgovori jedna konvencionalna riječ izabrana u trenutku iznajmljivanja sefa.

Bail je izabrao riječ "Gucumatz", koja prema staroj Astečkoj religiji znači "pernata zmija". Pernata zmija je za stare stanovnike Perua bila simbol života. Za znanstvenika arheologije Maya, Gucumatz je bio simbol svjetlosti, čistoće, dobrote.

Bail je iznajmio sef u institutu za polaganje vrijednosti u Fetter Lainu. Uzeo je pseudonim William Lain i tu položio poveću svotu američkih novčanica. Točnije, bilo je tu dva milijuna dolara, dobivenih prodajom jednog naftonosnog polja u SAD, polja koje mu je ostavio u nasljedstvo otac njegove majke, jedan vrlo bogati Amerikanac.

Arheolog je želio da ova svota bude upotrijebljena za izgradnju radničkih kuća koje bi imale sve ove prednosti koje su oduvijek inspirirale karijeru dobrotvora: svjetlost, zrak, čistoću, dekor, čak i za one najugroženije klase. Htio je podići ove kuće krijući vlastitu osobu pod imenom jednog od onih mitskih američkih milionera.

Njegov prijatelj Wilber, arhitekta i sanjar kao i on, trebao mu je pomoći u ostvarenju ovog pothvata. Na žalost, dok su njih dvojica maštali o svojoj velikoj utopiji, sudbina je bacila Baila u zatvor, uptavo zbog pseudonima koji je odabrao.

Dok je živio pod svojim drugim identitetom, Gregory Bail je upoznao izvjesnog Leslyja Loustona i njegovu sestru Nelly, koja se udala za Joea Farmstera dok je bila još gotovo djevojčica. Farmer, ili Farmer, kako se prozvao nakon što je odležao kaznu zbog utaje, držao je neku vrstu mornarske gostionice u vrijeme kad se u četvrti pojavio Bail pod imenom William Lain. Nelly nije živjela s mužem, ne toliko zbog starih razmirica, koliko zbog savjeta brata, Leslyja Loustona, kojeg ćemo od sada zvati Lesly Crave. U stvari, Nellin brat je pod tim imenom stekao glas sposobnog, mada beskrupuloznog financijera, doduše tek poslije Bailove osude. Crave je želio da se njegova sestra i Farmer pretvaraju da se ne poznaju, jer je za vrijeme Joeovog zatočeništva u njemu sazrela odluka da otvori malu tvornicu lažnoga novca.

Craveu je Joeova pomoć bila potrebna, jer je ovaj stanovao u istoj ulici u kojoj je on želio otvoriti tvornicu, a šogorova pomoć mogla mu je biti dragocjenija, ako nitko ne bi naslutio stupanj srodstva među njima.

Crave je uložio cijeli svoj kapital za kupovanje strojeva i osim toga, mada se ne zna kako, uspio surađivati sa Paulom Ricks, kćeri

poznatog krivotvoritelja koji je izvršio samoubojstvo prije dvanaest godina. Paula se vratila u Englesku iz jednog malog francuskog gradića, gdje se sklonila nakon očeve smrti i nešto kasnije i udala. Na žalost, Paulin muž, jedan časní francuski odvjetnik, umro je nakon nekoliko godina braka, ne ostavivši svojoj udovici ni novčića. Možda se Crave poslužio baš ovim momentom da bi uvjerio Paulu na povratak. Ona je bila izvanredna crtačica i u prošlosti se već bavila izradom klišeá za tiskanje novčanica, dok je kao djevojčica radila s očevom bandom.

Prljave operacije tek su počele, kad su Nelly i Crave upoznali Gregory Baila pod imenom William Lain.

Lesli se predstavljao kao trgovac koji živi pošteno i skromno. Bilo je jasno da je Crave ostavio na Baila dobar utisak. Dobar utisak koji se pretvorio u oduševljenje kad je Crave, saznavši što Lain najviše voli, požurio da mu ispriča niz događaja, iskušenja, sitnih krivica u koje je navodno zapao, usprkos svome poštenju.

Interes se pretvorio u prijateljstvo i Bail je uskoro stekao naviku da provodi večeri u Leslyjevoj kući. Našao je u Craveu ugodnog prijatelja, a u njenoj sestri i nešto više. Kad se čovjek u poodmaklim godinama zaljubi, stvar postane ozbiljna. Tom idealisti, Nelly Crid je izgledala kao inkarnacija čistoće i dobrote. Ona, koja je već tada bila glumica velikog formata, uspjela je odglumiti najprikladniju ulogu za osvajanje postarijeg arheologa.

Lesly i Nelli nisu sebi znali objasniti žar kojim je Lane posjećivao siromašne gradske četvrti, a Bail nije bio čovjek koji bi nekome povjeravao svoje privatne stvari.

Strahovito uzbuđena i uplašena, Nelly nam je prošle noći ispričala kako su ona i brat vjerovali kako Lain ima nešto novaca, ali da njihov cilj u to vrijeme nije bio novac: željeli su se poslužiti Williamom kao paravanom za raspačavanje lažnih novčanica. Nisu pomišljali da se pred njima nalazi milioner, filantrop, obigravali su oko njega samo da bi ga u određenom trenutku žrtvovali, ako u realizaciji dođe do nekog zastoja.

Nelly i Lesly u to vrijeme nisu bili u najboljim odnosima s Farmerom zbog utaje ukradenih predmeta, a Joe se služio svojom gostionicom za prljave operacije, koje se nisu svodile samo na utaju nakita, već i na krijumčarenje droga. Kroz taj prljavi i zadimljeni lokal mjesečno je

prolazila velika količina opijuma, kokaina, heroina, a Joeu je pomagao njegov barmen, izvjesni Henry Mersthein, poznat pod imenom Henry Barmen i jedan mornar pijanica po imenu Boun. Mersthem je još ranije upoznao Baila kao filantropa i koristio je njegovu novčanu pomoć u najburnijem periodu svog života. Arheolog nije posjećivao takve lokale i zato ga Henri sigurno ne bi više vidio da nisu nastupile nove okolnosti.

U međuvremenu je plan za štampanje lažnih novčanica bio potpuno sproveden. Paula Ricks, koja se vratila u Englesku izrađivala je pločice neobično vješto i prvi svežanj banknota već je bio spreman za puštanje u promet. Leinove posjete Leslyju i Nelly postale su sve češće, i jedne večeri, dok je bio sam sa mladom ženom, zaljubljeni milijunaš izjavio joj je ljubav i ponudio brak. Nelly nije bila jako iznenađena ovim prijedlogom, mada brak sa njenim tadašnjim planovima nije imao nikakve veze. Nju je sve to zabavljalo jer je mislila da savršeno igra svoju ulogu kad je došla tako daleko s tim prekaljenim neženjom.

Nelly je, naravno, nastavila igrati ulogu dobre djevojke i odgovorila zaljubljenom Lainu da se prije donošenja odluke mora posavjetovati s bratom, mada se nije sramila priznati da ni ona nije bila ravnodušna prema dragom Williamu.

Brak je, jasno, bio nemoguć, jer je Nelly još uvijek bila Farmerova žena. Crave je, međutim, naslutio da bi taj brak bio koristan za njegove planove. Preporučio je Nelly da drži na uzici ekscentričnoga Laina i da ga ne obeshrabruje. Nelly je poslušala upute i zaručila se s Bailore, koji je, izvan sebe od sreće, počeo pričati o svojim planovima koje je zajedno s njom, namjeravao realizirati nakon vjenčanja. Govorio joj je o tome kako će njih dvoje posvetili svoje živote uklanjanju ljudske bijede i Nelly se pretvarala da pristaje, ne naslućujući tko je u stvari William.

Međutim, slušajući zanesene govore svog zaručnika, ubrzo se uvjerila kako je on neusporedivo bogatiji nego što su ona i njen brat vjerovali.

Nitko ne zna zašto Bail nije otkrio Nelly svoj pravi identitet i zašto se nastavio nazivati Williamom Lainom. Jedne večeri, za vrijeme uobičajene posjete, arheolog je počeo govoriti o svom grandioznom projektu, odnosno o podizanju bloka radničkih kuća opremljenih svim

komforom. Nelly, koja je u tom trenutku mislila na sasvim druge stvari, kimala je glavom, ništa ne shvaćajući.

Crave, koji se neopaženo vratio baš u tom trenutku, slušao je zapanjen tu bujicu riječi. U početku je pomislio da je sve to samo hvalisanje radi ostavljanja što boljeg utiska na buduću ženu, ali kad je arheolog uvjerio ženu da zaista posjeduje novac potreban za sprovođenje plana.

Lesly je ušao u prostoriju, pretvarajući se da je upravo stigao i Nelly mu je, vjerojatno da bi se našalila sa zaručnikom, počela pričati o njegovim grandioznim planovima. Bail je samo klimao glavom i popunjavao praznine u Nellynoj priči. Crave je dao znak sestri i ona, koja je poznavala brata kao sebe, shvatila je da je Lesly impresioniran.

Razgovor koji su brat i sestra vodili u četiri oka kad je Bail otišao bio je vrlo živ. Lesly je već tada bio sasvim uvjeren u istinu. Nelly je još uvijek oklijevala, ali on joj je naredio da nastavi istragu, jer je bio siguran da je upravo William Lain onaj milijunaš koji je dijelio poklone i novac siromašnim obiteljima.

Nelly je pristala i pokušala od Laina dobiti što veći broj informacija. Slijedeće večeri, kad je Bail stigao, Nelly mu je crvena u licu kao svaka dobra djevojčica, rekla da je spremna udati se za njega kad god on to zaželi. Izbezumljen od radosti, Bail joj je obećao dugi medeni mjesec na kontinentu, prije nego se vrate u London, gdje će se posvetiti svom velikom projektu. Pričao joj je detalje, tražio savjete, i napokon joj je povjerio da u Fetter Laineu, u depozitu banke, ima sef sa dva milijuna dolara, spremljenih za radove, projekt koji mu je izradio Wilber, njegov prijatelj arhitekta.

Nelly, koja je upravo i čekala ovo otkriće, izigravala je nevjericu, skeptična, čak pomalo i ljuta zbog te njegove tobožnje laži. Bail joj se zaklinjao da je sve istina i da bi umirio zaručnicu, napisao joj je ceduljicu za čuvara sefa, dao joj ključ i lozinku kako bi Nelly mogla otići i vidjeti što se, zapravo, nalazi u sefu.

Nelly je otišla u banku i kad se vratila, bila je strašno uzbuđena. Rekla je bratu što je vidjela i Lesly je pozvao Joea Farmera da se posavjetuju. Njih troje su skovali savršen plan koji su kasnije sproveli do savršenstva.

Paula Ricks je počela pokazivati znakove umora. Nerado je pristala na taj posao, jer se plašila da bi je netko mogao prepoznati i pored toga što je njena putovnica glasila na ime Paula Stein, a ne Ricks. Izjavila je da nije zadovoljna svojim radom i da će se uskoro vratiti u Francusku.

Da bi odobrovoljili autora falsifikata, Nelly, Joe i Lesly su joj ispričali neke detalje svog plana protiv Laina. Pauli, ženi izuzetne inteligencije bilo je dovoljno i tih nekoliko detalja da ju uvjere kako joj je bolje ostati još neko vrijeme u Londonu.

Njih troje su u međuvremenu počeli raditi. Crave je najprije uvjerio budućeg šogora da ode u Farmerov bar i razmijeni novčanicu od pet funti. Bail je otišao. Ipak, on koji je cijelog života imao u rukama novac poznao je novčanice bolje i od blagajnika banke, tako da mu nije bilo teško zaključiti kako je novčanica, mada savršeno imitirana, lažna. Zamijenio je lažnu novčanicu pravom i razmijenio je kod Henryja barmena. Čuđenje gangstera kad je primijetio da je Henry razmijenio pravu novčanicu bilo je ravno onom kad je saznao da Henry već duže poznaje filantropa, mada se barmen tada nije mogao sjetiti njegovog pravog imena. Fanner je ponovo zamijenio pravu novčanicu lažnom, a zatim, vidjevši da ga barmen već dugo salijeće zbog zajma s kojim bi emigrirao u Argentinu, odlučio da ga zadovolji i Henry je otputovao prema novom svijetu i novom poslu koji mu je našao Crave. koji je u Buenos Airesu imao neke dionice.

Nelly se udala za Leina pod izmišljenim imenom, kao i Bail koji još uvijek nije želio odati svoj pravi identitet ni njoj, ni općinskim službenicima.

Vrlo je neobično da nitko, ni u vrijeme vjenčanja a i kasnije, nije obratio pažnju na tako značajnu činjenicu. Gotovo je nemoguće da se netko vjenča pod drugim imenom, a i Bail i Nelly su to učinili mirne duše.

Nelly je povelala svog dragog muža u kućicu u kojoj je bila smještena radionica za izradu lažnih novčanica. Fanner je u međuvremenu prijavio Laina policiji, jer je u njegovom lokalnu promijenio lažnu novčanicu.

Dok se bližio čas dolaska policije, Nelly je uspjela ispričati novom mužu tužnu priču. Računala je na Lainove osjećaje prema njoj i pobijedila je. Uvjerila ga je da je žrtva svog brata, opisujući ga kao

nemilosrdnog i beskrupuloznog čovjeka, nimalo nalik na uglednog gospodara.

Bio je toliko siguran da nije shvatio, da je natjerao Nelly da ponovi cijelu priču, iz koje je proizlazilo da je lažnu novčanicu, doduše još nerazmijenjenu, zajedno s mnogim drugima, proizveo sam Lesly. Nelly je udahnula. Bail je sve do tog trenutka vjerovao da mu je Lesly dao lažni novac vjerujući da je pravi.

Poslije patetične scene. Nelly je krenula u putničku agenciju po karte za svadbeno putovanje, a Villiam Lain je ostao u kući još uvijek pod utiskom priče koju je čuo. Osjećao se užasno.

Međutim, policija je stigla još mnogo prije nego je on uspio srediti sve dojmove. Lain je mirno pustio da ga uhite, siguran u svoju anonimnost i vjerojatno zainteresiran novim iskustvom. Sve je to učinio da bi zaštitio svoju nevjestu, i dalje siguran da je nevina kao beba.

Proces nije dugo trajao. Lain je preuzeo svu odgovornost i bio poslan u Dartmoore na izdržavanje sedam godina kazne.

Čim su se teška zatvorska vrata zatvorila za Bailom, Nelly, koja je još uvijek imala ključ, lozinku i Lainovu cedulju, otišla je uzeti sadržaj sefa u Fether Lainu.

Dva milijuna dolara! Tri zločinca su likovala, ali i Paula, koja je nešto nanjušila zahtijevala je i dobila svoj dio. Uostalom, bilo je dovoljno za sve.

Život Nelly Crid, Lesly Cravea, Joea Farmera i Paule Stein postao je neprekidan niz radosti, bogatstva i slave. Nelly je postala čuvena revijska umjetnica, Crave poznati financijer, Farmer se proćuo u sportskom okružju i otvorio niz lokala u kojima je neprimijećen nastavio sa svojim prljavim poslovima s narkoticima, samo Paula nije učinila ništa da bi izmijenila svoj život. Bila je suviše inteligentna da bi na sebe skretala pažnju. Od njih četvero, ona je jedina shvatila kako malo znači zvučno ime u tom spletkarskom gradu kao što je London. Pokazala se najinteligentnijom i kada je trebalo iščeznuti s pozornice. Jedina koja je uspjela otići iz Engleske s netaknutom svotom i životom mirne i povučene osobe.

Nadajmo se da će joj stečeno iskustvo dobro poslužiti i da će se zadovoljiti onim što ima, ne pokušavajući se upustiti u nove nedozvoljene operacije.

Život Williama Laina u zatvoru bio je dugo mučilište. Tokom mjeseci i godina želja za osvetom, rođena u njemu čim je primijetio da je ismijan od voljene koju je smatrao izvan svih odgovornosti, postala je u njemu prava mora. Za Nellynu prevaru je saznao prilično brzo. Zatvorenici međusobno dosta govore: nije prošlo ni dva mjeseca, a Bail je već znao da je Nelly bila žena Joea Farmera, a da je ovaj dobro poznat u podzemnim krugovima kao utajivač i krijumčar. Zbog Nelly, koju su svi znali, zatvorenici su počeli sažalijevati tog zločinca Farmera što se oženio.

Pušten na slobodu, Bail je izjavio da zatvor može i najmirnijeg čovjeka pretvoriti u zvijer žednu krvi. Pri tom je vjerojatno mislio na sebe.

William Lain, koji je pušten iz Dartmoorea prije dva mjeseca, bio je čovjek koji se potpuno razlikovao od Williama Laina koji je tamo ušao prije sedam godina.

Za vrijeme dugih godina provedenih u kaznionici, Bail je ostao prilično rezerviran i sumnjičav. Uostalom, bio je osuđen pod drugim identitetom, a njegova kuća je kao i obično bila održavana, zahvaljujući njegovom odvjetniku i njegovoj posluži, koji su bez sumnje uspijevali obavljati njegove poslove i održavati kuću .

Nemamo pozitivne dokaze za ovu tvrdnju, ali mislimo da smo u pravu kad kažemo da je samo jedna osoba znala za pravi identitet Williama Laina: njegov sluga. U stvari, nije nestao samo Bail, već i njegov sluga i to nas navodi na tu pretpostavku.

Možda je upravo sluga pomogao Gregory Bailu da provede svoju osvetu. Možda je sluga napao Nelly Crid one večeri na pragu kuće i oteo joj lažni nakit. Možda je on autor otmice jedne djevojke, odvedene u kolibu u šumu Epping. Djevojka je oteta zabunom, umjesto Nelly Crid, zbog ogrtača koji joj je Nelly posudila. Sluga je zatim oteo i Nelly odvedeći je u zatvor izgrađen specijalno za nju. Prema Bailovim namjerama, Nelly je tu trebala provesti pet godina, kako bi bila kažnjena za svoje grijehе prošlosti.

Uvjereni smo da je Bail uspijevao iz Dartmoorea svom slugi javiti sve što je želio.

Beil je pripremio svoje planove na savršen način: kad izađe iz zatvora, provest će svoju osvetu prostudirano do detalja, a zatim pobjeći u inozemstvo. Za svoj povratak je osigurao kofere pune

antikviteta, kao da se zaista vratio s istraživanja teritorije Maya. Predmeti su bili autentični i čistim slučajem otkriveno je njihovo porijeklo. Sumnju je izazvala stara etiketa na kojoj je bilo ispisano ime starog vlasnika: Zimmerman. Etiketa je bila poderana i na njoj su se vidjela samo slova Zimm. Ali to je bilo dovoljno za istragu.

Otišli smo do Saula Zimmermana, kolekcionara koji je nedavno doživio financijski krah i bio prisiljen ustupiti dobar dio svoje kolekcije. Zimmerman nam je tom prilikom rekao da je imao sreće, jer je naišao na kupca spremnog da plati gotovinom. Tko je bio kupac? Čovjek koji po fizičkom opisu odgovara opisu Beilovog slugu.

Kolekcija je bila kupljena tri mjeseca prije Bailovog povratka, spakirana i poslana u Southampton, u jedno iznajmljeno skladište.

Sve je, dakle, bilo spremno za povratak Gregory Baila s ekspedicije po Južnoj Americi. Na žalost, dva parazita, Henry Hugo i Chinquendita bili su Bailovi zatvorski kolege i bili pušteni istoga dana kad i on. Chinquendita, okorjeli zločinac, osuđen zbog oružane pljačke nije htio ispustiti Baila iz vida, jer je ovaj, vjerojatno u snu, izgovorio neke riječi koje su ga odale. Chinquendita je nešto naslutio, vjerojatno to da ga Lain može odvesti do lijepe svote novaca, ili da Lain nije njegovo pravo ime, ili da je sam Lain pun novaca. Znajući sve to, bezobzirni zločinac se udružio s Henryjem Hugom, sitnim kriminalcem i počeo pratiti Laina.

Njih trojica izišli su iz zatvora i Bail, da ne bi otkrio svoj identitet, nastavio je izigravati Laina, falsifikatom bez mnogo skrupula i bez novaca. U međuvremenu je tražio priliku da se oslobodi pratilaca i ona mu se pružila jedne večeri, za vrijeme automobilske nesreće. Auto bez osvjetljenja dojurio je iza zavoja i udario u njih trojicu koji su stajali na cesti. Chinquendita je umro odmah, Hugo je dobio udarac u glavu i onesvijestio se, dok se Bail jedini izvukao neozlijeđen. Je li postojala bolja prilika da Lain zauvijek nestane s lica zemlje?

Bail sada nije više imao onih obzira koji bi mu u prošlosti smetali da učini nešto protuzakonito. Uzeo je svoje dokumente i stavio ih u džep mrtvog Chinquendite, a njegove dokumente uništio. Zatim je pobjegao prije nego što je itko naišao.

Poduhvat je uspio do savršenstva i tjedan dana kasnije, preplanuo od morskog zraka i u koincidenciji sa dolaskom jednog broda iz Amerike, Gregory Bail se vratio u London, noseći sa sobom bogatu

kolekciju muzejskih predmeta, pronađenih za vrijeme iskopavanja. Nesrećom za njega, Bail je zaboravio jednu važnu stvar: da skine etikete s imenom starog kolekcionara predmeta, tako da je jedna od njih dospjela u naše ruke.

Uvjereni smo da je Bail bio u vezi sa svojim slugom još dok je bio u zatvoru, jer: Craveova tajnica koja nije bila zadovoljna poslom koji je obavljala u Craveovoj kući dobila je isječak iz novina u kojem je Beil tražio tajnicu kojoj će dati vrlo visoku plaću, i kad je djevojka došla na razgovor radi posla, dobila ga je odmah. Ostali interesenti nisu niti saslušani.

Bail se vjerojatno nadao da će od djevojke dobiti još neke informacije koje su mu nedostajale u vezi Leslyja Cravea i ostalih.

Druga činjenica: prije svog povratka Bail je kupio jedan taksi i dobio dozvolu da ga vozi. No, dozvola je izdata na ime njegovog sluga.

Međutim, one noći kad je Joe Farmer ubijen metkom u leđa, za volanom nije bio sluga. Bail se nikada ne bi odrekao tog zadovoljstva, čak ni da spasi vlastiti život. Farmer je bio prva žrtva, jer je upravo on svojim unakrsnim optužbama poslao arheologa u zatvor.

Pretpostavka je da je Bail prilično dugo pratio Farmera svojim taksijem prije nego mu se pružila prilika za raščišćavanje računa. Te večeri, vidjevši Farmera kako na pločniku očekuje prijevozno sredstvo kako bi otišao do Cravea, približio mu se taksijem. Joe, koji očito u vozaču nije prepoznao Williama Lanea pozvao ga je i ušao u auto. Možda je Bail bio maskiran, ali dovoljna je i drugačija frizura, beretka spuštена nad oči ili par lažnih brkova, pa da se izgled lica potpuno promijeni.

Kad su stigli pred Craveova vrata, lažni vozač je pucao Farmeru u leđa. Nešto ranije, umjesto ostatka novca pri plaćanju, stavio mu je u ruku papir s pernatom zmijom.

Craveovo ubojstvo je bilo najgenijalniji zločin koji je ikad pripremljen. Dokazano je da je Gregory Bail imao razrađen plan kako bi ga domamio u kuću. Međutim, nije inu uspjelo da ga sprovede u djelo, jer ga je Lesly sam pozvao, poslije neke informacije nakon čega je arheolog htio otkupiti neke dionice od Cravea.

Gregory Bail je zakazao Craveu sastanak, a zatim poduzeo sve da ga što dostojnije primi. Postavio je na prozore svoga studija nesalomljiva stakla i donio u sobu jedna stara vrata presvučena metalom. Ta vrata su mu bila potrebna da prihvate metak koji će on ispaliti kroz staklo. Nije želio uništiti zid nasuprot prozora jer bi, u slučaju da je netko ušao u studio prije isplaniranog hica, stvar bila otkrivena. Da bi sve djelovalo što uvjerljivije, ostavio je u vrtu čahuru metka ispaljenog u prozor. S prozorom razbijenim metkom, scena je bila završena. Nedostajali su još samo gledaoci, ali njih je bilo lako dobiti. Bail je za devet navečer pozvao u svoju kuću inspektora Clarka, odvjetnika Holdena i nas.

Zločin nije teško rekonstruirati. Dok su promatrači sjedili u salonu, Bail je otišao otvoriti Leslyju i poveo ga je zamračenim hodnikom prema osvjetljenom studiju. Kad je Crave ušao u studio, nije imao vremena primijetiti da se pred njim nalazi William Lain, jer je Bail gotovo odmah pucao zračnim pištoljem Deloren. Kao projektil je upotrijebio zlatno zrno koje je sam napravio u svom malom laboratoriju. Upotrijebio je zlato s prstena s pečatom koji je oduzeo Nelly Crid, prstena koji je on sam stavio na prst žene onoga dana kad je sklopljen njihov lakrdijaški brak.

Ne samo što se Bail pobrinuo za sve stvari u kući, već je mislio i na detalje vani u vrtu, gdje je sa vrha zida koji dijeli imanje od ulice skinuo nekoliko najvećih komada stakla, a na one manje, umjesto tepiha, stavio je jednu staru vreću. U vrtu je pronađeno još nekoliko indicija čiji je cilj bio da zavaraju policiju.

Sa Craveovom smrću, Bailova osveta je bila gotovo potpuna. Preostalo mu je još samo da otme Nelly i zatvori je u kolibu koju je sagradio njegov sluga u šumi Epping. Policija se već domogla ove kućice, ali ako vrata jednoga dana budu otvorena, savjetujemo vam da posjetite ćeliju koju je Bail namijenio svojoj nesretnoj ženi. Pravi model modernog zatvora sa svim udobnostima, kako to dolikuje filantropu njegovog žanra!

Pukom slučajnošću, onoga dana kad je Bail odlučio oteli Nelly, ona je otišla u njegovu vilu da bi posjetila Dafne. Dok je držala u ruci statu u koja je predstavljala pernatu zmiju, do nje je iz hodnika došao Bailov glas i ona se onesvijestila. Prepoznala je glas Williama Laina,

a podudarnost da je u tom trenutku držala u ruci pernatu zmiju izazvala je kod nje strahovit šok.

Za vrijeme sinoćnjeg razgovora, Nelly Crid nam je ispričala o čemu su ona i Bail razgovarali pošto se osvijestila. Žena se nije mogla pretvarati da ga ne poznaje, a on joj je izmamio obećanje da do sutra nikom neće ništa reći. Ukoliko poslušša, Bail se obvezivao da će joj pokloniti veliku svotu novca. Pred smirenošću njegovog glasa i velikom ponudom, Nelly je obećala i već je osjećala u rukama ugodan šušanj novčanica. Žena je bila dovoljno bestidna da ga pita da li je on ubio Joea Farmera i arheolog je priznao. Pitala ga je ne boji li se da će ona otići potkazati ga, ali Bail se nasmijao. Ako ga oda, neće dobiti niti novčića, rekao joj je. Suviše ju je dobro poznavao da bi posumnjao u efekte koje su takve riječi mogle imati na ženu podmitljivu kao Nelly i pozvao ju je da dođe idućeg dana da izravnavaju račune.

Međutim, iste večeri, prije nego što je izravnao račune sa Craveom, Bail ih je izravnao i sa Nelly. Kad je glumica, kao i obično, izašla iz kuće i krenula u kazalište. Bail je, za volanom svog taksija, oteo ženu iskoristivši gustu maglu. Odveo ju je u kolibu u Eppingu i zatvorio ju je u ćeliju koju je za nju spremio.

Kasnije se vratio u grad da bi priredio predstavu Leslyjevog ubojstva. Sve se odvijalo prema planovima i Gregory Bail je nesmetano mogao uzeti avion i otići zajedno sa svojim vjernim slugom i suučesnikom. Policija aktivno traži ovu dvojicu, ali mi gajimo opravdane sumnje da bi Bail mogao hiti uhapšen. Ne zaboravimo da je Bail proveo u zatvoru sedam godina i da je za to vrijeme pažljivo proučavao planove napada i eventualnog bijega zbog svoje osvete. Za vrijeme tih godina Bail se zahvaljujući društvu okorjelih zločinaca, upoznao sa svim kriminalističkim metodama, koje razrađene njegovom živom inteligencijom, nikada nisu mogle promašiti cilj. Uvjereni smo da će ovaj čovjek, nekad slavljani predstavnik našeg društva, a sada odbjegli kriminalac, uspjeti izbjeći kaznu zahvaljujući svojim genijalnim idejama.

Sa poznavanjem stranih jezika, čudesnom vještinom prerašavanja na tisuću načina i umom koji je u stanju predvidjeti sve komplikacije, ovaj savršeni zločinac nikada neće pasti u ruke pravde. U to smo uvjereni".

***

Inspektor Clark se češao po glavi, dok je njegovo punašno lice izražavalo zbunjenu nevjericu. On i Peter su se nalazili u inspektorovom uredu u Scotland Yardu, jer mu je inspektor želio razjasniti još neke trenutke.

— Ono što ne shvaćam je, što je moglo uplašiti Gregory Baila i navesti ga da pobjegne, prije nego što je proveo sve potrebne mjere da bi Nelly ostala zatvorena pet godina, kao što je odlučio?

Peter je zatreptao očima. Nije bilo lako izmaći pitanjima inspektora Clarka, koji je cijelog života bio u kontaktu sa najorganiziranijim zločincima Londona.

— Možda je naslutio da ja počinjem shvaćati.

— Od koga je to mogao saznati? — odvrati Clark, nimalo uvjeren.
— Od vaše djevojke? To znači da je ona bila u toku vaših sumnji? — Ni govora! — pobuni se Peter.— Dafne još uvijek ništa ne zna, a ako pročita novine prije nego što joj ja sve objasnim, postoji opasnost da me optuži što sam dirnuo u taj uzor dobrote kakav je za nju bio Gregory Bail.

— Pa, onda? — nastavi Clark. — Vi ste mangup, Petere. Grizete onog tko vas hrani svježim dnevnim informacijama... Hoćete li mi objasniti kako je Bail shvatio da je trenutak da digne sidro i da ode?

— Mogu samo napraviti hipoteze, inspektore — reče Peter.

— Pa, napravite ih, do vraga! — planuo je Clark. — Hipoteze mogu i ja raditi.

— Evo mojih — objasni novinar, pokušavajući svojim riječima dati prizvuk poštovanja. — Prvo: Bail se sigurno uplašio vaše efikasnosti, inspektore i...

— Ostavite se toga! — uzviknu Clark i pocrveni od ljutnje, — Ako je i druga hipoteza ista kao ova, ne morate je ni izlagati.

— Ne, ne, sasvim je drugačija — pobuni se Peter. — Možda je po mom načinu govora i mom pogledu otkrio da sam nanjušio neku smicalicu.

— Mislim da je to prava interpretacija Bailovog bijega — reče inspektor umiljatim glasom, što nije slutilo ništa dobro. — Imam utisak da ste vi, veliki poštivatelj zaliha tuđe inteligencije, učinili sve

da mu pomognete da shvati. Da li griješim? — upita on očima raširenim od lažnog čuđenja.

— Možda — priznao je Peter preko volje. Clark skoči kao oparen:

— Odmah se gubite iz ovih prostorija! — povikao je van sebe. — Ako ostanete ovdje još pet sekundi, poslat ću vas u zatvor umjesto Gregory Baila i nitko vas živ neće spasiti.

Peteru to nije trebalo ponoviti dva puta. Brzo je ustao, kimnuo glavom inspektoru i umakao kroz vrata. Zatim je proletio hodnikom i spustio se niz stepenice, preskačući po dvije odjednom.

Zaustavio se pored Temze i nekoliko puta je duboko udahnuo, a zatim se uputio prema Dafninom stanu.

Djevojka još nije pročitala novine jer je poslije dva dana odsustva od kuće, htjela urediti stan. Kad je otvorila vrata i vidjela Petera tako pokornog i poniznog, nije povjerovala svojim očima. Gdje je bio onaj bezbrižni mladić koji ju je osvojio svojim neobuzdanim šalama?

— Je li sve svršeno, Petere? — upita ona.

— Sve, srce — reče Peter.

— To znači da je policija otkrila ubojicu Cravea i Farmera, čovjeka koji je oteo Nelly i mene? U stvari, da je otkrila tko je pernata zmija?

— Policija nije otkrila ništa, ljubavi — odgovori Davin. — Otkrio sam ja, ali sam mu uspio omogućiti bijeg prije nego što je policija mogla uhvatiti ga. Ne moraš se brinuti.

— Što kažeš? — šapnula je Dafne, više iznenađena nego ljuta.

— Što se čudiš, draga moja? — reče Peter. — Kladam se da ni tebi ne bi bilo ugodno da vidiš kako uhićuju tako divnu osobu kao što je Gregory Bail.

Dafne je pala na mali kauč i Peter iskoristi taj trenutak da sjedne sasvim blizu nje.

— Ostavi me — zamoli ona. — Moram prvo prožvakati ovu užasnu vijest, Petere.

— Što hoćeš time reći, dušo? Bail je već na sigurnom mjestu i ja sam zbog toga suviše zadovoljan da bih mislio na nešto drugo.

— Hoćeš li mi, molim te, sve ispričati? — upita Dafne.

Peter je udovoljio njenoj želji, obasipajući je povremeno poljupcima.

— Prestani me ljubiti, Petere! — uzviknula je ona odjednom. — Mislim da imam pravo sve znati kad si se već tako bezobzirno

poslužio mnome da bi dobio objašnjenje cijele priče. — Ti dobro znaš da se nisam služio tobom, mala lažljivico.

— Šta nisi? — skoči ona. — Zaboravio si da si me pozvao na ručak i večeru samo da bi saznao ono što te je interesiralo o Craveu i Gregory Bailu.

— Zar tako malo vjeruješ u svoje čari, mila moja? — upita on, ljubeći je ponovo.

— Prestani se ponašati kao klaun! — uzviknula je Dafne.

— Nemoj vikati na mene. Već sam dobio prijekor od inspektora Clarka i ne pada mi na pamet da sada to slušam i od tebe.

— Moraš mi reći, čak priznati, da li te je Bail molio da šutiš još nekoliko sati, kako bi on imao vremena nesmetano otići ?

— Ništa od svega toga — reče Peter. — Samo mi je savjetovao da odem kući da se dobro ispavam, što bih ja učinio i da mi on to nije rekao. Jesi li sada zadovoljna? Ti ne želiš da tvoj budući muž umre od gladi, zar ne? Dobro, onda se obuci i idemo na večeru.

Kad se Dafne otišla spremirati. Peter uzdahnu sretno, zapali cigaretu i opruži se na kauču. Trenutak kasnije začuo se telefon. Iz garderobe je dopro Dafnin prigušen glas:

— Hoćeš li vidjeti tko je taj gnjavator, dušo?

Peter je podigao slušalicu i promrmljao: —Halo!

— To ste vi, zločinče? — reče Clark.

— Ja glavom, inspektore. Kako ste znali da ćete me ovdje naći?

— Gledao sam u šalicu — progundao je Clark. — Htio sam vas obavijestiti da je vas štićenik sinoć prešao granicu: preko Dovera za Pariz. Ne vjerujem, međutim, da se zadržao u Francuskoj.

— Ne nazivajte ga mojim štićenikom, inspektore — pobuni se Peter. — Ni ja ne vjerujem da se Bail zadržao u Francuskoj. Kakva organizacija! — uzviknu, više da bi razbjjesnio Clarka nego zbog intimnog uvjerenja.

— Do vraga s organizacijom — uzvikne je inspektor i zalupi slušalicu.

Peter se ponovo vratio svom krevetu. Bio je uvjeren da Bail nije gubio vrijeme, ali ta sigurnost ga je počela nervirati. Jer, da je umjesto odlaska na spavanje otišao u policiju i izručio sve novosti,

Clark bi uhitio Gregory Baila i dobio bi unapređenje o kojem je maštao već godinama.

Peter uzdahne. U životu se ne može imati sve i Clarkovo unapređenje bi koštalo života Baila, zločinca u svakom slučaju, ali i velikog nesretnika.

— Tko je to bio? — upita Dafne izlazeći iz male sobice koja joj je služila kao garderoba.

— Jedan gnjavator, baš kao što si rekla — odgovori mladić. — Zamisli, Clark mi je javio da je Gregory Bail sinoć prošao kroz Dover na putu za Pariz. Kunem ti se da sam se usprkos svom hvaljenju nadao da će ga policija uspjeti uhvatiti.

— Ti to ne bi dozvolio čak ni Clarku, Petere — izjavi Dafne i ponovo ode u garderobu.

Kad je konačno definitivno izašla, pažljivo našminkana i odjevena, ostala je bez daha. Bez cipela i sakoa, Peter je blaženo spavao na njenom kauču.

— A nismo još ni vjenčani — potuži se Dafne, onda uzme deku i pokrije ga.

KRAJ

KIKA

ŽELEZNI

Table of Contents
EDGAR WALLACE — "PERNATA ZMIJA"
KRAJ